

giấc mơ một loài cỏ

duyên anh

búp bê

**giấc mơ
một loài cỏ**

duyên anh

giấc mơ
một loài cỏ

duyên anh

bìa: *Búp Bê*

trình bày: *Muôn Phương*

nguồn: *Internet*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

**giấc mơ
một loài cỏ**

luật hè phố 1

DUYÊN ANH

Búp Bê - 1965

CHƯƠNG 1

Lúc ấy vào khoảng năm giờ chiều. Sinh hoạt Sài Gòn càng tấp nập. Nhất là hè phố Lê Lợi. Quán Kim Sơn đông nghẹt khách. Nhưng trên lầu, phòng trà Bồng Lai vắng hoe.

Quý đen ngồi dựa lưng vào ghế. Nó nhếch hai chân mang bít tất ngấn lên chiếc bàn tròn, thấp. Bên phải chiếc ghế nó ngồi, mặt sàn gác, một ly bia để vừa tầm tay với năm bảy cái vỏ ngỗng ngang. Quý đen “ngự” ở đây đã lâu. Ăn cơm trưa xong, nó đến “giang sơn” Bồng Lai đánh giấc ngủ no nê. Tắm gội thoải mái, Quý đen sai đàn em xuống Kim Sơn “bắt” mấy chai bia ba mươi ba đặc, uống lai rai chờ thành phố về đêm.

Quý đen vén ống tay áo xem đồng hồ. Nó lăm lăm chửi thề rồi nhấc ly bia nốc ừng ực. Đôi mắt nó bắt đầu ngầu đỏ. Tai nó nóng ran. Quý

8 | Duyên Anh

đen nện gót chân bốp một cái lên mặt bàn. Nó rút điều xì gà châm lửa hút cho vơi cơn phần nộ. Bất thành linh, Quý đen ngửa chân đạp chiếc bàn đổ nhào. Nó vừa định xỏ giày thì một thằng nhỏ xuất hiện. Quý đen búng ngón tay:

– Lại đây!

Thằng nhãi ngoan ngoãn bước tới. Quý đen hát hàm:

– Đúng giờ hẹn rồi, gọi thằng oắt tì Lụa đi, đồ chó chết!

Thằng nhãi khoanh tay, ấp úng:

– Thưa đại ca...

Quý đen trợn trừng mắt:

– Mà nói gì?

Thằng nhãi tuy là đàn em thân tín của Quý đen. Song mỗi khi Quý đen trợn mắt, nó đều sợ hết hồn:

– Thưa anh...

Quý đen dậm chân thành thịnh:

– Bảo mày cả nghìn lần rồi, nói gì nói cha nó ra, cứ ầm ương nhát gừng. Sôi tiết ông lại đá một cú bỏ mẹ mày bây giờ...

Thằng nhãi tái xanh mặt mày:

– Thưa anh nó biểu xin anh hoãn giùm nó bữa nữa, nhất định nó sẽ nộp đủ.

Quý đen chụp chiếc giày ném mạnh vào người thằng nhãi. Nó đứng chịu đòn, không né tránh. Quý đen ném luôn chiếc giày thứ hai, chửi rủa:

– Mả bố mày, xuống kéo cổ nó lên đây!

Thằng nhãi vâng dạ lia lịa. Trước khi xuống cầu thang nó còn lượm đôi giày đem xỏ vô chân Quý đen như một tên nô lệ thuần thục. Thằng nhãi chạy ra Kim Sơn kiếm thằng Lụa.

Lụa đương dùng miếng nỉ đánh bóng giày cho một người khách ngoại quốc, trông thấy thằng nhãi, hồi hộp hỏi:

– Sao mày?

Thằng nhãi lắc đầu tỏ vẻ tuyệt vọng. Lụa chớp mắt thật mau. Nó ngừng đánh bóng giày. Miếng nỉ đã rời khỏi tay nó. Người khách tưởng xong, đưa trả nó năm đồng bạc cắc. Lụa chìa tay đỡ. Tay nó run rẩy, tiền rơi xuống hè phố. Nó nói với thằng nhãi:

– Chết tao rồi...

Thằng nhãi an ủi:

10 | Duyên Anh

– Nói khéo chắc anh ấy tha tội.

Lựa mếu máo:

– Nhừ đòn rồi mày ơi!

Lựa kêu bạn:

– Danh à! Danh à!

Thằng Danh đẩy hòm gỗ, trườn tới:

– Gì vậy?

– Quý đen gọi tao lên lầu...

Hai tiếng «lên lầu» đối với bọn đánh giày trong «đất nước» của Quý đen khủng khiếp lắm. Chỉ cần nhắc hai tiếng đó, bọn đánh giày cũng đã mừng rỡ ngay được cái sợi dây lưng da cá sấu, khóa đồng của Quý đen quất tới tấp lên thân thể những thằng chưa kịp đóng tiền thuê hòm cho Quý đen hay những thằng khát nợ mà quá hèn không trình diện nó.

Quý đen hiện là xếp sòng ở khu vực này. Dưới trướng nó có chừng hai, ba chục nhóc con đánh giày. Như tất cả các ông vua đánh giày khác, khi đã tranh đấu loại địch thủ khỏi đất sống hoặc khỏi cuộc đời, các ông vua đánh giày quên hẳn quá khứ đánh giày túi nhục của mình để bước vào thế giới ăn chơi bằng tiền bóc lột của người

cùng giai cấp. Quý đen không đánh giày nữa. Nó cho thuê hòm và làm ma cô. Nó đóng vài chục chiếc hòm gỗ, đoạt vĩa hè số chẵn của đại lộ Lê Lợi làm giang sơn biệt lập. Nhóc con đánh giày trên đất của Quý đen đều phải theo luật do nó soạn thảo. Mỗi chiếc hòm trống rỗng, không «xia ra», không bàn chải, không vãi nỉ, Quý đen cho mượn hai mươi đồng một ngày. Giá gấp đôi các khu vực khác. Quý đen lấy cỏ, đất của nó màu mỡ, nhiều khách ngoại quốc. Đánh một đôi giày thường được năm, mười đồng chứ không có giá nhất định ba đồng như khách Việt Nam.

Quý đen đặt điều kiện rất khe khắt. Hàng ngày bọn nhóc nộp tiền cho vua đánh giày vào lúc bảy giờ chiều. Đứa nào chưa đủ tiền nộp thuế phải tìm Quý đen ngay, lạy lục nó xin khất một, hai ngày. Quá hạn mà vẫn chưa chịu nộp, nó lôi «lên lầu» dùng dây lưng da cá sấu khóa đồng quát bảy người. Đứa nào lờ ngó ở đồng mới lên, sấm đồ nghề tới đất của Quý đen làm ăn, nó tước luôn đồ nghề, đánh một trận cảnh cáo và lấy dao cạo rạch chéo trên mặt. đứa nào muốn định cư trên lãnh thổ của nó, trước hết nộp riêng hai trăm

bạc ký quỹ tiền hòm. Tiền ký quỹ này kể như cống hiến nó gọi là lễ ra mắt.

Quý đen ăn tiêu hơn công tử. Nó ngồi uống bia, hít thuốc xì gà mà một ngày thu về ngót nghét năm trăm đồng. Khởi phải đóng thuế chính phủ. Điều khiến Quý đen hãnh diện là uy quyền. Muốn thanh toán mỗi thù nào, Quý đen chỉ cần búng ngón tay tách một cái. Lập tức bọn nhãi đánh giày vác dao, búa, vỏ chai bia đi rửa hận cho nó ngay. Nó «ngự» tại lầu Bồng Lai, đập bàn ghế và lôi đàn em lên quất dây lưng da một cách hết sức hiên ngang. Chủ nhân phòng trà không hề biết. Bọn bồi bàn sợ nó một vành, nín thinh để mặc nó tung hoành. Hó hé nửa lời, nó đánh học máu mồm. Trình có lỗi thôi, nó sẽ đâm chết.

Hai tiếng «lên lầu» đủ nói rõ sự tàn bạo của Quý đen. Nghe bạn run rẩy nhào tới, thằng Danh mím môi suy nghĩ. Nó hỏi:

– Còn thiếu bao nhiêu?

– Thiếu nhiều.

– Thế tiền của mày đi đâu hết?

– Hồi trưa tao đánh bài cào đặng gỡ tiền nộp

Quý đen nhưng cháy túi.

Danh vò đầu, nghiêng rằng:

– Có thân không lo, mẹ kiếp Quý đen nó sẽ
tản mảy nát thịt con ạ!

Miệng thẳng con nhà Lụa méo xệch, trông
rất thảm nào:

– Chết tao rồi... Mày tính sao?

– Tính gì?

– Cho tao vay năm chục.

– Tao mới đánh ba chục thôi. Mày quá hện
của Quý đen rồi, ráng chịu đòn đi.

– Nó sẽ uýnh tao chết mất xác.

– Mặc kệ mày.

– Mày hết thương tao rồi hả Danh?

Danh móc túi lôi ra sáu tấm giấy năm đồng
đưa cho Lụa:

– Cầm lấy, tao chỉ có thế.

Lụa chộp luôn không ngần ngại. Nó móc
thêm tiền của nó ra đếm, thiếu mất năm đồng
mới đầy sáu chục. Nó xách hòm, đứng lên đi vay
những thẳng khác. Nhưng không đứa nào cho
nó vay, kể cả thẳng nhãi tay chân thân tín của
Quý đen. Thẳng nhãi đợi hơi lâu, giục Lụa:

– Thôi «lên lầu»!

14 | Duyên Anh

Lựa giật mình đánh thót một cái. Mồ hôi nó toát ra. Nó dạn mãi thẳng nhãi:

– Mày xin giùm tao nghe.

Thằng nhãi gật đầu:

– Ráng ăn vài phát dây lưng là chu tuốt!

Lựa dạn thêm thẳng nhãi:

– Mày nhớ xin giùm tao nhé! Chỗ anh em với nhau.

Đoạn Lựa gửi hòm Danh, theo thẳng nhãi «lên lầu». Tới cửa cầu thang, Lựa cố ngoái lại nhìn Danh. Nó gặp đôi mắt lo lắng của bạn nhìn mình không chớp. Lựa òa lên khóc. Thằng nhãi vỗ vai Lựa một cái thật mạnh:

– Quý đen đâu có ngán nước mắt.

Thằng nhãi đẩy Lựa bước lên cầu thang. Lựa muốn cầu thang cao vô tận để nó bước mãi khỏi nom thấy bộ mặt tàn bạo của Quý đen. Nhưng cầu thang lúc này sao mà ngắn thế. Mà bước chân của nó lại dài. Nó đã trông thấy giày của Quý đen, đôi chân ghếch lên bàn. Rồi nó trông rõ cả người Quý đen. Chiếc dây lưng đã rút ra khỏi quần nằm trên mặt bàn cơ hồ một con rắn sắp sửa mổ địch thủ. Quý đen đổi chiều ngồi. Nó ngó mặt ra cửa

sổ ngấm dầy phở lâu bên kia đường. Ly bia đã cạn hết. Điều xì gà vẫn cháy. Thằng nhãi hăng giọng:

– Thừa anh, nó đây ạ!

Quý đen không thèm trả lời. Nó ngồi yên. Khói thuốc thoát khỏi cửa sổ. Lụa nghe tiếng trái tim mình đập và tiếng thuốc lá cháy mỗi lần Quý đen hít. Nó tiến dần sát chỗ Quý đen, bé nhỏ như chú gà con nộp mạng cho con trăn. Lụa ngoảnh lại. Thằng nhãi biến mất hút. Nó đưa môi dưới lọt giữa hai hàm răng cắn mạnh đến chảy máu. Quý đen ném mẩu xì gà qua cửa sổ, đứng dậy. Nó bước thêm vài bước về phía cửa sổ. Bất chợt nó quay lại. Lụa co rúm người, run rẩy y hệt con cừu bị gọt hết lông đứng giữa trời đông lạnh. Quý đen đi đến chỗ cũ. Nó hơi cúi lưng lượm chiếc dây lưng da. Cái khóa đồng nằm gọn trong bàn tay nó. Quý đen quay lại vòng cho chiếc giày lưng ngấn bột. Nó hát đầu:

– Ôn con, bước lại gần chút nữa.

Lụa lấp bắp nói:

– Em lạy anh...

Quý đen quật véo chiếc giầy lưng vào không khí:

- Ôn con, mày nghe rõ bố mày nói gì chưa?
- Dạ có.
- Bước lại!
- Em lạy anh...
- Bước lại!
- Em cản cở lạy anh...

Quý đen quật chiếc dây lưng lên mặt bàn nghe đét một tiếng. Lừa rưng rờ. Nó cảm giác mặt bàn là da thịt nó. Lừa toan bỏ chạy. Quý đen đi guốc trong bụng bất cứ một thằng đánh giày nào thuộc “gang sơn” của nó. Nó gật gù:

- Trốn à? Rồi mày sẽ sống bằng gì ôn con?
- Em đâu dám trốn.
- Thì lại đây!
- Em lạy anh...
- Lại gần đây mà lạy...
- Em cản cở lạy anh...

Quý đen nhếch mép cười, đầu óc nó tóe ra một ý nghĩ nham hiểm lạ lùng. Lừa đã làm nó mất thì giờ. Luật của nó đặt ra, không thằng nào dám cãi hay xin xỏ. Khi biết mình bị xử phạt, kẻ

phạm pháp chỉ còn cách ngoan ngoãn bước gần đúng tầm tay để Quý đen quất dây lưng da lên thân thể. Kẻ phạm pháp có quyền khóc, có quyền oán hận nhưng không có quyền phản đối.

Quý đen, những tháng năm thơ ấu từng thuê hòm, từng nộp thuế cho chúa đảng, từng thiếu thuế và từng ném những trận đòn thập tử nhất sinh. Nó không biết nó là con nhà ai. Lớn lên, nghe người ta miệt thị những thằng con hoang thường thường, mẹ làm nghề đi điểm thì nó phỏng chừng mẹ nó là một mục điểm. Một đêm tối thê thảm nào đó, mục điểm gặp một thứ khứa tri kỷ. Và nó ra đời. Nó cũng không biết nó ra đời ở chỗ nào. Bảy tuổi đầu nó mới biết nó ở viện mồ côi. Mười hai tuổi, nó trốn khỏi cô nhi viện, lang thang như con chó mất ngủ tại các hè phố!

Khởi sự cuộc đời tự lập của nó là châu chực ngoài cửa các tiệm ăn. Chờ khách hàng ăn thừa, nó vừa hỏi xin vừa chộp những miếng xương gà, xương heo còn dính lại chút thịt mà khách lười không muốn gặm hết. Nó thủ luôn cả những miếng bánh mì, nhét hết vào một cái hộp sắt lớn đem ra ngoài ngồi ăn.

Lớn hơn, nghề ăn xin không thích hợp, phần bị xua đuổi, phần cảm thấy nhục nhã, Quý đen vào nghề giữ xe. Rồi nó bám lấy nghề đánh giày. Mười năm trau dồi nghề nghiệp bằng «xia ra» bàn chải và nỉ, Quý đen đã chịu muôn vàn cực hình. Nó nhớ như in trong tâm khảm, những trận đòn thiếu thuế của chúa đảng. Những thanh củi tạ nện khắp mình mẩy nó, nhiều chỗ còn in hằn vết sẹo. Quý đen đã lấy những vết sẹo đó nuôi chí căm hờn. Nó ao ước sẽ trở thành xếp sòng. Hai lần vô khám Chí Hòa về tội đâm chém. Năm lần vô Tể Bần về tội vô gia cư.

Và hôm nay, Quý đen nghiêm nhiên bước lên địa vị xếp sòng. Mong ước của nó đã thành. Quý đen không dùng củi tạ mà dùng dây lưng da để trả thù đời. Nó trừng mắt nhìn Lựa, bữu môi:

– Ngày xưa bố mày cúi rạp lưng lay lục mà vẫn bị ăn đòn, con ạ! Bố thương con lắm nhưng luật của bố không thương thằng nào. Thương một thằng thì ngày mai luật hết thiêng, chúng mày nổi loạn đuổi tao ngay, ôn con ạ!

Lựa đã khoanh tay lễ phép:

– Anh tha em lần này, em không dám hé răng.

Quý đen búng ngón tay trái:

– Lại đây!

Lựa tuân lời như con chó, nghe lệnh chủ. Nó bước lại. Quý đen dậm chân:

– Ôn con, thử cúi lưng lạy tao coi!

Lựa chấp tay, quỳ gối, cúi xuống. Nó chưa kịp ngẩng đầu lên để lạy lần thứ hai thì chiếc dây lưng da đã vụt vào lưng nó. Lựa bắn người, đứng vội dậy. Quý đen quát tiếp theo:

– Đứng lên hợp ý tao hơn!

Lựa đưa hai cánh tay che mặt và ót. Quý đen chỉ quát dây lưng lên mình mấy. Tiếng quát nghe veo veo.

Lựa đau quá, đau lắm. Đau đến nỗi không sợ đòn nữa. Quý đen tuy có tàn bạo nhưng nó chưa phải là thợ đánh người. Nó quát liên tiếp thay vì quát từ từ đợi sự đau đớn thấm dần vào xương tủy. Lựa buông đôi tay xuống. Quý đen tung giầy lưng quát thêm một cái:

– Đủ tiền nộp chưa, ôn con?

– Thừa anh...

Quý đen đổi đầu sợi giây lưng. Lựa ớn xương sống. Chiếc khóa đồng kia mà đập vào người thì chỉ có nước nằm nhà thương thôi. Nó không dám nhìn Quý đen, cúi gằm mặt:

– Tao hỏi, mày trả lời. Không thừa gửi vòng vèo, thừa gửi mãi nhằm tai quá, đừng trách bố mẹ mày đã sinh mày, ôn ạ!

– Em lạy anh ...

Quý đen quay quay sợi dây lưng, Lựa rút lên hã hùng:

– Em lạy anh vạ lạy ... Em đủ tiền nộp anh đây ...

Quý đen ngồi xuống ghế. Nó lại tụt giày ra và ghéch chân lên mặt chiếc bàn tròn xô đổ lúc nãy mà thẳng nhãi đã dựng lên. Nó vắt chiếc dây lưng gằn đó.

– Sao mày trể hẹn?

– Thừa anh, em cố đánh thêm cho đủ.

– Sao tự nhiên mày thiếu thuế ba ngày?

– Thừa anh tại em đau.

– Đau gì?

– Thừa anh, em sốt!

– Sốt gì?

- Sốt rét.
- Sao mà sốt rét?
- Em không biết.
- Sốt rét mà có ăn không?
- Có.
- Có ăn thì phải có xách hòm đi đánh giày.

Tao không muốn hòm của tao ở nhà ngày nào, nghe chưa?

- Dạ em nghe.
- Sáng nay mà có tiền đánh bài cào cơ mà?
- Thưa anh, em định ăn thua để đủ tiền nộp cho anh.

- Mà thua hay được, ôn con?
- Em cháy túi.
- Cháy túi, tiền đâu nộp tao.
- Em mượn.
- Mượn thằng nào?
- Em mượn thằng Danh.

Quý đen cười gằn:

- Bộ thằng Danh nhiều tiền lắm hả?
- Nó có mấy chục đưa em hết.
- Bây giờ đưa tiền đây.

Lựa móc túi lôi năm tiền ra. Nó trịnh trọng đưa cho Quý đen. Ông vua đánh giày chộp lấy, đến từng tờ. Nó dựng đứng lông mày, hất hàm:

– Thiếu năm đồng!

Lựa nhăn mặt:

– Thưa anh mai em nộp hai mươi năm đồng.

Quý đen nghiêng răng ken két:

– Không được.

– Em lạy anh, anh thương em ...

– Tao không biết thương thằng nào cả. Ngày xưa không đứa nào thương tao, bọn chó đẻ đánh tao đau đớn hơn tao đánh mày.

Quý đen hét lớn:

– Nghe chưa?

– Dạ.

– Trừ khi mày hết làm ăn ở hè phố. Chứ còn đánh giày thì còn phải tôn trọng luật của tao.

Quý đen lượm sợi giây lưng lên. Nó lại xô đổ chiếc bàn tròn, lần này nó đứng dậy thọc đôi chân vào đôi giày, dùng đầu giây lưng có chiếc khóa đồng quất Lựa. Thằng bé khốn nạn chỉ bảo vệ mặt và ót. Chiếc khóa đồng quật trúng nhất nào Lựa quần quai nhất ấy. Quý đen say sưa quất

cho tới lúc Lựa chịu hết nổi, té nhào xuống sàn nhà, miệng vẫn lắp bắp:

– Em lạy anh, em có lỗi, em xin lỗi anh, lần sau em nộp đủ không dám thiếu ngày nào.

Quý đen đã luôn sợi dây lưng vào quần. Dấu hiệu đó chứng tỏ nó kết thúc hình phạt. Bất cứ một đứa vô phúc nào nhìn thấy cử chỉ này đều có quyền nghĩ Quý đen đã tha mạng cho nó. Quý đen nhét năm mươi đồng vô túi. Nó bước qua mình thằng Lựa:

– Một ngày kia khi mây thay thế tao, mây sẽ ác độc như tao. Nghe chưa?

– Dạ.

– Không thương hại, không tha thứ đứa nào hết. Nghe chưa?

– Dạ.

– Rán nhịn đói nhịn khát để nộp tiền cho chúa đảng. Nghe chưa?

– Dạ.

– Hôm nay tao không hứng, đánh mây nhẹ tay lắm đấy. Hãy cảm ơn tổ tiên mây đi.

– Dạ.

– Ngày mai nhớ nộp tiền đúng hẹn.

– Dạ.

Quý đen xuống lầu. Còn một mình Lựa. Nó gắng gượng ngồi dậy, lết tới chỗ chiếc bàn tổ. Nó đỡ chiếc bàn lên rồi lết ra phía cầu thang. Lựa đang bước xuống địa ngục của cuộc đời. Trận đòn thiếu thuế làm nó phát sốt. Dễ gì mai nó đủ sức đánh giày. Mà không đánh giày chắc chắn bị Quý đen gọi « lên lầu » quật chết.

Lựa lết từng bậc thang. Cầu thang bây giờ dài vô tận. Nó xuống được nửa chừng, mắt hoa, tai ù. Đôi tay cứng đờ, nhức nhối. Quần nó ướt nhẹp. Lúc này nó mới nhận ra. Trời ơi, bị Quý đen quật đau quá, nó đã tiểu bậy ra quần. Lựa mờ mắt. Nó sắp rơi. Đôi bàn tay đỡ lấy lưng nó. Giọng nói dịu dàng:

– Đau lắm hả, Lựa?

Lựa gật đầu:

– Ủ, đau muốn chết.

Nó chưa biết thằng nào đỡ nó:

– Ai đó?

– Tao.

– Bậy à?

– Không, Danh đây.

Lựa ré lên khóc mùi mẫn:

- Nó quất tao bằng cái khóa đồng, mày ơi!
- Tao biết rồi.
- Nó đi chưa?
- Rồi.
- Tao chết mất.
- Chết sao được, ôm cổ tao đi!

Danh kéo đôi tay của Lựa khoác lên cổ mình. Nó cõng bạn xuống đường. Gọi chiếc xích lô, Danh dìu bạn lên. Nó chạy đi xách hai chiếc hòm rồi bảo ông xích lô chở về chợ Cũ.

Danh đỡ bạn xuống xe. Nó năn nỉ đưa cho ông xích lô ba đồng. Khi xích lô rời chúng nó, Danh mới nhận ra rằng thành phố chưa lên đèn. Thành phố chưa lên đèn thì các cửa tiệm chưa đóng và chúng nó chưa có chỗ nghỉ lưng.

Lựa thều thào:

- Mua cho tao một tô cháo trắng mày nhé!

Danh bảo bạn:

- Chưa tối đâu, mày ơi!
- Tối lâu rồi mà.
- Đâu có.
- Sao mắt tao nhìn cái gì cũng thấy tối hết trời.

26 | Duyên Anh

- Tại mày bị đòn hoa cả mắt.
- Thế à?
- Ủ.

Lựa lại ré lên khóc mùi mẫn:

- Nó quất tao bằng cái khóa đồng, mày ơi!
- Tao biết rồi.
- Rồi chúng mình sẽ làm gì nó, hả mày?
- Chúng mình sẽ đóng thuế cho nó.

Danh lảng sang chuyện khác:

- Liệu mày đi nổi không?
- Nổi.

– Tao dắt mày ra bờ sông, mày xuống tắm một lát là hết đau.

- Ai nói vậy?
- Những thằng bị Quý đen đánh đều ra sông tắm. Chúng nó bảo đi tắm bớt đau.
- Mày đưa tao đi tắm đi...

Danh quàng tay lên vai Lựa. Hai đứa thông thả bước về phía bờ sông. Gió chiều thổi mát rượi. Danh vừa đi vừa nghĩ tới Quý đen. Nó rùng mình. Chưa bị Quý đen đánh lần nào, nhưng Danh biết trước sẽ ăn đòn Quý đen. Nó sẽ bị ốm, sẽ thiếu thuế, sẽ quá hện nợ và Quý đen sẽ áp

dụng luật của nó để trừng trị những thằng phạm luật.

Danh thấy bạn lão đảo bước. Tự nhiên một nỗi buồn bất mãn nhen nhúm trong lòng nó. Nó ghét Quý đen thậm tệ. Danh tự hỏi ai đã cho phép Quý đen đặt ra luật lệ bắt những thằng đánh giày nhỏ bé như chúng nó phải tuân theo. Một chiếc hòm, bất quá đóng mười đồng bạc thì dùng cả cuộc đời đánh giày. Thế mà Quý đen thu thuế mỗi ngày hai chục. Đánh sáu đôi giày, tốn khối «xi ra», mỗi tay, mỗi cổ mới kiếm đủ tiền nộp thuế.

Như những thằng đánh giày khác, ghét chúa đảng chỉ dám để bên mình, không hó hé với ai, Danh vẫn sợ chiếc dây lưng da cá sấu khóa đồng của Quý đen. Sự sợ hãi chế ngự sự thù ghét. Nó nghiêng răng, ngửa mặt lên trời trách mình không có bố mẹ.

Ra tới đầu phố Hàm Nghi, Danh hỏi Lựa:

- Lựa mày qua đường được không?
- Được.
- Hay để tao công mày nhá?
- Ủ.

Danh công Lụa sang bên kia đường. Bờ sông chiều nay đông người lắm. Trẻ con, người lớn bu quanh cái sân « gôn » xem ngoại nhân biểu diễn môn thể thao của họ. Danh đặt bạn xuống thêm gạch dưới chân chiếc ghế xi măng.

– Mày ngồi đây, tao đi coi chỗ nào có cầu xuống sông.

– Ủ.

Danh thoăn thoắt chạy. Lát sau, nó trở về chỗ Lụa ngồi:

– Tao dìu mày tới chỗ quán nổi.

Lụa lè lưỡi liếm môi:

– Tao khát nước quá, mày ơi!

Danh thọc tay vào túi. Nó đờ người:

– Hết mẹ nó tiền rồi...

Nói dứt câu, Danh rụng rời chân tay. Nó chợt nhớ ra còn hai tiếng đồng hồ nữa là hết hạn nộp thuế cho Quý đen. Tiền kiếm được chiều nay, nó đưa hết cho thằng Lụa rồi. Buổi sáng kiếm lai rai, ăn tiêu hết. Danh vò đầu bứt rai. Nó dậm chân trên lớp lá dăm:

– Chỉ tại mày!

Lụa nuốt nước bọt ực một cái:

– Tại tao cái gì?

– Tại mày ham đánh bạc. Lát nữa tao lấy tiền đầu nộp cho Quý đen? Tao sẽ bị nó quất khóa đồng chết mất.

Lựa nhăn nhó:

– Tưởng mày dành riêng nộp Quý đen rồi.

Danh cúi tiết:

– Dành cái cục « kít »!

Lựa tiếc rẻ:

– Đẳng nào cũng ốm đòn, biết vậy mình tao chịu đòn cho xong. Báo hại mày, giờ tính sao, hả mày?

Danh nghe Lựa nói câu đó, nó lại thương hại bạn, Danh ngồi xuống gần Lựa, vỗ nhẹ lên vai Lựa:

– Đừng giận tao nghe mày...

– Giận cái gì?

– Tao vừa đổ quạu với mày.

– Giận chó gì, tao thương mày. Giờ tính sao?

– Mày còn khát nước không?

– Hết rồi.

– Xuống tắm cho bớt đau.

30 | Duyên Anh

– Ủ, uống vài ngụm nước sông chắc đã đỡ lắm.

– Đừng uống.

– Sao?

– Dịch tả mày chết ...

– Chết sướng hơn sống ăn đòn Quý đen.

Danh la bạn:

– Im cái mồm mày đi! Chết dịch bị người ta rửa là đồ chết dịch. Ngu chưa! Sống khổ vẫn sướng hơn chết. Tao sợ chết quá trời. Thôi đứng dậy!

Danh đỡ Lụa đứng lên, nó đưa bạn tới chỗ quán nỏ, nơi có chiếc cầu xây làm lối xuống sông. Nó cởi quần áo giùm Lụa, dặn dò:

– Nhớ đừng uống tầm bậy nghe, để tao xoay đồ uống.

Danh xách chiếc hòm leo lên bờ. Nó nhăn với:

– Cui chừng đồ nghề với quần áo!

Nó nhìn Lụa ngậm mình xuống nước, toét miệng cười. Danh nhào vào Ngân Đình hành nghề. Nó mới đánh xong một đôi, chìa tay nhận ba đồng thì hai thằng nhãi đánh giày khác trườn

hòm đồ nghề tới. Chúng nó ngắm nghía Danh bằng đôi mắt soi mói. Chừng thấy kẻ lạ mặt to con hơn, hai thành nhai lẳng lẳng chuồn.

Có khách gọi, Danh trườn hòm lại, vừa hành nghề vừa ngó quanh quẩn. Danh đánh vôi vàng kiếm thêm vài đồng nữa mua đồ ăn, đồ uống cho Lụa. Nó chộp tiền, vù luôn. Nhưng tới lối ra, một thằng mặc áo rằn ri, quần ống túm, tóc sậy loăn quăn, chặn nó lại. Thằng này hất hàm:

– Nhóc con chuồn lẹ, hả?

Danh cuống quýt:

– Dạ em xin lỗi anh ...

Thằng mặc áo rằn ri nhe răng cười. Hàm răng nó hâu như đã gấn hết răng vàng. Nó cười trông hãi hùng lắm. Nó tiến sát chỗ Danh đứng, vung tay tát Danh một cái nẩy đom đóm mắt:

– Biết tao là ai không?

Danh lùi về phía sau:

– Thưa anh, em xin lỗi anh ...

Thằng mặc áo rằn ri quát:

– Biết ông nội mày là ai không đã?

Danh khẽ lắc đầu:

– Thưa anh em chưa biết ạ!

Nó vung tay tát Danh cái thứ hai:

– Nghe cho kỹ nhóc con, ông nội mày đây là Ba răng vàng!

Ba răng vàng khoái chí dữ. Chùng thấy đòn phủ đầu của mình hiệu nghiệm, nó búng ngón tay tách một cái. Hai thằng nhãi nấp gần đó xuất hiện. Ba răng vàng ra lệnh:

– Xúc nó đi!

Hai thằng nhãi vâng dạ rồi rít. Danh tái mặt, đứng chết dí. Nó lạy lục Ba răng vàng:

– Xin anh tha tội em...

Nhưng Ba răng vàng đã rảo bước. Hai thằng nhãi cùng thúc khuỷu tay vào bên mạng mỡ Danh:

– Đi đi!

Danh cố chân chừ. Nó đợi Ba răng vàng đi một quãng xa mới trả miếng hai thằng nhãi:

– Bố chúng mày không đi, các con tính sao?

Một chú nhãi toan kêu Ba răng vàng. Chưa kịp mở miệng, Danh đã tặng nó một trái vào quai hàm. Con phần nộ nổi đúng lúc, nó quạt cái hòm đồ nghề trúng ngực chú nhãi thứ hai. Danh đặt cái hòm xuống nền của vỉa hè, nhất

quyết ăn thua đủ với hai thằng nhãi chó săn của vua đánh giày Ba răng vàng. Nó say sưa đấm đá. Chẳng mấy chốc, nó đánh gục hai thằng khốn nạn. Một thằng chảy máu mũi, một thằng té sức trán. Danh sửa lại quần áo, xách hòm chuồn tới chỗ Lụa. Nó đi được một quãng ngắn, cổ áo bị người tóm kéo giật về phía sau. Danh giật mình. Ba răng vàng lên gối nó một cú đau điếng:

– Mày tính chuồn nữa hả? Ngon đa! Lần này ông dắt mày đi.

Nó nắm cổ tay Danh xoắn mạnh tưởng chừng lột cả mảng da thịt. Ba răng vàng kêu xích lô chở nó đến cầu quay. Hai thằng nhãi chó săn chạy theo. Ba răng vàng trả tiền xe xong, lôi tuốt Danh xuống gầm cầu. Khi ấy nước sông đã lên cao nhưng gầm cầu buổi chiều hay buổi trưa, buổi sáng vẫn vắng vẻ như đêm tối.

Công việc đầu tiên của Ba răng vàng là giục hai thằng nhãi:

– Tước đồ nghề của nó!

Hai thằng nhãi giật luôn hòm đánh giày của Danh. Chúng nó mở nắp, tước «xi ra», bàn chải và vải nỉ. Danh đau xót. Nó nhìn đồ nghề bị lôi

34 | Duyên Anh

khỏi hòm, cảm giác như người ta lôi gan ruột nó khỏi bụng. Nước mắt nó ứa ra. Ba rằng vàng nói:

– Đem cái hòm gần đây, đặt vừa tầm chân tao.

Hai thằng nhãi đặt cái hòm trịnh trọng như người thủ môn đặt quả bóng trên vệt vôi trắng trước khuôn thành trong cuộc đá bóng quốc tế có các ông lớn tham dự. Ba rằng vàng lùi lại vài bước rồi chạy lấy đà « sút » cái hòm gổ xuống sông. Danh thét lên hãi hùng:

– Chết cha rồi!

Ba rằng vàng cười khanh khách:

– Chết cha mà đáng lắm, nhóc con. Ai bảo mày dám tới « giang sơn » của tao làm ăn?

Danh nín thinh không nói. Ba rằng vàng đập nó ngã chúi về phía trước.

– Ai cho phép mày hành nghề ở Ngân Đình?

Nó chờ Danh lồm cồm bò dậy, đá thêm một cú vào bụng thằng bé:

– Mày câm à?

Danh ôm bụng, nhăn nhó:

– Em lạy anh, em đau quá ...

Ba răng vàng túm tóc Danh tát nó năm bảy cái liên tiếp:

– Đ. m, gấu lắm, dám uỳnh đàn em của ông. Mà có hai tội. Ông phải trị mà thật xứng đáng.

Danh sợ quá nói bừa:

– Em là đàn em của anh Quý đen ở Bồng Lai.

Ba răng vàng hình mũi:

– Quý đen xách hòm sang đây, ông cũng nện bỏ mẹ.

Nó chộp lấy ngực Danh:

– Mà vô nghề lâu chưa?

– Dạ lâu rồi.

– Biết luật đánh giày không?

– Dạ biết.

– Biết sao dám qua mặt tao?

Danh đem chuyện thằng Lụa ra kể lể. Nó không quên nhắc tới đoạn bạn mình khát nước hết tiền khiến nó phải làm ầu. Nó kể lể bằng giọng cảm động. Ba răng vàng không biết cảm động. Trái tim nó đã biến thành sắt đá. Nó nhe răng vàng cười hì hì:

– Kệ cha tụi mày, mày chết đói, chết khát chứ

ông có chết đâu. Mà đã unction đàn em của ông thì ông để chúng nó trả nợ.

Ba rằng vàng búng tay. Hai thằng nhãi nhào vô đâm đá Danh tới tấp. Ba rằng vàng cảnh cáo:

– Mà đánh lại, ông sẽ chìm chết ngộp dưới sông nghe, nhóc con!

Danh không muốn chết. Nó sợ chết lắm. Nên nó tro như bị cát để mặc hai thằng nhóc chơi đòn thù. Năm phút sau Danh gục ngã. Nó nằm sóng soài trên lớp bùn khô. Thuận chân, Ba rằng vàng đập mạnh Danh lăn tuốt xuống nước. Nó cố gắng nheoai lên để khỏi chết đuối. Khi bọn Ba rằng vàng đi khỏi. Danh mới dám lên bờ. Nó nhìn chiếc hòm gỗ nổi lềnh bềnh trên mặt nước. May mắn, nước không chảy. Nếu không sự nghiệp của nó đã trôi ra sông lớn. Tương lai nó, tương lai của những thằng đánh giầy đựng trong chiếc hòm gỗ. Danh phải vớt vát lấy. Nó quên hết đau đớn, cởi quần áo lội ra giữa giòng vớt chiếc hòm. Danh vớt quần áo khô nước, nó mặc vào rồi xách hòm thoát khỏi gắm cầu quay. Mặt trời sắp lặn, phía bên kia sông, đỏ ối. Thành phố sắp lên đèn. Danh vừa ăn trận đòn đã đời lại lo trận đòn thứ

hai. Nó đã quá hẹn giờ nộp thuế cho Quý đen mà không gặp ngay Quý đen để trình bày xin xỏ.

Danh bước thật nhanh đến cầu quán nổi. Thằng Lụa đã tắm tấp xong, ngồi co ro trên bờ đợi Danh. Thấy quần áo bạn ướt mềm, Lụa hỏi:

– Mà ngủ, hả?

Danh lắc đầu. Nước mắt nó lại ứa ra. Lụa ngạc nhiên:

– Đứa nào đánh mày hả?

Danh ré lên khóc mùi mẫn như Lụa khóc lúc nãy ở cầu thang Bồng Lai.

– Nó đánh tao đau quá, mày ơi!

Lụa đứng dậy ôm lấy bạn:

– Quý đen à?

– Không, Ba răng vàng, xếp sòng khu này.

Lụa chửi thề:

– Đ. m, lớn lên ông sẽ giết chúng nó.

Danh bịt miệng bạn:

– Chửi khế chứ mày, kéo ốm đòn. Nó đánh tao về tội hành nghề trên đất của nó.

– Mày nhớ mặt nó không?

– Nhớ đến lúc chết. Hết tiền mua nước cho mày rồi, chúng nó lột hết «xi ra» và bàn chải của tao.

38 | Duyên Anh

– Tao uống nước sông rồi.

Danh đưa cánh tay áo quạt nước mắt!

– Bố khỉ, đã bảo đừng uống nước sông, chết dịch bỏ mẹ mày.

Lựa buồn rầu:

– Chết dịch chắc sướng hơn đòn Quý đen!

Danh sực nhớ, nó sắp ném đòn Quý đen. Nó rùng mình. Nhưng chợt nó vỗ vai Lựa một cái thật mạnh:

– Kệ cha nó, để mai tính sau.

Nó thu vội tay về, há hốc miệng:

– Tao vô ý quá, vỗ mạnh thế mày có đau không?

Lựa giơ đôi tay lên cao, rướn người:

– Hết đau từ khuya. Nước lạnh hay thiệt tình. So với khóa đồng của Quý đen, mày vỗ tao như muỗi đốt.

Danh cau mặt giận dỗi:

– Im mồm đi!

Lựa không hiểu sao bỗng dưng bạn cẩu kỉnh. Nó lè lưỡi liếm môi, thắc mắc. Danh vẫn còn cau mặt:

– Quên thằng Quý đen đi!

Lựa thật thà:

– Quên sao nổi!

Danh mắng át:

– Tao bảo mày quên thằng chó đẻ đó đi!

Lựa sững sờ:

– Mai gặp nó mà không thuê nó sẽ đánh bấy người, lại phải ra sông dầm mình, quên sao nổi?

Danh vớ được cái hộp sữa bò vừa tầm chân nó. Nó sút văng cái hộp sữa bò ra giữa đường:

– Mẹ kiếp, ngu hơn chó mới chơi với mày...

Lựa đứng thộn mặt. Dáng điệu nó thiếu nảo vô cùng. Nó lấp bắp:

– Tao... tao... ngu... thật...

– Không ngu mà tiền nộp Quý đen mày đem nướng hết bài cào.

– Tao thề từ nay « ị » vào bài cào.

– Mày thề cả triệu lần rồi. Mà mày đâu ngu, chỉ tao ngu thôi. Ngu tao mới ăn đòn của Ba răng vàng và chiều mai ăn đòn Quý đen.

Lựa nhìn Danh. Mắt chớp mau:

– Tao làm khổ mày quá Danh à? Biết vậy tao ráng chịu đòn một mình khỏi phiền mày...

Danh không nói. Nó co ro, rét mướt. Lựa cởi phăng cái áo của nó ra, đưa cho Danh:

– Đổi áo đi Danh, mày mặc cả quần lẫn áo ướt lạnh chết.

Khuôn mặt Danh hết cau có. Nó đưa tay vuốt tóc:

– Đâu có lạnh, tao mặc đồ ướt cho bớt đau.

Lựa lại hỏi một câu cũ rích:

– Nó đánh mày đau lắm hả?

– Ủ.

– Nó có chơi dây lưng da cá sấu khóa đồng không?

– Không.

– Nó chơi thứ gì?

– Nó đâm đá tới khi tao ngã gục thì chính thằng Ba răng vàng vạch quần đái lên mặt tao...

Lựa nắm chặt hai bàn tay. Nó mím môi. Hai bên hàm nó chuyển động. Nó chỉ biết chửi thề:

– Đ. m thằng chó đẻ, nó chơi ác quá!

– Ủ, nó ác lắm.

– Nước đái có vào mắt mày không?

Danh lắc đầu:

– Tao trườn người, nằm úp mặt xuống bùn.

Nước đái của nó tưới lên gáy tao nóng rát!

Danh kéo tay Lụa:

– Thôi quên chuyện này nhé!

Lụa vỗ tay vào gáy bạn, vỗ về:

– Quên đi cả Quý đen nữa.

– Ủ.

– Mà hết ghét tao rồi chứ?

Danh toét miệng cười:

– Ghét mà sao nổi.

– Sao mà bảo có ngu mới chơi với tao?

– Tao... tao... tao... nói rồn... mà.

Lụa tần ngần một lát. Nó nhìn sang bên kia sông. Danh hích tay vô bụng bạn:

– Mà giận tao hả?

– Không.

– Thế mà nghĩ gì?

– Không nghĩ gì cả.

– Thôi về tao xoay tiền ăn cháo.

Lụa cúi đầu. Nó nói khẽ:

– Hay là...

– Hay là gì?

– Hay là mà bỏ rơi tao đi. Tối nay tao đi ngủ
vía hè gần bót cảnh sát cho nó hốt vào Tế Bần.

Tao muốn ở « lóp » trong Tế Bần khỏi lo đánh giày và ăn đòn Quý đen.

Danh hích thêm Lụa cái nữa:

– Đùng rồn cha nội. Bỏ rơi mày sao được, mày vào trồng, tao chơi với ai?

Nó khoác vai Lụa, lôi bạn băng qua đường. Lụa nín thình không phản đối. Hai đứa đi về lối đại lộ Hàm Nghi. Vía hè lớn, người vắng. Chúng nó cơ hồ hai cánh chim bay lạc vào vùng hoang vu. Chiều xuống thành phố đã lên đèn.

CHƯƠNG 2

Chúng nó ngồi chồm hổm quanh đám bài cào dưới mái hiên của một tiệm khách trú. Những đứa khác mê cải lương, mê chớp bóng thì lúc này đang lớn vồn trước lối ra vào các rạp hát, chờ cơ hội thuận tiện là lên vô coi «cọc». Dân đánh giày nghiền cải lương đến nỗi chúng nó có thể sùi bọt mép lạy lục khách đi một mình kèm thêm nó hoặc đợi xuất hát về khuya, thả giàn để chúng nó tràn vào coi đoạn chót.

Bất cần đầu đuôi ra sao, chúng nó chỉ mong mỗi «thần tượng» của chúng nó như kép Út Trà Ôn, đào Thanh Nga hay em bé Bo Bo ca một đôi câu ở những khúc có bật đèn đỏ là chúng nó thỏa mãn rồi. Chúng nó được dịp vỗ tay bằng thích. Những thằng đánh giày mê cải lương thường cắt ảnh các đào kép in trên mặt báo, cắt kỹ dưới đáy

hòm, giữ gìn cẩn thận hơn tiền bạc. Chúng nó mua các bài ca vọng cổ, tập hát ư ử suốt ngày. Đứa nào không biết chữ, bỏ tiền mua nhờ đứa biết chữ dạy học thuộc lòng.

Những đứa có cha mẹ biết lo làm ăn kiếm tiền để dành. Trong khi những thằng khác đi coi cộp cải lương, những đứa chăm chỉ này xách hòm đánh lai rai buổi tối. Làm được bao nhiêu tiền, trừ tiền đóng thuế cho chúa đảng, tiền ăn quà vặt, tiền cơm hai bữa tiền thuê chỗ ngủ, chúng nó tìm các bà bán thuốc lá gửi tiền. Sớm ra đời nên chúng nó sớm khôn ngoan. Sợ gửi tiền bị người ta cướp giật, cuối tuần chúng nó rút tiền về và gói gấp biếu cha mẹ. Gặp trường hợp này, những đứa bị lường gạt chỉ còn biết khóc lóc. Khóc chán lại chửi thề. Rồi tìm người khác hiền lành hơn, gửi tiền.

Dân trong viện mồ côi trốn ra, làm đồng nào tiêu hết đồng ấy. Ngày mai đối với chúng nó vô nghĩa. Quá khứ đã tối mịt, hiện tại đầy rẫy tủi nhục. Thì tương lai lo lắng mà chi. Chúng nó hút thuốc lá thơm, uống la de và đánh bạc. Những thằng lớn nhất, tập tành chơi bài đã điểm. Chẳng

bao lâu, chúng nó trở thành những tên ma cô thành thạo. Một vài đứa xuất sắc, câu kết với điểm dẫn dụ khứa ngoại quốc để lột hết tiền bạc của khứa. Chúng nó chuyển nghề khi mép lún phún rìa. Đứa thì lên ngôi chúa đảng, đứa thì làm nghề đánh thuê chém mướn, đứa thì nhập hội ăn cắp, đứa làm ma cô, đứa ở tù suốt đời.

Mọi buổi tối, Danh và Lụa cũng lai vãng trước rạp chiếu bóng Long Thuận. Hai đứa cùng khoái coi tuồng cao bồi đấm đá mọi da đỏ. Nhưng tối nay Lụa ăn no đòn Quý đen. Danh ăn no đòn Ba răng vàng. Tiền bị chúng nó lột nhẵn. Chỗ ngủ chưa có. Tiền ăn tối chưa có. Danh xách đồ nghề của Lụa lên khu vực Quý đen. Nó yên chí chờ phút này Quý đen đương du hí với đào của nó ở phòng trà rẻ tiền ngoại ô. Và nó hy vọng có thể kiếm đủ tiền hai đứa ăn tối và đóng chỗ ngủ.

Bọn đánh giày tứ cố vô thân. Chúng nó sinh sống tại hè phố, chịu đựng mọi kỹ cương của hè phố và hè phố có bốn phận sắp đặt cho chúng nó. Cũng ngủ vỉa hè, nhưng nếu mỗi tối không đóng năm đồng, những thằng đánh giày không được yên ổn ngủ ở chỗ chúng nó lựa. Bọn «đầu nậu»

chỗ ngủ sẽ đánh đuổi chúng, sẽ hành hạ chúng đủ điều. Chúng sẽ kiếm chỗ khác ngủ và cảnh sát sẽ hốt chúng vào trại Tế Bần về tội vô gia cư.

Không một đứa đánh giày nào thích vào trại Tế Bần cả. Viện mồ côi đối với chúng nó là tù ngục, trại Tế Bần còn khủng khiếp gấp ngàn lần. Những đứa vô phúc bị vào Tế Bần, khi được tha sợ phát ón. Những đứa chưa bị vào, nghe những đứa ở Tế Bần ra thuật chuyện, nó rúm cả người. Nên chúng nó bằng lòng đóng năm đồng để khỏi vào Tế Bần. Thành thử những thằng bé bạc phước, sống khốn nạn bên lề cuộc đời, mưu sinh bằng đôi bàn tay non nớt, tính oán bằng tâm hồn vụng dại, không phải đóng thuế cho chính phủ song lại đóng thuế cho hệ phố nặng hơn ông Tổng Trưởng!

Lựu ê ẩm người lắm. Nó thèm ngủ hơn thèm ăn. Nó chưa dám ngủ, còn ngồi châu rìa đám bài cào chờ thằng bạn nó trở về. Xem đánh bạc, bớt đau đớn. Bọn đánh giày tối nay chơi «ca tê». Chúng nó sát phạt nhau ra mặt. Góp mỗi đứa năm đồng. Đứa nào ăn một ván là vợ hai mươi nhăm đồng rồi.

Năm con bạc cay cú ăn thua. Dân châu rìa bàn tán luôn mồm, vừa đánh vừa hít thuốc lá thơm. Những con bạc nhãi ranh thân nhiên sát phạt. Chuyện Quý đen đánh đập đồng nghiệp của chúng, chúng không cần biết. Cũng chẳng đoái hoài hay tỏ lời thương hại. Quý đen đánh bọn nó như Quý đen hút thuốc xì gà, tán gái. Chúng nó quen nên trái tim chúng nó chai đá hết cả.

Lựa ngồi bên thằng Tư. Năm ván liền, con nhà này tiêu tùng. Tài nó nóng phùng phực. Ván thứ sáu nó có tùng nhưng xềnh ăn. Tư cáu tiết chửi thề luôn mồm. Nó đi đái để xổ xui mà vẫn cứ thua. Tư chợt nhận ra thằng Lựa ngồi cạnh nó từ lúc nào mà mãi mê chơi nó không hay.

Con nhà Tư hích Lựa một cái:

– Thằng quý, mày ngồi ểm ông hèn chi ông thua tới bời!

Lựa bĩu môi:

– Đánh dở thì thua, ai ểm mày...

Tư quát lớn:

– Câm mồm, cút đi chỗ khác cho bố mày chơi!

Lựa đứng lên:

– Làm tàng vậ mày!

Bọn nhãi con đang đồ đen bị Lựa quấy rầy, về phe thằng Tư, chửi Lựa:

– Bố khỉ, phá đám hả, mày? Muốn học máu mồm hả mày?

Lựa biết thân biết phận, câm họng. Nó đang cô độc. Phải chi có thằng Danh thì bố bảo thằng Tư dám át giọng nó. Lựa lết xa đám bạc. Thằng Tư chửi thêm một câu:

– Mả bố mày, tối nay ông nướng hết thì mày biết tay ông.

Lựa nín thinh. Đám bạc tiếp tục sát phạt. Nửa tiếng sau, đám bạc tan. Thằng Tư nướng hết. Con nhà Tám sút đóp ngót nghét trăm rưởi. Tư giữ đúng lời hứa. Nó đứng dậy, vươn vai rồi quay lại kiểm Lựa. Thằng bé ngồi bó gối trông chờ bạn. Tư nổi cơn giận, nó bước gần Lựa đập mạnh một cái. Lựa không để phòng té nhào.

Bọn nhãi con gặp dịp vui, khuyến khích Tư:

– Rõn nữa đi mày, rõn nữa đi!

Tư cao hứng đá luôn Lựa một cú vào bụng. Thằng bé khốn nạn kêu «hư» một tiếng. Nó không phản ứng gì. Trong bọn đánh giầy hành nghề

trên đất của Quý đen, Lụa là thằng bé ít tuổi trời và tuổi đời nhất. Thằng nào cũng có quyền bắt nạt nó. Trừ một thằng không những không hiếp đáp nó mà còn che chở nó. Đó là thằng Danh.

Lụa chơi thân với Danh từ mấy năm nay. Hôm nó chân ướt chân ráo gia nhập giang sơn của Quý đen đóng hai trăm bạc lẻ ra mắt để được mượn hòm nộp thuế hàng ngày và được Quý đen cấp cho tấm giấy chứng chỉ bằng mồm, nó xách hòm đánh giày ở Kim Sơn ngay chiều đó.

Ma cũ bắt nạt ma mới, Lụa bị một nhãi con đánh giày khác úm nó. Thằng khốn kiếp này «bắt địa» của Lụa một hộp «xia ra» mới toanh. Lụa vẫn chưa yên thân, nó còn bị đồng nghiệp «mượn» ba đồng mua bốn điếu Ruby hút chơi. Lụa ngậm miệng. Tối đến, quen mùi, thằng khốn kiếp «vay» thêm vài chục đánh bài cào. Lụa từ chối, thằng khốn kiếp đê luôn Lụa ra móc túi. Lụa chống cự không nổi khóc hu hu.

Ngay lúc ấy, Danh xuất hiện. Nó đặt hòm đồ nghề xuống mặt hè, xắn cao cánh tay áo, thộp cổ thằng khốn kiếp:

– Mà chơi trò gì đây, Hai rồ?

Hai rồ vu khống:

– Thằng oắt mới chửi tao.

Danh hỏi Lựa:

– Phải không?

Lựa mếu máo:

– Đâu có, tao đâu dám chửi nó...

Danh đẩy Hai rồ té nhào:

– Thế tại sao nó đánh mày?

Lựa đưa cánh tay quệt nước mắt:

– Ban chiều nó bắt của tao hộp «xia ra» mới toanh, nó mượn ba đồng, giờ đòi vay mấy chục đánh bài cào. Tao không cho vay, nó đê tao móc hết tiền của tao.

Danh nhìn thằng đồng nghiệp mới. Nó thấy thằng này giống hệt nó ba năm về trước. Danh sôi tiết. Nó nhào tới đâm đá Hai rồ tới bời. Nó đánh Hai rồ học máu mồm khiến bọn nhãi khác bu quanh, sợ khiếp vía. Danh chỉ tay vào mặt Hai rồ:

– Trả ngay thằng này hộp «xia ra», ba đồng mua thuốc lá và tiền mày vừa móc, không ông tấn mày què bây giờ!

Hai rồ ngoan ngoãn nghe lệnh Danh. Nó

đứng dang chân, nghiêng răng ken kết:

– Từ nay, đứa nào động đến lông chân thẳng này, ông đánh bỏ mẹ cả lũ. Ở đây ông chỉ sợ Quý đen thôi, còn ông «moa phú» (tiếng Pháp: Tao cóc cần) hết trội. Tiên sư bố chúng mày. Có đứa nào giỏi uýnh nhau với ông không?

Bọn nhãi «de» hết. Hai rồ lủi thúi xách hòm chuồn. Còn một mình nó và Danh. Danh bảo:

– Đứa nào ăn hiếp mày, mày báo tao nghe.

Lựa gật đầu. Đôi mắt sáng rỡ. Nó quên cảm ơn Danh. Thật ra Lựa không biết nên nói năng thế nào. Nó òa lên khóc. Danh ngạc nhiên:

– Sao mày khóc?

Lựa sụt sịt:

– Tao không biết.

Danh chìa tay kéo Lựa đứng dậy:

– Tên mày kêu gì?

– Lựa.

– Ai đặt tên cho mày đó?

– Mấy bà sơ.

– Mày cũng ở viện mồ côi đây à?

– Ừ.

– Giống tao.

52 | Duyên Anh

- Tên mày là gì?
- Danh.
- Sao mày bênh tao?
- Không biết.
- Không biết mà lại bênh?

Danh cúi đầu. Giọng nó buồn buồn:

– Hồi tao mới đi đánh giày tao cũng bị một thằng lớn cao hơn «bắt địa» tao và nó ướn nhau. Nó ướn tao chảy máu mũi. Nhờ có anh Sáu bênh vực tao mới được yên thân đánh giày.

Lựa đã nín thít. Nó tò mò:

- Anh Sáu là ai?

Danh tần ngần một lát như ôn kỷ niệm cũ:

– Anh Sáu đánh giày như bọn mình. Ảnh nhiều hơn tao năm tuổi. Hồi đó, tao đánh giày ở miệt Chợ Lớn.

- Anh Sáu giờ đâu?

– Ảnh đi lính mất tiêu rồi. Phải chi ảnh còn, tao đâu thèm làm cho Quý đen.

- Chắc mày thương ảnh lắm hả?

– Ừ. Ảnh dạy tao nhiều điều mà tao quên hết trơn. Ảnh bảo hễ mấy thằng lớn bắt nạt thằng nhỏ thì nhào đại vô ướn bỏ mẹ thằng lớn đi.

Lựa thắc mắc:

– Ảnh không dặn mày nhớ bị thằng lớn nó ướn bẻ đầu thì tính sao, hả?

Danh ngần ngợ:

– Ờ, ờ, ảnh không dặn. Nhưng tao chưa bị thằng lớn ướn lại lần nào. Nó đụng đến tao, tao cho nó ồm đòn «tút suýt» (Tiếng Pháp: tức khắc)!

Danh toét miệng cười:

– Mày ăn cơm chưa?

– Chưa.

– Tao đưa mày đi ăn cơm sườn nướng ở chợ Cũ thì số dzách!

Danh lôi Lựa đi ăn cơm, chỉ bảo Lựa cách thức thuê chỗ ngủ, cách giấu hòm đồ nghề và mời mọc khách. Hai đứa thành đôi bạn ăn ngủ gần nhau, hành nghề bên nhau. Có mặt Danh không đứa nào dám ho he sinh sự với Lựa.

Thế mà tối nay, con nhà Tư át giọng nó một cách quá đều cáng. Buổi chiều ăn đòn Quý đen muốn chết khát, phải uống nước sông, bụng sôi cuộn cuộn, người ê ẩm chỉ thèm ngủ, giờ ăn thêm đòn của thằng Tư, Lựa đau như thân thể.

Bọn nhãi ranh không can ngăn thì chớ còn

cổ võ Tư đấm đá Lựa. Cùng nước quá, nó mới mở miệng:

– Đánh ông đi, chúng mày đánh ông nữa đi, lát nữa thằng Danh về ông mách nó, chúng mày biết tay nó.

Thằng Tư ngừng đấm đá. Lời dọa của Lựa đã có hiệu nghiệm. Bọn nhãi ranh lảng đi chơi. Tư chợt nhận ra nó vừa đụng vào bạn của thằng Danh. Nó tự trách nó thua bạc, lú lẫm quên mất điều đó. Tư đổi giọng:

– Tao cáu quá nổi sùng cái bụng, thôi bỏ qua đi nghe mày, Lựa...

Lựa lết người xích gần tường:

– Mày đánh ông ôm đòn rồi mày bảo bỏ đi à?

Tư gạ gẫm:

– Đi ăn cháo trắng hột vịt với tao nhá?

Lựa nhổ bãi nước miếng lẫn máu gần chân

Tư:

– Mày đánh ông học máu mồm rồi rủ đi ăn cháo à?

Tư nặng tiếng:

– Nói tử tế đêch nghe! Thôi, đi ăn với tao đi!

– Ông «ị» vào cháo của mày...

Tư giận tím gan:

– Mẹ kiếp, làm tàng hả? Thì về mách bố mày coi. Mày mách nó, hôm nào ông sẽ lôi mày ra cầu tàu, dìm mày chết đuối, con ạ!

Lựa lại cầm miệng, Tư tiếp:

– Ông lôi mày ra cầu tàu, con nhà Danh đâu biết mà cứu mày. Khôn hồn thì im chuyện đi, nghe chưa?

Rồi Tư bỏ đi luôn. Lựa dựa Lựa vào tường. Nước mắt nó ứa ra chảy xuống miệng. Nó hồi hận đã theo thằng Lương trèo tường viện mồ côi trốn ra. Con nhà Lương đi móc túi bị vào Tể Bần, bỏ rơi nó sống cô độc. Giá nó cứ ở viện mồ côi, chắc chắn, nó khỏi cần biết Quý đen là thằng nào. Lựa buồn nản quá độ, nó hết dám nghĩ Danh có thể che chở cho nó suốt đời. Nó gục đầu xuống gối, khóc thầm tức.

Danh trở về, đám bạc đã tan. Lựa ngồi một mình khóc. Nó đặt hòm đồ nghề ở vỉa hè, xà tới chỗ Lựa:

– Đứa nào vừa bắt nạt mày, hả?

Lựa tủi thân khóc rống lên. Danh lay người Lựa:

56 | Duyên Anh

– Phải không?

– Không.

– Thế sao mày khóc?

– Tao buồn, tao khóc!

– Mày đừng nói dối tao nhé! Đứa nào vừa bắt nạt mày?

– Mày không nói tao nện mày bây giờ...

– Đừng, đừng... Tại nó thua bạc.

– Đứa nào thua bạc?

– Thằng Tư.

– Nó thua bạc, nó ức, nó sực mày hả?

– Không.

Danh sốt ruột:

– Thế nào?

– Nó rồn tao!

– Nó rồn mày bằng chân tay chứ gì, tao biết rồi. Ông sẽ giết nó.

Lựa ôm chặt lấy Danh:

– Đừng giết nó.

– Nó dọa thủ tiêu mày, hả?

– Không.

Danh kéo bạn đứng dậy:

– Có tiền thuê chỗ ngủ và ăn cơm rồi. Tao

gặp hên đánh hai đôi, khách cho hai chịch: Mày ăn cháo hay ăn cơm?

Lựa phân vân:

– Mày quên vụ thằng Tư rồn tao đi nhé!

Danh đấm mạnh vào không khí:

– Quên cái con «kẹt». Ông sẽ tấn nó như tử.

Lựa năn nỉ:

– Thôi bỏ qua mày ơi!

Danh sẵn giọng:

– Đã bảo tao sẽ tấn như tử nó mà! Tao đã giao hẹn đứa nào đánh mày tao uýnh hộc máu mồm.

Danh lôi tuốt Lựa đi. Nó không quên xách hòm đồ nghề theo. Hai đứa tới một quán vé đường ăn cháo trắng với hột vịt muối. Chưa bao giờ chúng nó ăn một chầu cháo trắng thú vị thế. Khi hai đứa căng bụng, mi mắt chúng nó rũ xuống. Hai đứa khoác vai nhau trở về chỗ ngủ.

Danh hỏi Lựa:

– Còn vài đồng, mày thích hút thuốc lá không?

– Không.

– Mọi hôm mày hút kinh lắm cơ mà?

58 | Duyên Anh

- Tao lo tiền nộp Quý đen.
- Lo làm quái gì. Ngủ đã đời hầy hay.
- Rồi mai lấy tiền đâu mà nộp đủ?
- Tao bảo mai hầy hay.

Tự nhiên Lựa nói:

- Con nhà Tám sút tối nay vớ bầm mày ạ!
- Thế hả?
- Nó vết gằn hai trăm.

Danh tỉnh như sáo; mắt nó bỗng dưng hết muốn rũ xuống. Nó ghé vào hàng thuốc lá:

– Nên hút mỗi thằng một điếu «Ách chuẩn» mày há?

- Mày có điều gì phờn phơ vậy?
- Tao biết chỗ xoay tiền nộp Quý đen rồi, mai khỏi lo ăn đòn giây lưng da cá sấu.

Lựa vui lây niềm vui của bạn. Nó chợt quên hết nỗi đau đớn. Lựa chìa tay tóm điếu thuốc. Nó môi lửa ở cây hương, hít một hơi dài nhả khói khoan khoái:

- Thuốc «Ách chuẩn» ngon hơn «Ru bi» mày nhỉ?
- Ngon hơn là cái chắc. Đằng đồng bạc một điếu, đằng ba đồng được những bốn điếu.

Tới chỗ ngủ thì hai liều thuốc vừa hết. Danh tìm thằng «cai thầu» chỗ ngủ đóng tiền xong xuôi, nó bắt Lựa ngủ trước. Bây giờ, bọn nhãi khác chưa về. Lựa đặt mình một lát là ngáy khò khò liền. Danh ngồi bóp đầu suy nghĩ. Nửa tiếng đồng hồ sau, bọn nhãi ăn nhậu no nê, dẫn xác về.

Danh nhớ việc nó phải làm. Nó vẫn ngồi yên một chỗ, gọi Tư:

– Lại đây tao bảo!

Tư chột dạ:

– Bảo gì? Tao buồn ngủ quá trời!

– Lại đây!

Tư mò mẫm tới, Danh túm lấy ngực nó, hạch sách:

– Lúc nãy mày bắt nạt thằng Lựa, hả?

Tư run run:

– Đâu có, tao rờn chơi, nó buồn nó khóc đấy chứ...

Danh cười gằn:

– Tốt lắm, giờ tao với mày rờn chơi...

Danh buông ngực Tư. Nó đứng lên thôi luôn

60 | Duyên Anh

một quả trứng Tư. Tư kêu «ối». Danh thoi tiếp mấy quả. Tư la lối như bông. Danh đẩy Tư ngã ngửa trên vỉa hè. Nó nắm chặt hai bàn tay:

– Lúc này những đứa nào rồn thằng Lụa nữa?

Bọn nhãi con chối dài. Danh nói:

– Ông giao hẹn lần chót, có mặt ông hay vắng mặt ông, đứa nào bắt nạt thằng Lụa, ông sẽ tìm bằng được, uýnh bề mặt nghe chưa?

Nó bảo thằng Tư:

– Mà muốn rồn nữa chằng?

Tư lồm cồm bò dậy, lúi thủi về chỗ nằm.

Danh bước đến gần «giường» của Tám sút:

– Tám!

– Gì?

– Tối nay mày vét của chúng nó gần hai trăm hả!

– Ủ, tao hên.

– Cho tao mượn một trăm đi.

– Con «kẹ»!

Danh cảnh cáo Tám sút một cú đá vào hông:

– Mày nói con gì?

Tám sút xoa mông, cười hòa:

- Rõn hoài cha nội!
- Đâu có rõn, cho tao mượn một trăm đi.
- Tao tiêu hết trơn rồi.
- Đừng ba xạo.
- Thiệt tình mà.
- Màỵ không cho mượn, ông đề màỵ ra ông lột thì đừng trách nghe con.

Tám sút biết con nhà Danh nói là làm, nó đành dụ:

- Mượn tiền đánh bài à?
- Ông «ị» vào đánh bài.
- Thế làm chi cần dữ vậy?
- Mua «xia ra», bàn chải và đóng tiền thuế cho Quý đen.

Tám sút ngần ngừ một lúc. Nó thọc tay vào túi quần, mân mê mớ bạc giấy. Danh hỏi:

- Cho vay không?
- Để tao nghĩ đã.
- Sáng mai.
- Không được, ông cần ngay bây giờ cơ.

– Để sáng mai đi.

Danh đạp luôn. Tám sút ngã ngựa. Nó đè thẳng này, hai chân kìm chặt hai tay Tám sút, mặt kệ Tám sút giẫy dụa. Danh luồn tay vô túi, lột nhẫn mớ bạc của Tám sút. Tám sút tiếc tiền, la lối um sùm. Nó kêu om sòm cả khu phố. Lúc ấy, một chiếc xe díp tuần hành của cảnh sát đi qua, nghe la lối, thẳng gấp lại.

Danh coi mồi công chuyện không yên, nó bỏ Tám sút chạy vội tới Lụa nằm ngủ. Nó lay Lụa:

– Lụa, Lụa...

Lụa trở mình, uể oải:

– Gì?

– Nằm im đừng để cảnh sát thộp. Tiền đây, cầm tất lấy mai nộp cho Quý đen. Còn thừa để dành đừng có đánh bài cào nghe chưa?

Lụa đã tỉnh ngủ hẳn. Nó hỏi:

– Mà tính bỏ tao à?

– Không có, nếu tao «chầu» thoát tao không bỏ mày đâu. Rủi tao bị cảnh sát hót về Tế Bần, mày nộp tiền nợ cho Quý đen rồi sang Chợ Lớn

làm ăn, chờ tao ra hã hay nghe. Đánh ở mấy tiệm mì nhé, tao sẽ kiếm mày ở đó.

Lựa ngơ ngác:

– Mày bỏ rơi tao thật à?

Danh dúm tiền vào túi quần Lựa:

– Đã bảo không bỏ rơi mày mà lại.

– Thế mày sắp đi đâu.

– Đi đếch đâu.

– Mày đi, bọn nó thịt tao mất mày ời!

– Thì sáng mai sang Chợ Lớn gặp. Nhưng nếu tao bị bắt chú tao không bị bắt đứa nào dám ho he với mày.

Cảnh sát đã bọc lấy bọn nhãi gây huyên náo. Bốn người chia làm hai tốp đồn chúng nó vào giữa. Tám sút và Danh tẩu thoát.

Hai đứa bị thộp cổ ngay. Cảnh sát lại thộp luôn một lúc chừng mười đứa. Thằng nào ngủ sớm như con nhà Lựa thì thoát. Lựa vờ nằm co quắp nhưng mắt nó không rời theo dõi. Danh bị cảnh sát nắm ngực lôi đi. Nó thở dồn dập. Người nó run lên. Nó thấy như ai vừa quất dây lưng da

vào mặt nó, đau hơn Quý đen quất nó. Nước mắt Lụa ứa ra. Nó muốn kêu Danh nhưng không dám kêu.

Cảnh sát lôi Danh tới gần xe thì buông ngực nó ra. Thừa cơ hội, Danh chạy lại một quãng. Nó chụm hai tay vào miệng, hét lớn:

– Lụa ơi!

Lụa ngồi nhòm dậy.

– Lụa ơi! Nhớ đừng đánh bài cào nhé!

Rồi nó lại chạy về phía chiếc xe díp.

CHƯƠNG 3

Vì tội đánh bạc và làm huyên náo phố xá, bọn đánh giày bị lừa hết vào trại Tế Bần. Danh đi, Lụa biết thân phận, sáng hôm sau cũng bỏ đi. Nó quên lời dặn của bạn là trước khi rời gang sơn của Quý đen, nó phải đóng tiền thuế cho Quý đen và trả lại hòm nếu muốn có ngày trở lại đầu quân dưới trướng Quý đen.

Lụa sang Chợ Lớn. Túi có gần hai trăm bạc. Bên Chợ Lớn, chúa đảng đánh giày nhận lễ ra mắt năm chục bạc. Nó còn dư một trăm. Lụa gửi hòm bà bán thuốc lá, đi coi hát bóng thường trực lu bù. Nó buồn quá không thiết kiếm ăn. Bây giờ, Lụa mới cảm thấy thiếu thằng Danh, nó cô độc làm sao! Thế mà mỗi lần Danh cúi kính, nó cứ dọa thằng Danh bỏ rơi nó. Bỏ rơi sao nổi. Danh vừa bị thộp cổ, nó đã lùi thúi, sợ hãi đủ mọi đứa.

Nó ngồi trong rạp, nhìn lên màn ảnh chỉ thấy bạn mình đang bị đánh đập trong trại Tế Bần. Danh được nghe những thằng đồng nghiệp trong trại Tế Bần ra thuật lại những trận đòn thù của giám thị đánh những chúa đảng cao bồi. Nó thuật lại cho Lựa nghe, và Lựa ớn xương sống. Lúc này, nó tưởng tượng, vẫn lối đòn thù ấy, giám thị Tế Bần giáo dục Danh thì chắc thằng bạn của nó chết mất.

Lựa nhớ bạn. Mỗi ngày nó chỉ ăn cơm có một bữa. Nó đi lang thang ngoài phố như chó mất chủ. Rồi một đêm, vất tay lên trán nó nghĩ rằng nó cần phải sống chết bên thằng Danh. Nó xách đồ nghề tới gần bót cảnh sát ngủ. Cảnh sát đuổi nó đi, Lựa lăm bắm chửi thề. Cảnh sát bộp tai nó vài cái nên thân rồi hốt nó vào Tế Bần. Ý nghĩa của Tế Bần là như thế. Đó không phải là nơi cứu tế những kẻ bần cùng mà chính là nơi nhốt giam những kẻ chẳng tội lỗi gì cả. Nếu có tội lỗi, tội lỗi đó rất thường.

Lựa không hận mấy cú bộp tai. Nó còn thâm cảm ơn ông cảnh sát đã tạo cho nó một dịp để nó được vào Tế Bần gặp bạn nó. Lựa bị đẩy vào

đúng phòng của Danh. Gặp bạn, nó nhảy bổ tới ôm chặt lấy bạn. Nước mắt nó đầm đìa trên má. Danh thương hại nó, vỗ về:

– Chúng nó bắt nạt mày hả?

Lựa lắc đầu. Danh vuốt ve tóc nó:

– Tao sắp được ra rồi. Tao ra tao sẽ tấn bỏ mẹ mấy thằng chó đẻ ăn hiếp mày.

Lựa vẫn lắc đầu trong đôi tay ôm ấp của Danh. Nó nhỏ nhẹ:

– Không đứa nào đánh tao cả.

– Thế sao mày bị xúc vô đây?

– Tự ý tao vô đây.

Danh đẩy Lựa ra:

– Sao, mày nói sao?

Lựa đưa cánh tay quệt nước mắt:

– Tao nhớ mày quá, tao làm cho cánh sát hốt tao vào đây gặp mày.

Danh nhăn mặt:

– Con «kẹ» mày như con «kẹ» tao ấy. Vô đây cực thấy bà nội, bấu bỗ gì mà thèm khát!

Lựa đàn mặt ra:

– Tao thèm gặp mày thôi.

Danh thở dài, tặc lưỡi:

– Mẹ kiếp, ông ngán mày rồi. Ông dặn mày một đàng mày làm một nẻo.

Lựa chộp mắt thật mau:

– Mày ngán tao thật à?

– Ủ ngán mày lắm.

– Thế tao lại ra cho chúng bắt nạt tao nhé?

Đang câu tiết, Danh bật phì cười:

– Mày nói như củ «kẹ» tao ấy. Mày tưởng Tế Bần ngon như ăn cháo trắng, hả?

Lựa tươi hân nét mặt. Nó móc gói thuốc «Ách chuẩn» mười điều đưa cho Danh:

– Hút đi mày, thuốc này mày thích...

Hai thằng đang tĩ tê với nhau thì xếp phòng xuất hiện. Xếp phòng tên là Quế bệu. Nó to con hơn Quý đen và hung ác gấp mười Quý đen. Nó cũng là dân đánh giày, bị nhốt vào Tế Bần ba năm nay. Giám thị cho nó chỉ huy bọn tù nhãi ranh trong phòng, nó đâm ra sướng như điên. Và nó không muốn tha nữa. Nó xin ở lại làm thứ thổ công ở trại Tế Bần.

Quế bệu chịu khuất phục giám thị nên giám thị nuông chiều nó. Bọn đánh giày, bọn nhóc vô gia cư, bọn nhãi ranh ngủ đầu giường xó chợ vào

đây kiềng mặt nó hơn là sợ hãi giám thị. Quế bệu được quyền đánh bất cứ thằng nào cãi lời nó. Nó dùng đế giày đinh nện thẳng vô mặt. Nhiều thằng đã ngất đi. Nhiều thằng mang thương tích. Giám thị không những chẳng át giọng mà còn khuyến khích nó nữa. Quế bệu, do đó, trở thành một thứ hung thần của trại giáo hóa Tế Bần.

Tên «tù» mới nào có tí tiền còm dúi cho nó, may ra thoát khỏi trận đòn phủ đầu. Thường thường, Quế bệu, ngoài sự tặng «tù» mới năm cái đế giày đinh gọi là lễ trình diện, điểm đặc biệt về Quế bệu, ngoài sự đánh «tù» bằng đế giày đinh còn sự xăm mình nữa. Cánh tay bên phải, nó xăm cái đầu lâu và con dao găm đâm qua cái đầu lâu lút cán. Dưới hình ảnh kinh rợn đó, Quế bệu xăm bốn chữ tắt V.Đ.R.H, mà mỗi lần cao hứng nó giải thích cho bọn nhãi hiểu bốn chữ tắt là Vì Đời Rửa Hận. Không biết nó đã thù đời đến mức độ nào.

Cánh tay bên trái, nó xăm thằng bé xách chiếc hòm đánh giày. Dưới xăm bốn chữ H.Đ.T.T nghĩa là Hận Đời Tuổi Trẻ. Giữa ngực nó xăm một trái tim rướm máu thật lớn, bốn chữ tắt H.K.B.T –

Hận Kẻ Bạc Tình – xăm giữa trái tim! Khi nóng nực, Quế bệu cởi trần, bọn nhãi trông thấy những cái hình xăm trên thân thể nó đã đủ khiếp vía rồi.

Xăm mình đâu phải trò đùa, phải can đảm lắm mới chịu đựng nổi những chiếc kim, châm mực tâu châm thủng da. Những chiếc kim quẩn chỉ thành một chiếc kim năm sáu mũi xăm nửa ngày trời mới xong nổi một cái hình. Kẻ xăm mình ngồi im, vận bắp thịt, nhìn những mũi kim đâm vào da thịt mình. Không thù đời, thù tình, người ta khó mà xăm mình nổi. Nó là anh hùng, là một mẫu giang hồ ghê gớm, một cao thủ... đánh giày. Bọn đánh giày nhãi ranh vừa gờm nó vừa kính phục nó.

Quế bệu chộp lấy gói thuốc «Ách chuẩn» mười điếu đầu đỏ trong tay Danh. Nó lột sợi giấy bóng đỏ dán quanh hộp thuốc, lột lớp giấy bóng bao ngoài rồi đẩy ngăn thuốc, xé giắc bạc bọc trong, rút ra một điếu. Nó bỏ bao thuốc vào túi, móc diêm châm hút. Nó hít một hơi dài rồi bẹo tai Lựa một cái thật đau.

– Mày mới vô, hả?

Danh nhanh miệng:

– Dạ, nó mới vô.

Quế bệu nhếch mép cười:

– Thuốc lá của nó, hả?

– Dạ, của nó.

Quế bệu hất hàm:

– Mà tên gì, tù mới?

Danh khoanh tay:

– Thừa đại ca, tên nó là Lựa ạ!

Quế bệu vung tay tát Danh một cái:

– Thằng hót lẻo, cha mày có hỏi mày đâu.

Danh đưa tay xoa má:

– Thừa anh, thằng này là bạn em...

Quế bệu nhổ bãi nước miếng giữa mặt Danh.

– Nó là ông nội mày, cha mày đây cũng không cần nữa là bạn mày.

Danh kéo vạt áo lau nước bọt của Quế bệu. Lựa lấm lét nhìn bạn. Nó không sợ Quế bệu đánh nó mà sợ Danh giận nó. Nó nghĩ nó đoảng vị quá. Nó toàn gây cho Danh những nỗi khổ sở. Lựa ấp úng:

– Thừa anh em tên là Lựa.

Quế bệu đập Danh ngã té nhào. Nó thộp cổ áo Lựa:

– Đi ra chỗ khác tao hỏi mày vài chuyện.

Danh lồm cồm bò dậy. Nó chấp tay lạy Quế bệu:

– Em cản cở lạy anh, xin anh đừng đánh nó. Anh đánh, nó chết mất, anh đánh em thay cho nó đi.

Quế bệu trợn trừng mắt:

– Đánh mày mãi chán thấy mẹ, đánh thêm bản tay cha mày, con ạ!

Quế bệu lôi Lụa đi. Nó ngoái cổ lại dặn Danh:

– Yên chí, tao chịu đòn được, tao không chết đâu.

Danh nhắc hai bàn tay ôm kín lấy mặt, ngậm khuyên bạn che mặt tránh đòn. Quế bệu lôi Lụa ra khỏi phòng, bọn nhãi mới dám sà tới chỗ Danh hỏi han. Nó nín thinh không hé miệng. Một thằng bạn, thằng Quyền, tự nhiên thương nó, đã dặn dò nó hôm mới vào là muốn đỡ ăn đòn thì nên ngậm miệng. Quế bệu dùng rất nhiều tay chân. Hó hé lời oán nó, bọn tay chân nói lại với nó thì chỉ có như đòn. Quế bệu còn xui đàn em nguyên rửa nó khi nó vắng mặt. Đứa nào vô phúc hưởng ứng là sưng quai hàm ngay. Hôm Danh mới vào

đây, nó được thằng Quyền chỉ bảo cặn kẽ, tuy nó chưa quen biết Quyền. Thế rồi hai đứa trở thành thân nhau.

Bọn nhãi thấy Danh nín thinh, lặn dần. Quyền kéo Danh ra góc phòng:

– Nó là em mày, hả?

– Không.

– Sao mày thương nó thế?

– Thương gì đâu, nó nhỏ hơn tao, lại yếu hơn nữa.

– Mày chơi với nó lâu chưa?

– Độ một năm.

– Tao không hề thấy đứa nào xin chịu đòn thay bạn như mày. Chắc ở ngoài nó cũng phụng mày dữ, hả?

– Đâu có, nó chỉ làm phiền tao.

– Lạ nhỉ, tao thấy mày thương nó hơn em mày.

Danh nhếch mép cười ruồi:

– Tao làm gì có em. Ở ngoài bọn chó đẻ ăn hiếp nó, nó cầu cứu tao và tao đã che chở cho nó. Thằng nhóc con ngu xuẩn lắm, nhiều khi tao khổ sở vì nó. Bị thằng khác bắt nạt, nó không dám mở

mồm mách, còn đòi tao tha tội cho thằng đánh nó sưng vù mồm lên nữa. Mà xem nó đoảng vị chưa?

– Nó tốt chứ đâu có ngu.

Danh bĩu môi:

– Tốt cái con «kẹ». Nó sợ bọn chó đẻ trả thù những lúc tao vắng mặt. Lúc bị thộp vào đây, tao đã dặn nó đủ điều. Thế mà nó tưởng cơm trại Tế Bần ngon, dẫn xác vô.

Quyền hỏi:

– Nó đánh bạc hay ngủ hoang?

Danh tặc lưỡi:

– Mẹ kiếp, nó bảo nó nhớ tao, nó xách hòm tới gần bót cảnh sát ngủ. Cảnh sát đuổi nó chửi thề. Thế là cảnh sát xúc nó vào đây.

Quyền đưa ngón trỏ kẹp giữa hai hàm răng:

– Nó thương mày quá. Ước gì tao cũng có thằng bạn thương tao như thế.

Danh nói:

– Nó mua gói thuốc «Ách chuồn» mười điều đầu đỏ đem vào cho tao. Tao chưa kịp hút thì Quế bệu tước mất. Nó dẫn thằng nhỏ đi. Không hiểu nó có đánh thằng nhỏ không?

Hai đứa đang thắc mắc thì Lựa ở ngoài bước vào phòng. Nó nhón nhác tìm Danh. Khi biết chỗ Danh ngồi, nó chạy vội đến. Lựa toan mở mồm, Danh đã đứng dậy lấy tay bịt lấy mồm nó. Lựa ngạc nhiên:

– Cái gì vậy?

Danh mắng:

– Câm mồm mày lại.

Nét mặt đang tươi của Lựa bỗng héo hắt:

– Mày lại ghét tao rồi hả? Tao làm khổ mày hả? Thôi để tao ra ngoài cho Quý đen đánh tao chết đi vậy.

Nghe giọng trách móc thành thực của Lựa, Quyền mở to mắt nhìn thẳng đồng nghiệp bé nhỏ của nó. Giá nó là thằng Danh, chắc chắn nó sẽ ôm lấy Lựa, khóc sụt sùi. Nó tưởng Danh cũng làm như nó nghĩ. Nhưng con nhà Danh lại cần nhân:

– Tao bảo mày câm mồm ngay. Mày làm Tể Bần như cầu tiêu chợ Bến Thành ấy, muốn ra vô lúc nào tùy ý.

Lựa ngơ ngác:

– Sao mày bịt mồm tao?

Danh không trả lời. Quyền nói giùm nó:

– Nó sợ mày bô bô cái mồm chửi bới Quế bệu thì mày sẽ ôm đôn nghe chưa, nhóc con.

Lựa nhìn Danh. Một lát, nó tiếc rẻ:

– Hoài của gói thuốc «Ách chuẩn»!

Danh kéo Lựa ngồi giữa Quyền và nó. Nó bảo:

– Mày đừng hé răng oán Quế bệu mà gãy bó nó răng.

Nó giới thiệu:

– Đây là thằng Quyền, cũng đánh giày như bọn mình. Nó vào Tế Bần trước tao hai tháng. Bao giờ được ra nó sẽ ở với chúng mình. Nó khoẻ hơn tao, mày khỏi lo đứa nào ăn hiếp mày lúc vắng mặt tao.

Quyền vỗ vai Lựa làm quen:

– Quế bệu có đánh mày không?

– Không.

– Nó hỏi gì mày?

– Nó hỏi tiền.

– Rồi sao?

– Rồi tao bảo tao không có, chỉ có mỗi gói thuốc. Nó khám người tao, nó tát tao vài cái rồi

đuổi tao về. Nó bảo đánh tao chỉ tổ bắn giày của nó.

– Mày hên gặp hôm nó không hứng đấy.

Lựa há mồm. Nó moi ở dưới lưỡi ra tấm giấy một trăm xếp thật nhỏ, khoe Danh:

– Tao giấu tiền ở đây, nó khám đâu có thấy. Tao còn ngu không hả, mày?

Danh đảo mắt nhìn chung quanh:

– Khẽ mồm chứ, đưa tiền đây.

Lựa đưa tấm giấy một trăm xếp nhỏ sũng nước miếng cho Danh. Nó nói:

– Tao đổi tiền lẻ lấy giấy «xăng» đó.

Danh khen bạn một câu:

– Mày «kên» lắm.

Khiến Lựa nhấp nháy đôi mắt. Từ ngày chơi với Danh, đây là lần đầu tiên Danh khen Lựa. Thằng nhãi gật đầu khoái chí.

– Tao «kên» thật hả, mày?

– Ủ, mày «kên» thật.

– Tao «kên» thì còn như con «kẹ» của mày nữa không?

Quyền đứng lên phúi đít:

– Tao ra ngoài một chút nhá!

Không đứa nào trả lời nhưng Quyền vẫn cứ ra khỏi phòng. Lựa hỏi Danh:

– Tao còn như con «kẹ» của mày nữa không?

Danh mỉm cười:

– Mày vẫn như con «kẹ» tao.

Lựa tròn xoe đôi mắt:

– Sao kỳ vậy?

– Kỳ cái chó gì.

– Mày bảo tao «kèn» rồi mà.

– Mày «kèn» nhưng mày vẫn như con «kẹ» vì khi không mày chui đầu vào đây.

Lựa chột nghĩ ra, nó cúi đầu vôn vê tà áo:

– Ờ ờ, tao như con «kẹ» thật, tao chui đầu vào đây làm Quế bệu nó nện mày.

Danh hích Lựa một cái:

– Không phải thế đâu.

Lựa không chịu nghe, nó kể lể tiếp:

– Mày chơi với thằng Quyền, mày không muốn gặp tao nữa! Nay mai mày ra ngoài, mày sẽ bỏ rơi tao, mày đi với thằng Quyền. Đi với nó, nó không làm khổ mày.

Danh bợp Lựa một cú khá đau:

– Câm mồm mày đi, chỉ nghĩ nhảm nhí.

Lựa chẳng chịu im, nó rủa rới Danh:

– Không có tao mày ăn ngon, ngủ yên, khỏi lo Quý đen nện mày. Tại tao mày mới bị Ba răng vàng đánh đập. Tại tao mày mới bị nhốt vào Tế Bần.

Rồi Lựa ôm mặt, khóc nức nở. Tiếng khóc của nó làm tâm hồn Danh nao nao. Lựa sụt sùi:

– Ông mà to con, ông sẽ nện bỏ mẹ thằng Ba răng vàng.

Danh choàng tay bá vai Lựa. Nó cầm tay Danh hất ra:

– Tao như con “kẹ” mày, đừng sờ vào người tao nữa.

Danh vỗ về Lựa:

– Thôi mày, đừng giận tao nghe!

Lựa lắc đầu nguây nguẩy:

– Không giận gì hết trời, ra ngoài tao lại vô viện mồ côi.

– Đừng rờn.

– Tao nói thật.

– Mày vô viện mồ côi thì tao chơi với ai?

– Mày chơi với thằng Quyền. Mẹ kiếp, thằng cắc kè đó ngon đa!

Danh vuốt tóc Lụa:

– Thằng Quyền đầu bằng mày. Tao mới quen nó mà. Chắc mày buồn chuyện tao thân với nó, hả?

Lụa nói cộc lốc:

- Không buồn gì hết trời.
- Tao không thân với nó đâu.
- Mày thân với nó kệ xác mày. Ra ngoài ông đi học võ, ông sẽ nện bỏ mẹ thằng Quyền.
- Nó làm gì mày mà mày nện nó?
- Nó... nó... À, tao ghét nó.
- Nó làm gì mày mà mày ghét nó?
- Nó... nó... Ông đếch cần biết.

Danh nắm lấy cánh tay bạn:

– Lụa!

Lụa nín thinh. Danh gắt:

– Lụa! Mày không nghe tao thì tao...

Danh muốn nói "...thì tao bỏ rơi mày". Nó nín kíp... Nó không muốn Lụa vì câu nói của nó mà khóc tức tưởi. Nó khôn hơn Lụa nên biết rằng thằng bạn bé bỏng của nó muốn "độc quyền" chơi thân với nó.

Lụa ngược mặt lên:

- Thì mày làm gì tao?
- Thì tao buồn lắm...
- Mày đâu có buồn?
- Tao buồn thật mà.
- Mày không nói dối chứ?
- Tao không nói dối mày cái gì cả.
- Thật hả?
- Thật.
- Mày khoái thằng Quyền hay khoái tao?
- Khoái mày.
- Mày thề đi.
- Đứa nào nói xạo xe lửa cán nó lòi ruột.

Bây giờ thì Lựa nhắc tay khoác lên vai Danh. Giọng nói của nó lạc trong sự sung sướng. Nó cúi thấp hơn, lấy vạt áo chùi nước mắt:

- Tao chỉ sợ mày bỏ rơi tao thôi.
- Tao không bỏ rơi mày đâu.
- Không có mày tao sống hết nổi.

Lựa thuật cho Danh nghe những ngày nó lang thang bên Chợ Lớn. Nó đã từng đứng trước cổng một trường tiểu học nhìn bọn con nít vui đùa bằng đôi mắt thèm thuồng. Lựa đâm ra khao khát nhà trường. Nó thấy ở đó, đứa nào cũng

hiền lành chứ không hung dữ như cái xã hội của nó, Lựa đã nghĩ quanh quẩn. Và nó ước ao được cấp sách đi học thay vì xách hòm đi đánh giày.

Nó bảo Danh:

– Tụi bên Chợ Lớn nhiều thằng “chì” lắm mày ạ!

Danh đuổi thằng chân:

– “Chì” ở cái khổ này?

– Tao quen với mấy đứa, đứa nào cũng biết chữ. Tụi nó đi xin tao mấy cái “pồ gam” tuồng về đọc cho tao nghe. Tại sao chúng mình không biết đọc mấy cái “pồ gam” hả mày?

Danh đưa tay gãi gáy:

– Tại chúng mình mù chữ.

– Mấy đứa nói, sáng tụi nó nghỉ đánh giày đi học, chiều mới đánh giày. Mấy đứa học sáu tháng là đọc nổi “pồ gam” tuồng mày ạ!

– Thế hả?

– Ủ, giá tao được đọc “pồ gam” tuồng tao sẽ “ì” vào bài cáo.

– Rồi mày sẽ chán “pồ gam” tuồng.

– Chán sao được cha! Rõn hoài... Mấy đứa còn đọc truyện kiếm hiệp. Tụi nó kể thằng Trương

Vô Kỵ với thằng Dương Quá hồi còn nhỏ khổ sở lắm, sau làm đại hiệp sĩ.

Danh nhếch mép cười:

– Mà mày khôn ra nhiều quá. Vậy thằng Trương Vô Kỵ với thằng Dương Quá hồi còn nhỏ có đi đánh giày và bị xúc vào Tể Bần không?

Lựa thộn mặt ra:

– O, mấy đứa chưa kể tích đó!

Danh phiệu:

– Ông biết truyện này từ khuya.

– Thế hả?

– Ủ.

– Thế thằng Trương Vô Kỵ với thằng Dương Quá đã đi đánh giày hả, mày?

– Ủ, tụi nó đánh giày dở ẹc, đánh bóng bằng nước.

Lựa tưởng thật:

– Các ké vậy sao mấy đứa nói hai thằng này hách lắm.

– Mấy đứa nói phét. Tao không thích hai thằng này.

Lựa trở lại chuyện học hành:

– Đọc “pồ gam” không chán đâu mày ạ!

– Mày chắc đọc được mày «ì» vào bài cào không?

– Chắc.

– Vậy ra ngoài lần này mày đi học buổi sáng để đọc “pồ gam” tuồng.

Đôi mắt Lụa bỗng sáng rực như sao. Nó nhắm nghiền mắt lại, tưởng tượng quang cảnh sân trường giờ ra chơi mà nó đã đứng cả buổi ngấm ngấm. Chân tay Lụa run rẩy, đôi môi nó mấp máy. Nó mở bừng mắt nhìn bạn, nước mắt nó ứa ra nhưng không chảy xuống má mà chỉ đọng giọt trên mi.

Nó ôm chặt lấy Danh.

– Sướng quá!

Danh không nói năng gì. Lụa xiết đôi tay mạnh hơn. Lúc ấy, điệu bộ của nó y hệt như một đứa con nít đòi quà anh. Và đứa con nít đã thoả mãn. Nó kể lể:

– Tao đi học sáu tháng tao sẽ đọc được “pồ gam” tuồng. Tao đi xin “pồ gam” về đọc cho mày nghe. Tao không thèm đánh bài cào nữa. Tao để dành tiền mua truyện Tàu, đọc xong tao kể cho mày nghe bọn hiệp sĩ Tàu, không cắc kè như

thằng Trương Vô Kỵ với thằng Dương Quá đâu. Mà có thích không?

Danh vẫn không nói năng gì. Lựa buông lỏng đôi tay ra. Nó thấy nét mặt của Danh có vẻ thờ ơ. Lựa hích bạn:

– Mà có nghe tao nói cái gì không?

– Có.

– Tao đã nói những gì?

– Mà sẽ đi học.

– Mà nhắc lại xem nào?

– “Mà đi học sáu tháng sẽ đọc được “pồ gam” tuồng. Mà đi xin “pồ gam” về đọc cho tao nghe. Mà không đánh bài cào, không thèm đánh bài cào nữa. Mà để dành tiền mua truyện Tàu, đọc xong mà kể cho tao nghe bọn hiệp sĩ Tàu không cắc kè như thằng Trương Vô Kỵ với thằng Dương Quá đâu. Tao thích không?”

Lựa khoái chí gật gù:

– Ủ, mà thích không?

– Thích.

– Thật chứ?

– Thật.

– Đứa nào nói dối thì sao? Mà thể đi!

– Đứa nào nói dối xe hơi cán nó chết.

Lựa lại ôm chặt lấy bạn. Nhưng lần này nó thấy nước mắt Danh ứa ra, nhều xuống má. Lựa sững sờ:

– Mà buồn chuyện gì đây?

Danh lắc đầu:

– Không.

– Không, sao mà khóc?

Danh mím môi, cố gắng tránh tiếng nấc. Nó nói rất nhỏ:

– Tao nhớ ba tao...

– Sao mà bảo mà ở viện mồ côi ra?

– Không.

– Mà nói xạo hả?

– Ủ.

– Bây giờ ba mà đâu?

– Ba tao chết rồi!

Danh nhớ lại một kỷ niệm. Nó kể cho Lựa nghe:

– Má tao chết khi mới sinh ra tao. Ba tao gửi chú tao nuôi. Ba tao chạy xích lô máy. Chạy riết ba tao bị đập phổi, máu dồn lên miệng chảy ra cả lon, phải đập đá cục bỏ vô miệng cho máu dừng

chảy ra nữa. Hồi này tao không ở với chú tao nữa. Tao ở với ba tao. Ba tao nằm nhà thương nửa tháng. Tao lông nhông khắp xóm. Tao cũng xem tụi nhóc con trường Khánh Hội học. Và tao khoái đi học như mày. Ba tao về nhà, tao đòi ba tao đi học.

– Ba mày không cho đi à?

– Đâu có, ba tao đi mua tập, mua bút, dẫn tao tới cô giáo dạy tư gần đó. Ba tao không biết chữ. Ông bảo ráng học cho thông rồi mua truyện Tam Quốc đọc cho ông nghe. Hôm trước dẫn tao đến trường ông dặn thế, hôm sau ông lại bị học máu rồi ông chết.

Danh ngừng lại một lát. Giọng nó chìm trong sự thống khổ:

– Ba tao chết, tao không được học nữa. Tao về ở với chú tao. Thím tao chửi bởi quá chùng, tao chán bỏ đi đánh giày.

Nó đập vai Lựa:

– À, tao không thích mày đọc kiếm hiệp đâu, hề biết đọc tao mua truyện Tam Quốc mày đọc cho tao nghe nhé! Chắc truyện này hay nên ba tao khoái dữ.

– Ủ tao sẽ đọc truyện Tam Quốc cho mày nghe.

Hai đứa trẻ đang lo nói chuyện tương lai. Chúng nó quên rằng chúng nó đang ngồi trong phòng giam của trại Tế Bần. Trại Tế Bần có nhiều giám thị hung ác, có Quế bệu dã man. Ngoài đời có Quý đen, Ba răng vàng và cảnh sát. Quý đen quất chúng nó bằng dây lưng da. Cảnh sát ào ào lừa chúng nó đi.

Những nỗi tủi nhục đó, lúc này, hai thằng nhãi quên hết.

CHƯƠNG 4

Chúng nó bị giam ở tế bản đã một tháng. Người ta không giáo hóa chúng nó được một điểm gì giúp ích cho tương lai chúng nó hơn những cú đấm, cú đá, những buổi trưa nắng gắt tập thể thao giữa sân.

Nằm trong phòng của Quế bệu, Danh nghĩ tới ngày ra. Nó cố xếp đặt lời lẽ để lay lục Quý đen. Nó không hiểu, những ngày đàn em vắng mặt, Quý đen đã tính toán sao. Liệu nó ra, Quý đen có cho phép nó đánh giày trên đất của Quý đen nữa không, Quý đen có bắt nộp hai trăm ra mắt và có nhắc đến chiếc hòm đồ nghề vất tại phú de?

Danh bút đầu vò tai nhiều lần. Cuối cùng nó đành khẩn thầm “lay trời, lay phật”. Trời và Phật không có ở trại giam Tế Bản chỉ có bọn giám

thị mặt sắt đen sì và Quế bệu hung ác với bọn nhãi mặt mày gớm ghiếc, bắn thủ, ăn nói tục tĩu. Danh lại nhớ ba nó với cái hy vọng đọc truyện Tam Quốc hệt.

Nó ao ước nó lớn hơn, nó sẽ chạy xích lô máy nổi nghiệp ba nó. Nó làm đủ đóng thuế, đủ ăn, đủ uống cà phê cà pháo, chắc chắn sẽ không bị đập phổi chết hộc máu như ba nó.

Trong những lúc Danh nằm, ngồi im lo vẽ tương lai thì Lựa nhắm mắt mừng tượng một ngôi trường tiểu học. Danh bảo nó rằng nó không bao giờ được học ở trường có sân chơi rộng để đánh vòng, đánh bi, bịt mắt bắt dê ú tim, nhẩy cừu mà chỉ được học dưới căn nhà mái tôn lụp xụp, nóng chảy mỡ người trong một ngõ nhỏ nghèo nàn. Ngôi trường của nó, theo lời Danh nói, không có cây cối, không có tiếng chim hót. Nó sẽ không thể nhìn qua cửa sổ, cắn bút lơ đãng nhìn con bướm bướm hút nhụy hoa. Nó vừa học vừa nghe vợ chồng nhà hàng xóm chửi nhau um sùm.

Lựa hỏi sao Danh biết, thằng bạn nó bảo ngày xưa, hồi ba nó còn sống suýt nữa nó đã được đi

học ở cái trường đó. Con nhà nghèo chỉ học ở những ngôi trường như thế. Lựa lại lớn rồi, muốn biết chữ nó phải học dưới căn nhà mái tôn nóng chảy mỡ mà thầy giáo đang dạy học, bỏ ngang đi uống cà phê, ăn hủ tít, đóng tiền hội hoặc rầy la con cái!

Nhưng Lựa đâu chú ý đến những chi tiết lắm cảm đó. Nó cần đọc nổi “pồ gam” tuồng và truyện Tam Quốc cho Danh nghe là nó sướng rồi. Đôi bạn, tưởng tượng mình đang cầm tẩm “pồ gam” tuồng “Chúa tế rừng xanh”, Lựa nháy cợn cơ hồ như một thằng điên lên cơn. Nó ôm chầm lấy Danh rồi rít:

– Sướng quá! Sướng quá!

Khiến Danh đẩy mạnh nó ngã ngửa:

– Mà làm cái trò gì thế?

Lựa không giận bạn xô mình, nó đứng lên, cười toe toét:

– Chúa tế rừng xanh là thằng Tặc giảng mà ạ!

– Kệ mẹ nó. Nhảy cà tưng Quế bệu nó tấn như đòn bẩy giờ.

Lựa ngẩn tò te:

92 | Duyên Anh

– Mày không thích tuồng «Chúa tể rừng xanh» à? Mày không thích tao đi học nữa à?

– Thích chứ.

– Sao mày bảo kẻ mẹ thằng Tặc giảng!

– Tao ngỡ mày điên.

– Đâu có điên, tao sẽ đọc truyện Tam Quốc cho mày nghe.

– Ủ.

– Truyện Tam Quốc có cao bồi cưỡi ngựa không hả, mày?

– Chắc có...

– Chắc thằng Tam Quốc bắn súng “chì” một cây hé mày?

– Ba tao bảo thằng Trương Phi hét bụi thấy mồ, còn thằng Quan Công râu dài đến rốn, mặt đỏ như giấy điều.

Lựa khoái chí cười khanh khách:

– Thằng Trương Phi bắn nhanh hay thằng Quan Công bắn nhanh hả, mày?

– Ba tao chưa kể cái vụ này.

Danh trả lời bạn xong, mặt ỉu xiu. Lựa hỏi:

– Mày thương ba mày đấy à?

Danh lắc đầu:

– Tao lo Quý đen không cho mình đánh giày ở Kim Sơn nữa.

– Thì đi chỗ khác

– Mà nói như «kẹ» tao ấy.

Lựa cụt hứng, đứng thộn ra. Danh cười hể hể.

– Mà thích thằng Trương Phi hạ thằng Quan Công hay thằng Quan Công hạ thằng Trương Phi?

Đôi mắt Lựa sáng rực:

– Tao ghét thằng nào mặt đỏ. Quý đen nó uống la de mặt nó đỏ, quất dây lưng da đau thấy bà nội. Cho thằng Trương Phi hạ thằng Quan Công nhé, mà?

– Ủ.

Đôi bạn ngồi sát bên nhau nói chuyện lằng nhằng. Những ngày ở trại Tế Bần, câu chuyện của hai đứa chỉ xoay quanh truyện Tam Quốc. Lựa thắc mắc không hiểu chuyện Tam Quốc có hay bằng phim Giô rô (Zorro)? Còn Danh thì không hiểu tại sao ba nó thích truyện Tam Quốc?

Đêm đêm, khi thức giấc, Danh vẫn vất tay lên trán nghĩ về truyện Tam Quốc của ba nó. Nó

ước ao được ra sớm để Lụa đi học, biết chữ rồi đọc truyện Tam Quốc cho nó nghe. Hôm nay, hai đứa đang bàn cãi tài bắn súng lẹ của Trương Phi và Quan Công thì Quế bệu lững thững bước đến.

Nó đá nhẹ Danh một cú:

– Hai thằng nhóc thương nhau dữ đa!

Hai đứa cùng đứng dậy, khúm núm, Quế bệu nói:

– Sửa soạn xăm tay nghe!

Danh run bắn người lên. Lụa chưa biết xăm tay như thế nào. Nó mau miệng:

– Xăm tay ở đâu hả, anh?

Quế bệu cười híp mắt lại:

– Thằng này ngon ác! Mà mày khoái xăm tay hả?

Hì hì, giống tao y hệt.

Quế bệu cười áo ra. Nó chỏ tay vào những chỗ xăm trên mình mày nó và hỏi Lụa:

– Mày khoái hình trái tim rướm máu hay hình đầu lâu?

Danh muốn cản bạn đừng nói năng gì nữa. Nhưng Quế bệu đã đi guốc vào bụng Danh. Nó

nhìn Danh bằng đôi mắt đe dọa. Nên Danh phải ngậm miệng. Quế bệu nhắc lại:

– Mày khoái hình trái tim rướm máu hay hình cái đầu lâu?

Lựa ngậy ngô hỏi:

– Sao lại xăm hình trái tim?

Quế bệu đuổi Danh ra chỗ khác. Nó bảo Lựa ngồi cạnh nó. Lựa ngoan ngoãn nghe lời. Quế bệu như vợ được tri kỷ:

– Trái tim là con đàn bà. Tao lấy con đàn bà làm vợ. Rồi tao vào tù, tao hết tiền nuôi nó, nó bỏ tao, lấy thằng khác. Tao thù nó, tao xăm trái tim rướm máu.

– Anh đâm dao thủng trái tim à?

– Không.

– Thế sao có rướm máu?

– Máu ở tim tao chảy ra đó ...

Lựa trợn trừng mắt:

– Eo ôi!

Quế bệu bẹo tai “yêu” Lựa một cái khá đau:

– Nhưng giờ máu hết chảy rồi. Tao xăm bốn chữ H.K.B.T. mày biết là gì không?

– Em chưa biết chữ.

- Đồ ngốc, H.K.B.T. là Hận Kẻ Bạc Tình.
- Anh hận kẻ bạc tình lắm à?
- Ủ.

– Vậy sao anh không đánh bỏ mẹ nó đi?

Quế bệu hích khuỷu tay vào cạnh sườn Lựa:

- Mà có biết kẻ bạc tình là ai không đã?
- Không, em không biết.

– Là con đàn bà. Tao thù nó mà giết hồng được.

- Thù ai thì xăm mình hả, anh?

– Ủ, tao thù đời, tao xăm con dao đâm thủng cái đầu lâu.

– Có xăm được thằng cầm dây lưng cá sấu và thằng mồm đầy răng vàng không?

- Được.

– Xăm mình có đau không anh?

– Như kiến đốt.

– Xăm lâu không?

– Nửa buổi là xong.

– Vậy anh xăm cho em bên tay phải thằng cầm cái dây lưng da cá sấu, tay trái thằng mồm đầy răng vàng nhé!

- Ủ, mày chọn chữ gì?

– Có những chữ gì hử anh?

– H.Đ.T.T (Hận đời tuổi trẻ) H.K.B.T. (Hận kẻ bạc tình) T.N.P.B (Thù người phản bội) V.Đ.R.H. (Vì đời rửa hận) L.L.G.H. (Lưu lạc giang hồ) S.C.C.N. (Sống chết có nhau) mà thích chữ nào?

Lựa ngơ ngác chẳng hiểu nghĩa những chữ mà Quế bệu đọc vanh vách là cái gì, Quế bệu phải mất công giảng giải một lúc. Lựa hỏi:

– Xâm câu «Thù đũa hung ác» thì là chữ gì hử anh?

– Là T.Đ.H.A.

– Giờ anh xăm bên tay phải hai đũa cầm hai cái hòm đánh giày và bốn chữ “Sống Chết Có Nhau”, bên tay trái thẳng cầm dây lưng và bốn chữ «Thù Đũa Hung Ác».

– Mà hết muốn xăm thẳng mồm đầy răng vàng rồi à?

– Dạ!

Quế bệu gật gù ra vẻ hài lòng lắm. Nó đập khế lên vai Lựa:

– Tên mày kêu chi, nhóc con nhỉ?

– Thưa anh, em tên Lựa.

- Ai đặt tên cho mày đấy?
- Viện mồ côi ạ!
- Mày ở viện mồ côi ra à?
- Dạ.
- Mần nghề gì?
- Dạ, em đánh giày.

Quế bệu ngắm nghía Lựa một lát. Khiến thằng bé phập phồng. Ông vua của phòng giam bọn nhãi tử cố vô thân thò tay vào móc túi ra hai chiếc kẹo. Nó dúm cho Lựa:

- Ăn đi!

Lựa bớt sợ hãi. Quế bệu chửi thề:

- Mẹ kiếp, mấy thằng đánh giày nhãi ranh mặt mũi đứa nào cũng gớm ghiếc, sao mày không giống chúng nó?

Lựa đưa tay lên gãi gáy. Quế bệu hất mái tóc lò xo xòa chấm mắt nó:

- Hả?

Lựa ngần ngừ chưa biết trả lời thế nào. Thì Quế bệu đã nói:

- Tự nhiên ông khoái mày. Mày bị tội gì mà vô đây?

Đã được Danh dặn dò kỹ lưỡng nhưng Lựa vẫn buột miệng:

– Em nhớ thằng bạn em, em ngủ gần bót cảnh sát, cảnh sát hốt em.

– Bạn mày là thằng ôn lẻo mép, hả?

– Dạ tên nó là Danh. Không có nó tụi bên ngoài ăn hiếp em.

– Nó bênh mày à?

– Dạ.

Quế bệu phá ra cười:

– Hèn chi mày biểu xăm hai đũa xách hai cái hòm đánh giày và bốn chữ S.C.C.N. Mày cũng thương thằng lẻo mép, hả?

– Dạ.

– Tao ghét nó lắm, trông thấy nó là tao ngứa mắt muốn nện giày đinh vào mặt nó.

Lựa lo ngại Quế bệu sẽ hành hạ Danh. Nó khoanh tay xin xỏ:

– Anh tha cho nó, anh đánh nó chết thì em hết sống.

Quế bệu phì nước bọt nhều cả xuống cằm. Nó lấy cánh tay áo quạt khô:

– Tha cho nó mà tao vẫn ghét nó. Mày bảo nó gặp tao thì lắng đi nghe.

– Dạ.

- À, còn thằng cầm cái dây lưng là đứa nào?
- Là thằng Quý đen.
- Quý đen là thằng nào?
- Quý đen là chúa đảng đánh giày ở Kim Sơn,

Quế bệu làm thổ công ở tại Tế Bần đã lâu nên nó không hiểu gì mọi sinh hoạt giai cấp nó ở bên ngoài. Nó chỉ biết chúa đảng đánh giày thằng nào cũng hung ác. Ngày ở ngoài nó đã từng bị chúa đảng đánh giày nện nhừ tử. Một lần tranh ngôi với Năm sút ở chợ Cũ. Quế bệu bị xia một nhát dao con. Nó phải bán xới chợ Cũ, lưu lạc về miệt Tân Định. Song ở Tân Định khó sống bằng nghề đánh giày, Quế bệu làm du đảng canh chừng các “ba” giải khát bên hông chợ! Nó bị cảnh sát xức trong một trận đánh mướn. Bởi vậy, Quế bệu cũng chẳng ưa gì chúa đảng đánh giày. Nó hỏi Lựa:

- Quý đen hung ác lắm, hả?
- Dạ.
- Nó đánh mày mấy trận rồi.
- Một.
- Tại sao nó đánh mày?

– Em ốm không đi đánh giày được thiếu thuê hai ngày. Em khát nọ, mấy hôm khỏe xách hòm đi đánh nộp cho nó. Thiếu nó năm đồng thôi mà nó lấy dây lưng da cá sấu khóa đồng quát em sưng vù cả mình mẩy.

Lựa vừa kể ứa nước mắt. Những giọt nước mắt của thằng bé đã làm trái tim của Quế bệu nao nao. Nó nắm trái đấm, xòe bàn tay trái và đấm bóp một cái:

– Mụ nội thằng Quý đen! Mày dễ thương thế này mà nó xử mày tàn nhẫn quá đi thôi.

Nó bảo Lựa:

– Tao sẽ xâm thằng cầm dây lưng da và bốn chữ T.Đ.H.A. cho mày:

Lựa chớp mắt lia lịa:

– Dạ.

– Nhưng mà xăm mình đau lắm đấy, nhóc con ạ!

– Em chịu được.

– Những mũi kim sẽ đâm thủng da mày, tóe máu ra, chịu nổi không?

– Em chịu được?

Quế bệu xoa đầu Lựa:

– Nhóc con, mày là thằng kỳ cục số dzách! Ở đây hể động nhắc đến chuyện xâm mình, chúng nó giầy đành đạch, đũa nào cũng ngán. Mày điếc nên không sợ sủng hả?

– Em đâu có điếc!

Quế bệu tụi tay bóc chiếc kẹo nhét vào miệng
Lựa:

– Mày vừa kỳ cục, vừa ngớ ngẩn. Chả bù thằng bạn mày. Nó lạy tao mà mắt nó đầy căm thù. Tao sẽ xâm cho mày, hể mày khóc là ông xẻo tai đa.

– Em không khóc.

Quế bệu vỗ nhẹ tay lên trán suy nghĩ. Rồi hỏi
Lựa:

– Mày muốn làm em tao không?

– Dạ.

– Ra ngoài cục thấy mẹ, mày ở trong này với tao nhé? Tao cho mày nằm ở phòng tối ngày khỏi phải rửa ráy cầu tiêu, nhổ cỏ, quét sân.

Lựa nuốt trửng chiếc kẹo, sợ sệt:

– Anh cho em ra ngoài.

– Ra ngoài tụi nó đánh mày chết.

– Đã có thằng bạn em.

- Mày không sợ nó bỏ rơi mày à?
- Nó không bỏ rơi em đâu, nó thề độc rồi anh

ạ!

- Ra ngoài có chi mà mày thích thú vậy?

Lựa kể giấc mơ đi học cho Quế bệu nghe. Nó nhổ bãi nước miếng:

– Mẹ, học làm cái gì! Mày muốn ra thì ra, ông đ. thích ra. Ở đây sướng như tiên. Chừng nào chán ở ngoài, mày vô đây làm em tao nhé?

– Dạ.

– Bảo thằng lẻo mép trông thấy tao nhắm mắt lại nghe, kéo tao chọc thủng hai con mắt nó à... Nhớ chiều nay xăm mình nhá!

– Dạ.

Quế bệu đứng lên. Nó lăm lũi bước ra khỏi phòng. Được một lúc khá lâu, Danh mò mẫm về. Lựa vô lấy Danh khoe khoang chuyện xăm mình. Nó thuật cho Danh nghe những lời Quế bệu nói với nó. Danh nghe xong, mắng Lựa như tát nước vào mặt. Con nhà Lựa cụt hứng. Danh giận dữ:

– Đồ ngu như con “kẹ”. Mày tưởng xăm mình bấu bở lắm đấy hả? Đau muốn vãi đái con ạ! Chiều nay mày sẽ biết.

– Tao chịu đau được.

Danh gắt:

– Chịu cái con “kệ”.

Rồi nó quay mặt đi chỗ khác.

– Thôi, mày ở đây làm em Quế bệu đi!

Danh nói tiếp:

– Làm em Quế bệu sướng thấy bà nội. Mày đừng ra ngoài với tao nữa. Tao chán mày rồi...

– Ờ ờ, tao biết mày chán tao rồi... Mày xúi tao ở lại làm em Quế bệu để mày ra ngoài với thằng con nhà Quyền chứ gì? Thằng này đâu có ngu... Đây ra ngoài đây sống một mình cũng được. Mày bỏ rơi tao đi, Danh ơi!

Danh ngó lại nhìn Lựa. Nó thấy nước mắt Lựa đang ứa ra và chảy trên khuôn mặt buồn hiu.

Danh hối hận. Nó vỗ nhẹ cánh tay Lựa:

– Mày đừng có nghĩ tầm bậy tầm bạ...

Miệng Lựa méo xệch đi:

– Thằng này biết quá rồi...

Danh cười trêu chọc:

– Mày biết cái gì?

Vẫn giọng nói hờn mát, Lựa bẻ bảo tay:

– Tao biết mày thân thằng Quyền hơn tao,

mày muốn tao làm em Quế bệu. Mẹ kiếp, ông bảo Quế bệu nó tấn bỏ mẹ thằng Quyền cho nó biết tay ông.

Danh chop lấy cánh tay bạn:

– Mà mày hết ham đọc «pồ gam» tuồng rồi à?

Lựa ngược nhìn Danh. Mắt nó còn sưng nước. Nó chưa kịp mở miệng trả lời thì Danh đã hỏi tiếp:

– Mà mày hết thích thằng Trương Phi bắn súng nhanh hạ thằng Quan Công rồi à?

Lựa cúi thấp xuống, đưa vạt áo lau nước mắt, Danh vỗ vai nó:

– Hơi tí là mày giận. Mày không chịu nghe tao nói gì cả. Xăm mình đau thấy mẹ, những thằng «chì» như Quế bệu mới dám xăm. Mày xăm để nạt ai?

Lựa nín thinh không nói. Danh đập mạnh vào lưng nó.

– Lựa.

– Gì?

– Tao hỏi sao mày cầm miệng? Hay mày thích ở đây suốt đời với Quế bệu?

– Đâu có.

– Mà biết xăm mình ra sao chưa.

– Rồi

– Ra sao?

– Đau lắm.

– Tao có hỏi mày đau đâu, tao hỏi mày xăm mình như thế nào cơ mà?

– Tao không biết

Danh lắc đầu:

– Không biết mà dám xăm hai ba cái hình lên hai cánh tay. Mày như con «kẹ»!

Lựa quay mặt đi chỗ khác:

– Ờ, tao như con “kẹ”!

Danh níu lấy bàn tay bạn:

– Mày lại còn giận, hả?

– Đâu có.

– Thế sao mày cứ nhận mày là con “kẹ”?

Lựa gắt:

– Thì tao như con “kẹ” chứ sao. Mày muốn tao như con gì nữa đây? Tao ngu thật, mà ngu thật tình. Tao có biết xăm mình thế nào đâu. Tao tưởng xăm mình đau lắm. Đau tao chịu được nên tao mới xăm hình thằng Quý đen và hình mày với tao.

Nó từ từ xoay đầu nhìn Danh.

– Hình mày với tao dưới có bốn chữ «Sống chết có nhau». Mày chịu không?

Danh chớp mắt lia lịa, nó gật đầu.

– Chịu.

– Thế mày có xăm giống tao không?

Danh đưa tay xoa mặt:

– Xăm đau lắm mày ơi!

– Đau bằng Quý đen quất khóa đồng không?

– Chắc không bằng.

– Mày xem xăm mình chưa?

– Rồi.

– Mày kể tao nghe đi!

– Này nhé, Quế bệu sẽ vẽ phác bằng bút chì lên cánh tay mày. Chừng nó hài lòng hình nó vẽ đẹp nó mới mài mực tàu thứ tốt tô lên cho rõ. Rồi nó buộc ba bốn cây kim gút nó châm vào nét vẽ. Kim gút chọc qua da mày, máu chảy ri rỉ hòa với mực. Xăm xong nó bó vải cho mày. Bốn năm hôm sau tháo vải ra. Mày rửa chỗ xăm đi. Hình xăm nó chỉ mờ mờ. Vài tháng sau nó hiện lên rõ mồn một.

– Thế thì đâu có bằng Quý đen quất giây lưng da cá sấu.

– Bộ mày thích xăm hả!

– Ủ.

– Ông truyền đời cho mày hay, xăm xong rồi muốn xóa đi, mày chỉ còn nước xẻo thịt.

Lựa toét miệng cười:

– Tao không xóa, chết tao cũng không xóa. Tao cứ xăm mình hai thằng mình và Quý đen, mày đánh tao, tao vẫn xăm.

– Mặc kệ mày

– Mày có xăm không?

– Ông “ị” vào xăm.

– Nhớ Quế bệu bắt xăm thì sao?

– Ông dành xăm năm cái chấm ở cổ tay thôi.

Lựa tròn xoe mắt:

– Năm cái chấm à?

– Ủ.

– Năm cái chấm là nghĩa gì?

– Là Tứ Hải Giai Huynh Đệ.

– Tứ Hải Giai Huynh Đệ là gì?

– Thằng Quyền nó bảo là là... anh em hết

trội.

Lựa thộn mặt ra:

– Tao chưa hiểu là cái gì?

Danh chửi thề:

– Mẹ kiếp, mày ngu như con «kẹ». Thằng Quyền nó bảo đưa nào vào đây, khi ra, Quế bệu cũng bắt xăm năm cái chấm Tứ Hải Giai Huỳnh Đệ để anh em gặp nhau là nhận nhau ngay khỏi ụynh lộn nhau.

Lựa gật gù:

– Hay quá ta!

Danh làm nó cụt hứng:

– Hay cái con «kẹ».

– Là anh em giai hết trội không hay à?

– Tế Bần xí gặt mình đấy. Thằng Quyền nó hay lắm, nó bảo bọn Tế Bần đánh dấu tụi mình. Lần sau lỡ ngớ bị tóm vào đây, nó vạch tay ra coi. Hể có năm cái chấm xăm ở cổ tay là nó đánh hộc máu mồm, nó bắt rúc đầu vào cầu tiêu. Anh em cái con củ «kẹ».

Lựa trợn mắt kinh ngạc:

– Thật dí à?

– Tao nói dóc thì tao ăn cái giải gì đây!

Nghĩ ngợi một lát, Lụa nói:

– Nhưng tao xăm hình tui mình cơ mà?

Danh hích khuỷu tay vào mạng mỡ Lụa:

– Thì kệ mày.

– Mày có xăm hình tui mình không?

– Không.

– Mày không thích «sống chết có nhau» với tao, hả?

– Thích mạnh đi chứ.

– Sao mày không xăm hình?

– Xăm làm chó gì.

– Xăm để nhỡ mày có bị bắt nữa, tao xem hình mày đỡ nhớ, đỡ phải vào đây.

Danh phá ra cười:

– Mày ngu như con «kẹ». Quế bệu vẽ tầm bậy tầm bạ giống như cục «kít». Bộ mày tưởng nó vẽ giống mày, hả?

– Ủ.

– Còn khuya.

– Sao nó vẽ trái tim giống trái tim thế?

– Mày trông thấy trái tim chưa?

- Tao chỉ trông thấy tim heo.
- Quế bệu nó vẽ tim heo đấy.
- Sao nó bảo tim người đàn bà?
- Nó nói phét.

Lựa hơi thất vọng. Nó đưa tay vò đầu:

- Chán nhĩ!
- Chán cái gì?
- Chán cái vẽ đếch giống mình.

Danh đứng lên:

- Thôi quên chuyện xăm mình đi.

Thằng Lựa nín nó.

- Ủ quên, này nói chuyện Tam Quốc nghe chơi mày...

Danh mím môi sung sướng lắm. Nó bắt đầu kể truyện Tam Quốc:

- Ba tao biểu thằng Trương Phi hét bụi lắm còn thằng Quan Công râu rốn, mặt nó đỏ như giấy hồng điều. Ba tao biểu thằng Trương Phi chơi thân với thằng Quan Công.

“Ba tao biểu, ba tao biểu” từ miệng Danh thót ra êm ái như những tiếng “ạ ời, ời, ạ ời ời”. Nó kể tầm phào một lúc thì thấy thằng Lựa dựa lưng

112 | Duyên Anh

vào tường thêm thiếp ngủ. Đầu Lụa nghiêng về một bên. Rãi chảy ròn xuống mép nó.

Danh nhìn bạn say sưa ngủ, nó toét miệng cười:

– Chưa chi đã ngủ.

CHƯƠNG 5

Hôm Lụa và Danh tháo lớp vải bó chặt lấy chỗ xăm trên cánh tay của chúng nó, giám thị gọi hai đứa lên văn phòng giáo huấn một hồi. Lụa vâng dạ rồi rít. Danh có vẻ buồn buồn. Giám thị cầm tay hai đứa, dọa nạt:

– Ông đánh dấu rồi đấy nghe! Lần sau vô đây chúng mày khỏi ra được nữa.

Danh bấm Lụa. Thằng nhóc chỉ biết vâng dạ chứ không dám nói năng gì. Nửa tiếng sau, chiếc xe bít bùng của trại Tế Bần hốt chúng nó thàng trước lại xúc chúng nó ra, ném trả chúng cho hè phố, cho cuộc đời.

Trong túi có trăm bạc, hai đứa đi xe buýt xuống ngã ba ông Tạ tìm thằng Quyền. Quyền được tha từ năm hôm nay. Nhưng nó đã theo thằng bạn khác về Mỹ Tho đánh giày. Danh lại

đưa Lụa lên Sài Gòn. Buổi trưa hôm đó, hai đứa ăn cơm cà ry gà ở chợ Cũ.

Thấy bạn lo lắng, Lụa kém vui. Nó chỉ liếc bạn chứ không nhìn thẳng vào mặt bạn. Danh ăn cơm xong, lôi bạn vào rạp Hồng Bàng xem phim “Giặc nút áo”. Cuốn phim toàn nhãi con đóng. Nhộn chịu không nổi! Hai đứa ôm bụng cười như nắc nẻ. Đến chỗ bọn nhóc cời trần chuồng đánh nhau, Danh đã hét lớn. Hai đứa ngồi liền hai xuất. Tới gần tối hai đứa mới ra.

Danh bớt lo lắng. Có lẽ phim “Giặc nút áo” làm cho nó vui lây. Nó hỏi Lụa:

- Mày khoái tuồng này không?
- Số dzách!
- Mấy thằng ôn con ngộ quá hé?
- Ủ.
- Giá tao với mày mà được đi học như tụi nó, tụi mình ւỳnh lộn còn “kên” hơn, mày hé?
- Mày «kên» chứ tao đâu «kên».
- Thì mày là lính của tao.
- Ủ.

Hai đứa đi vừa bàn chuyện phim “Giặc nút áo”. Chẳng mấy chốc, chúng nó đã ra bờ sông.

Trời tắt nắng. Gió sông đưa lên mát rượi. Lựa chọt nhớ một đoạn phim, nó chê:

– Tụi nhãi ngu quá hả, mày?

Danh cười:

– Mày cũng biết chê đứa khác ngu à?

Lựa vuốt mớ tóc xòa xuống mặt nó:

– Tụi nó ngu mà!

– Ngu ở chỗ nào?

– Muốn có tiền ăn tụi nó phải đi bắt rắn, bắt cóc mất công ghê. Sao tụi nhãi không đi đánh giày hả?

Danh bẹo tai bạn một cái:

– Đúng là mày ngu như con «kẹ».

Lựa cãi:

– Ngu sao?

– Tụi nó đâu có nghèo mà phải đi đánh giày?

Lựa há mồm gật gù:

– Ờ nhỉ?

Hai đứa ngồi xuống. Mới xa vắng hè phố có một tháng mà Danh cảm thấy xa lạ. Lát nữa, không hiểu bà hàng cơm, bà hàng cháo trắng, thằng đầu nậu chỗ ngủ còn nhận ra nó không? Và sáng mai đến “trình diện” Quý đen, không

hiếu Quý đen còn cho phép nó đánh giày ở Kim Sơn không? Danh ngồi im. Nó lẩm bẩm khấn vái ba má nó phù hộ nó để Quý đen đừng đuổi nó đi chỗ khác.

Tiếng còi tàu hụ khiến Danh giật mình. Nó bảo Lựa:

– Mà thấy tao đúng chưa?

Lựa ngơ ngác:

– Tao bảo giám thị xúi Quế bệu đánh dấu bọn mình. Đêm nay lơ ngơ ngủ bậy cảnh sát nó hốt vào Tể Bần thì bỏ mẹ.

– Ủ, mà nói đúng.

– Còn vụ xăm đúng không?

– Đúng, hình mờ mờ lẩm.

Bống Lựa hỏi:

– Sao mà bảo “ị” vào xăm hình mà mà còn xăm hình tao với mà?

Danh nhìn sang Ba Son. Khói nhà máy bốc lên đen ngịt. Nó đứng lên vươn vai:

– Tao sang Thủ Thiêm đá banh nghe mà?

Nhưng Lựa không bỏ rơi ý nghĩ nó đang theo đuổi:

– Sao mày bảo «ì» vào xăm hình mà mày còn xăm hình tao với mày?

Danh cúi lượm viên đá nhỏ liệng xuống sông:

– Bên Thủ Thiêm có sân banh rộng lắm. Tụi nó hay kéo sang đá banh tối ngày.

Lựa bẹo vào đùi Danh:

– Còn cái vụ xăm hình? Hì hì, tao xăm hình Quý đen, chả đau đớn gì. Giá mày xăm thêm hình Quý đen có phải như tao không?

Danh thộp cổ áo Lựa, kéo nó đứng dậy:

– Đi kiếm cơm ăn rồi tối thuê chỗ ngủ. Cứ nói chuyện xăm mình mãi chán thấy bà nội.

Hai đứa khoác vai nhau bước trở về chợ Cũ theo đại lộ Hàm Nghi. Đèn đường đã lên. Danh cảm thấy bờ ngõ như hôm nó mới trốn nhà chú nó bước chân xuống cuộc đời. Nó xiết chặt lấy Lựa:

– Mày có buồn không?

– Buồn gì?

– Buồn chứ còn buồn gì nữa! Ngu như con «kẹ» ấy.

Danh lắc đầu. Lựa khoác cánh tay ngang lưng Danh:

– Chỉ sợ Quý đen thôi. Nó quất khóa đồng vô mặt đau ời là đau...

– Rồi kiếm được tiền mày lại chơi bài cho mà xem.

– Tao đã bảo tao «ì» vào bài cào rồi mà.

– Ông đếch tin mày.

Im lặng giây lát. Lựa hỏi Danh:

– Mày thù Quý đen không?

– Thù nó để ồm đòn, há?

Lựa vuốt ve cạnh sườn Danh:

– Giá tui mình nhặt được năm trăm, mày nhé!

Danh lẩm nhẩm tính toán, rồi nói:

– Sáu trăm mới đủ, mày ạ!

– Năm trăm đủ rồi.

– Đủ con «kẹ». Ông tính mày coi: Nếu Quý đen xử ức mình mỗi đứa phải đóng hai trăm đồng nó mới cấp hòm mới. Một trăm hai đứa mình đi coi tuồng ở rạp «Réch» (REX) rồi đi ăn nem nướng và hút thuốc «Ách chuẩn». Còn một trăm để dành hôm nào ồm, có tiền nộp Quý đen đỡ bị nó quất dây lưng da cá sấu. Mày bằng lòng chưa?

- Sao không coi tuồng «Giô rô «ở Hồng Bàng?
- Ở Hồng Bàng không máy lạnh.

– Ngồi trong rạp máy lạnh thích lắm hả, mày?

– Tụi nó bảo sướng như uống cô ca cô la... lá xê (glacé) ấy. Còn rạp không có máy lạnh thì như uống xá xị thiếu đá cục!

– Ờ uống nước ngọt đêch có đá cục ngán thiệt.

– Tao muốn mua vé trên lầu để đi thang máy thử coi nó ra sao. Mày chịu coi hát ở rạp «Rếch» không?

– Chịu liền.

– Ăn nem nướng hay ăn bún bò?

Lựa đã buông tay khỏi người Danh. Và Danh đã buông tay khỏi vai Lựa, vỗ trán:

– Giá nhặt thêm được năm chục nữa.

– Làm gì?

– Tao mua mấy cuốn tập và cái cạc tập...

Hai đứa vẫn đi song đôi. Thành linh, Lựa chạy lên. Nó trông thấy cái bóp. Lựa lấy chân đè chặt, sợ cái bóp vượt mất. Nó run rẩy, mặt xanh mét, đảo mắt nhìn xem có ai trông thấy. Danh bắt kịp Lựa, nó hỏi:

– Gì thế?

Giọng Lụa lạc đi:

– Tiền... tiền... tiền...

– Đâu?

– Dưới chân tao.

Danh cúi nhặt cái bóp lên. Nó hồi hộp không kém gì Lụa. Nó lăm la lăm lét, dặt chiếc bóp vào cặp quần rồi kéo Lụa chuồn gấp. Tới một chỗ vắng, hai đứa dừng lại. Danh bảo Lụa:

– Mày canh chừng lính nghe.

Lụa hỏi:

– Việc chi phải canh lính?

Danh gắt:

– Ngu như con “kẹ” ấy, không canh nó bắt được nót hót vô Tế Bần.

Lụa vẫn thắc mắc:

– Làm gì đâu mà nó hót?

Danh nổi sùng:

– Tao bảo thì nghe tao, nó đổ tội bọn mình ăn cắp, mày thùng tai chưa?

Lụa vỡ lẽ:

– Ờ, ờ... tội mình đủ thứ tội.

Nó bỏ đi ra đầu đường, lăm bắm:

– Ngủ vĩa hè cũng có tội, nhật bóp cũng có tội...

Danh giả vờ ngồi vạch quần sát gốc cây tiểu tiện. Nó móc chiếc bóp ra, tay run rẩy làm rơi xuống đất. Nhật lên, đầu óc nó mừng tượng đủ thứ. Có thấy Quý đen mỉm cười xoa đầu nó khen nó trung thành. Nó thấy cầu thang máy ở rạp Rex lạ lùng quá. Nó thấy ngồi trong rạp gần máy lạnh như uống coca cola “lát xê”. Nó thấy trăm bạc để dành đẹp hơn “em bé” Bo Bo cải lương. Nó thấy Lựa đọc truyện Tam Quốc...

Trán nó toát mồ hôi. Nó mở bóp ra, chửi thề:

– Mẹ kiếp, chẳng có cái đ. gì cả!

Danh buông cái bóp. Nó đáì tè tè lên. Rồi đứng dậy. Nó vẩy tay, Lựa ba chân bốn cẳng chạy tới:

– Đủ sáu trăm rưỡi hả, mày!

Danh nhổ bãi nước miếng:

– Con “kẹ”.

Lựa thở dồn dập:

– Thế được bao nhiêu?

Danh chỉ Lựa chỗ chiếc bóp nằm chình ình sũng nước đáì:

– Kia kìa!

Lựa dần mặt ra:

– Đó có gì lạ hả?

Danh gật đầu, chán nản:

– Công cốc.

Nó vỗ vai Lựa:

– Đi ăn đi, mày thích ăn cháo trắng hay ăn cơm bò kho?

Lựa tặc lưỡi:

– Giá được hai trăm cũng đỡ nhỉ?

– Ủ, thôi đi ăn đi.

– Ăn mì nhé?

– Muốn ăn gì thì ăn.

Hai đứa kéo nhau đi ăn mì. Tối đến, chúng nó tìm tổ cũ, chỉ tiền cho thằng đầu nậu chỗ ngủ. Thằng đầu nậu vui vẻ tiếp đón hai đứa. Danh cảm thấy vừa hè không xa lạ nữa. Nó hy vọng Quý đen sẽ thương nó, cấp hòm cho nó đánh giày. Lựa gặp đám nhãi cũ khoe khoang chuyện xăm mình. Nó nhăn nhó tả cho bọn nhãi nghe. Nó thuật y lời Danh nói với nó. Khiến bọn nhãi lè lưỡi kinh sợ.

Lựa kiêu hãnh cởi phăng áo ra:

– Hình xăm còn mờ mờ. Vài tháng nữa nó mới rõ, chúng mày bật diêm lên mà coi...

Bọn nhãi quẹt lửa soi vào cánh tay Lựa. Chúng nó hỏi rối rít. Lựa trả lời từng sự tích của những chữ viết tắt. Bọn nhãi xúm quanh Lựa hóng chuyện Tế Bần. Tự nhiên đứa nào cũng thêm vào Tế Bần một phen để được Quế bệu xăm mình.

Danh nằm nghe Lựa ba hoa. Nó nghĩ thầm:

– Con nhà này đã khôn ra một chút.

Nó mỉm cười khoan khoái. Lựa khoe bọn nhãi:

– Tao sắp đi học, tao sắp đọc được “pồ gam” tuồng chiếu bóng với cải lương. Tao còn đọc truyện Tam Quốc nữa. Tụi mày biết không, ba thằng Danh biểu thằng Quan Công râu dài quá rồn, mặt đỏ như giấy hồng điều, Ba thằng Danh biểu thằng Trương Phi chơi thân với thằng Quan Công, Ba thằng Danh biểu...

Lần này thì thằng Danh thêm thiếp ngủ. Lựa đã ru nó bằng điệu “ạ ời ời ạ ời ời” của truyện Tam Quốc. Nó nằm nghiêng đầu, nước rãi cũng

nhều xuống mép. Trong khi, thằng Lụa đều đều một giọng “ba thằng Danh biểu”... Và bọn nhãi chăm chú nghe.

CHƯƠNG 6

 Quý đen ngồi ghéch chân lên bàn. Lầu Bồng Lai lúc ấy chỉ có nó và hai thằng nhãi Danh, Lựa. Nó lắc chai bia đặc rồi rót ra chiếc ly có quai cầm. Danh và Lựa ngồi im không dám nhúc nhích. Hai đứa châu chực như hai kẻ tử tội đang chờ lệnh khoan hồng.

Quý đen thản nhiên hút thuốc, uống bia. Thỉnh thoảng, nó cao hứng hát một đoạn nhạc thời trang ca ngợi tình rẻ rúng của các nhạc sĩ đột sống mới. Nó uống lai rai đã hết hai chai bia đặc lớn mà vẫn chưa thèm hỏi han đàn em dưới trướng nửa tiếng.

Danh và Lựa kiên nhẫn chờ. Muỗi đốt, chúng nó mặc kệ chẳng thèm đập hay gãi. Sợ tiếng động làm Quý đen điên tiết. Ông vua đánh giầy uống đến chai thứ ba thì thằng đàn em thân tín dắt ba thằng nhãi khác “lên lầu”.

Nó cung kính bước tới trước mặt Quý đen, khoanh tay thưa:

– Em đã kêu tụi nó...

Quý đen xoay người. Ba thằng nhãi xanh xám mặt. Danh bấm Lụa quay đi chỗ khác. Vì nó không xa lạ gì ba thằng nhãi này. Quý đen đã tháo khoá dây lưng da cá sấu ở bụng tự lúc nào. Nó đứng lên, rút giầy lưng khỏi bụng. Nó quay tay năm bảy vòng. Sợi dây lưng da cuộn tròn vào ngón tay nó cơ hồ con rắn quấn chặt lấy địch thủ.

Và khi Quý đen quay ngược tay cho sợi giầy nhá dài ra là nó quất lia lịa lên mình mấy ba thằng đánh giầy thiếu thuế. Quý đen quất một hơi thôi đã đời, trở về ghé ngồi. Nó nốc bia một cách khoan khoái. Hình như nó tìm thấy đồ nhắm: đồ nhắm in vết đỏ tươi trên lưng ba thằng thiếu thuế.

Ba tội nhân nghiêng răng chịu đòn. Kêu ca còn bị đánh đau hơn. Quý đen nốc cạn ly bia, lại đứng dậy. Lần này, nó quất khóa đồng vào thân thể tội nhân. Trừng phạt đủ đòn, Quý đen hất hàm:

– Cút xuống, mai nộp thuế muộn, ông xẻo lưỡi chúng mày!

Ba tội nhân cúi thủ đem vết đau “xuống lầu”, xuống cuộc đời. Quý đen mở cái nút chai bia thứ tư. Bây giờ, bia đã tan không còn đặc nữa nhưng vẫn lạnh. Nó tụt giày mở vệt, ghéch chân lên bàn.

Danh vừa chứng kiến đòn của Quý đen. Nó nghĩ mà ghê giùm thằng Lụa. Hèn chi thằng Lụa dám xăm mình. Ngồi gần Quý đen, mộng đọc “pổ gam” tuồng cải lương và truyện Tam Quốc của thằng Lụa bay biến đâu mất. Nó quên Trương Phi hét bụi và Quan Công râu dài quá rốn, mặt đỏ tựa giấy hồng điều. Mỗi đứa tưởng tượng sự khủng khiếp mà chúng nó sắp hứng đón.

Đột nhiên, Quý đen búng tay:

– Ôn con, nghe nói tụi mày bị xúc vô Tế Bần, hả?

Lụa buột miệng:

– Dạ, thưa anh cực lắm, nó bắt tập thể thao ngoài nắng ạ!

Danh cầu Lụa một cái thật đau, ngấm bảo nó cầm miệng. Song thằng nhãi chúng nào vẫn giữ tật ấy, cứ thao thao:

– Thưa anh, nó bắt xăm năm chấm tròn vào cổ tay. Lần sau vô Tế Bần nó sẽ đánh chết.

Danh sợ Lựa sắp phun chuyện xăm thằng cầm dây lưng cá sấu thì nguy to. Nó tranh lời Lựa:

– Thưa anh trong đó có thằng Quế bệu khiếp hết cỡ!

Quý đen tò mò:

– Nó làm gì?

– Thưa anh nó xếp sường phòng tụi em.

Danh phịa chuyện:

– Mới vô nó lấy giày đinh nện vào mặt muốn chết luôn. Đứa nào cũng bị nó đánh. Phiên em, em nói em là đàn em của anh.

Quý đen gật gù:

– Nó bảo sao?

Danh rướn người lên, kiêu hãnh:

– Nó bảo Quý đen «chì» một cây.

Quý đen nốc một hơi bia dài:

– Rồi sao nữa?

Biết Quý đen ưa nịnh, Danh tấn công:

– Rồi nó bảo nó không dám đụng vào đàn em Quý đen. Và em chả bị cái giày đinh nào. Hôm em ra, Quế bệu gửi lời chào anh.

Quý đen đưa lưỡi liếm môi:

– Nó đụng tới bọn mày, tao nện bỏ mẹ nó.

Cao hứng, nó hỏi Lụa:

– Còn mày, mày bị thằng cặc ké cho ăn cái giày đinh nào không?

Danh đáp giúp bạn:

– Thưa anh không ạ!

Quý đen trừng mắt:

– Để im tao hỏi nó, việc gì tới mày mà xía mồm vô.

Danh khoanh tay:

– Em sợ nó nói thiếu.

– Kệ mẹ nó, không khiến mày.

Danh đưa ngón tay lên miệng nhấm nhá móng. Quý đen lại hỏi Lụa:

– Thằng ôn kia, Quế bệu có “tần” mày không?

Lụa liếc Danh. Thấy bạn nháy mắt. Nó trả lời:

– Thưa anh không ạ! Nó có chỉ bắt em xăm tay.

Danh giật mình đánh thót một cái. Nó vội kéo cánh tay áo, khoe Quý đen:

– Nó dụ tụi em xăm năm cái chấm.

Quý đen hất đầu:

– Năm chấm gì?

– Năm chấm tròn, nó bảo là Tứ Hải Giai Huynh Đệ là đứa nào xăm năm chấm này ra ngoài thành anh em, đừng uýnh lộn nhau.

Quý đen nhếch mép cười:

– Mẹ, cái thằng lộn xộn quá, hé!

– Dạ.

– Nó xăm mình ghê lắm anh!

Quý đen cởi phăng áo ra. Nó ưỡn ngực hỏi:

– Bằng tao không?

Danh và Lựa trố mắt ngắm con rồng lộn, miệng ngậm một trái tim rướm máu. Lựa tặc lưỡi:

– Anh “chì” quá xá!

Còn Danh bốc thơm Quý đen:

– Quế bệu bằng anh sao được, còn lâu mới bằng anh. Họa khi anh chết nó mới bằng anh.

Quý đen mát lòng hả dạ. Nó nâng ly bia, nốc ừng ực:

– Nó phải sống ba đời mới bằng tao.

– Dạ.

Quý đen gật gù:

– Tụi bây xin đánh giày, hả?

Danh chỉ chờ đợi có vậy. Nó gãi gáy:

– Dạ.

– Tụi mày lộn xộn bị bắt làm ông mất hết hòm.

Muốn đánh giày thì đóng hòm lấy. Nộp thuế buổi chiều như xưa, mỗi ngày hai chục. Thiếu thuế thì ốm đòn. Ông không thương thằng nào hết trội.

Lựa khúm núm:

– Anh cho em nghỉ.

Quý đen thản nhiên:

– Mặc mẹ mày. Nghỉ thì đừng bèn mảng đến Kim Sơn. Thôi, cút cha chúng mày đi!

Hai đứa đứng dậy, dắt nhau đi về phía cầu thang. Quý đen gọi giật lại:

– Thằng ôn đánh giày chiều mai phải nộp thuế. Còn thằng kia đi đâu chết cha mày cho khuất mắt ông. Ông gắp mày ở Kim Sơn ông giết mày, moi gan nhậu la de đa!

Hai đứa bước xuống đường. Chúng nó ngậm tăm. Cho đến lúc ra đến phố Lê Lợi, Danh mới hích Lựa một cái nên thân:

– Mẹ kiếp, mày ngu như con “kẹ”...

Lựa nín thinh. Danh mắng tiếp:

– Việc gì mà xin thôi. Đừng đánh bài cào thì thiếu thuế thế nào được.

Lựa đớ người ra.

– Nhưng... nhưng... ờ nhỉ!

– Ờ ờ cái con củ “kẹ”.

– Tao sợ tao đi học...

– Học gì, học chọc bát cơm á!

– Học để đọc “pồ gam” tuồng với truyện Tam Quốc ấy mà, mà quên rồi à?

Danh mím môi, giận dữ:

– Mẹ kiếp, may lắm mới không bị đòn, nó cho đánh giày mà mà lại xin nghỉ.

Nó nhổ bãi nước miếng:

– Mồm mà như...

Nó nghĩ mãi không ra thứ để so sánh, nói bừa:

– ...như “kít” ấy!

Lựa cúi đầu:

– Ờ ờ, tao đại thật.

– Ông đã bảo đừng nói gì, mặc ông nói mà mà cứ thích nói. Ông chán mà hết sức là chán...

Lựa chớp mắt:

– Mà lại chán tao à?

– Ủ, ông chán?

Lựa liếm môi:

– Hay tao vào sống với Quế bệu nhà?

Danh tần ngần một giây rồi vỗ lưng bạn:

– Thôi, đi kiếm cái thùng với tao, đừng nghĩ
bậy nghĩ bạ nữa.

Lựa hỏi:

– Tao vẫn được đi học chứ?

– Rồi hãy nói chuyện đi học.

– Thế thì lâu lắm mới đọc được “pồ gam” cái
lương mày ời

Tiếng “ời” của Lựa kéo dài nghe ảo não và
tuyệt vọng làm sao. Khiến Danh phải an ủi:

– Yên chí, không lâu lắm đâu.

– Chùng nào?

– Vài tuần nữa.

– Sao mày biết?

– Vài tuần nữa mới để dành tiền đóng tiền
trường cho mày được.

Lựa trố mắt:

– Bộ phải nộp thuế cho trường à?

Danh toét miệng cười:

– Đâu có, ba tao biểu nhà nghèo học trong

ngõ phải trả tiền thầy.

– Ờ ờ...

– Mày ngu như «kẹ» biết gì mà ờ ờ... Bây giờ tao với mày đảo quanh chợ Bến Thành kiếm cái thùng gỗ đựng nho táo. Mình lượm về thuê thợ mộc đóng hòm. Chiều nay, tao đi đánh giày chắc kiếm bộn. Không biết số mình hôm nay ra sao. Tao với mày lại chỗ thằng Năm bán báo đi.

– Nó ở đâu?

– Ở chỗ Kim Chung.

– Gặp nó ăn cái giải gì?

– Mày đếch hiểu đầu đuôi gì cả. Trước tao vẫn nhờ nó coi tử vi trong báo giùm. Tao cầm tinh con khỉ, nó dò con khỉ, rồi đọc «nam mạng hôm nay khá, nam mạng hôm nay cứ ra đường». Hôm nào con khỉ khá tao đi đánh giày hai buổi, hôm nào cứ ra đường, tao nằm ca vọng cổ.

Như vừa khám phá ra điều bí mật. Lựa gạt gù:

– Hèn chi!

– Hèn chi cái gì?

– Hèn chi những hôm mày nằm ca vọng cổ rủ hoài mày không đi.

– Ồ, tao tin tử vi đi.

– Sao mày không nói tao nghe?

– Thằng Năm bán báo biểu tao nghe xong phải dấu nhem đừng kể lể lòi thoi hết thiêng.

Lựa giật cánh tay Danh:

– Này mày ơi...

– Gì?

– Chắc đọc được “pồ gam” tuồng thì cũng đọc được tử vi ở nhật trình hả, mày?

– Đọc được là cái chắc.

Lựa sung sướng reo lên:

– Tao cũng sẽ tin tử vi...

Danh hỏi:

– Mày cầm tinh con gì?

Lựa cụt hứng:

– Ồ ờ, chả biết con gì! Sao mày là con khỉ?

– Ba tao biểu.

Lựa rầu rầu:

– Tao ở viện mồ côi thì cầm tinh con gì. Có con «kẹ» không hả, mày?

Danh cười rũ rượi:

– Mẹ kiếp, làm gì có ai cầm tinh con «kẹ»!

Lựa lại giật cánh tay Danh:

– Này, mày ơi!

– Gì?

– Vậy tao đọc tử vi chỗ con khỉ của mày, khỏi cần nhờ thằng Năm bán báo nghe chưa?

– Ủ.

– Mỗi ngày tụi mình mua một tờ báo nghe chưa?

– Ủ.

– Giờ đi kiếm thùng gỗ, hả?

– Ủ.

– Mày tính đóng mấy chiếc hòm?

– Đóng một chiếc đã, còn tí tiền còn để mua «xia ra».

– Còn bàn chải?

– Trưa nay tao ăn cắp của tụi nó.

Lựa ngầm nghĩ một lát rồi bàn:

– Sao không mua bàn chải?

– Mua bàn chải hết mẹ tiền.

– Mua bàn chải, rồi ăn cắp «xia ra» mày ạ!
Mỗi thằng có một cái bàn chải, ăn cắp của nó, nó phải kiếm tiền mua cái khác, thiếu tiền nộp thuế.
Quý đen đánh mất xác.

– Tao ăn cắp của tụi ở chợ Cũ cơ mà...

– Tụi chợ Cũ cũng có chúa đảng chuyên đánh đàn em bằng củi tạ, mày chưa biết à?

Lựa nói tiếp:

– Đừng ăn cắp bàn chải của tụi nó, mày nhá!

Danh cười xòa:

– Bây giờ ông mới thấy mày khôn. Giá lúc nãy mày câm miệng để ông nịnh Quý đen có phải khôn hơn không. Từ nay ông bảo mày phải rán nghe cho lọt vô tai nghe chưa. Lơ tơ mơ lần này ông bỏ rơi mày là mày hết có đọc nổi «pồ gam» tuồng cải lương đi...

Câu nói dọa nạt của Danh tràn đầy tình yêu mến. Làm cho Lựa chẳng những không giận bạn mà còn tươi cười.

– Vội lại đọc truyện Tam Quốc nữa.

Nó nhắm nhắm:

– Mày bỏ rơi tao, mày hết được nghe truyện Tam Quốc Danh ơi!

Nó bĩu môi:

– Ông còn coi cả sổ tử vi ở báo nữa. Hề hề... cầm tinh con gì không cầm lại cầm tinh con khỉ!

Danh bẹo tai Lựa:

– Ông khỏi cần nghe mày đọc Tam Quốc.

138 | Duyên Anh

– Chắc không?

– Chắc.

– Vậy sao mày biết thằng Trương Phi bắn nhanh hơn thằng Quan Công?

Danh dìu bạn đi. Nó giục:

– Lẹ lên kẻo muộn rồi mày...

Lựa tiếc rẻ truyện Tam Quốc:

– Vừa đi vừa nói nhé?

– Nói cái gì?

– Nói chuyện thằng Trương Phi với thằng Quan Công.

– Ủ.

Hai đứa song song bước. Chúng nó đảo về chợ Bến Thành. Lựa bảo Danh:

– Tao với mày cá nhé!

– Cá cái gì?

– Cá một châu Long Thuận tuồng cao bồi.

– Tao bảo mày cá vụ gì cơ mà?

– Vụ thằng Trương Phi.

– Cá sao?

– Tao bảo thằng Trương Phi sẽ bị thằng Quan Công bắn lòi ruột.

Lựa chìa bàn tay, Danh chớp lấy ngay:

– Hể thua mà không khao ông coi tuồng cao bồi thì nhừ đòn đả!

Lựa hích bạn:

- Mày dám đánh tao à?
- Ông chỉ búng khế là mày nát xương rồi.
- Rõn hoài, nếu mày thua tao thì sao?
- Ông sẽ cho mày đi coi rạp «Rếch» gần máy lạnh. Ui cha, lên cầu thang máy sướng rên «mé đu hui»...

Lựa mới nghe ba tiếng « mé đu hui ». Chơi với Danh cả năm mà nay nó mới nghe ba tiếng lạ lùng này. Nó tròn mắt:

- «Mé đu hui» là gì hả, mày?

Danh đưa ngón tay trở chọc vào nách Lựa:

- Mày hỏi làm gì?
- Để tao tập nói.
- «Mé đu hui» là sướng rên lên, sướng nhất đời, sướng số dzách.
- Ai dạy mày đấy?
- Thằng Quyền.
- Thằng Quyền «kên» nhỉ?
- Ủ, nó đã từng đâm một thằng hơn nó suýt lòi ruột.

– Ở đâu vậy mày?

– Ở Đakao.

– Ghê quá hé!

– Nó bảo nó còn dấu kỹ con dao nó đâm thằng khốn kia. Nó hứa ra ngoài nó cho tao. Vớ được con dao của nó chắc tao sẽ sướng rên «mé đìu hiu»....

– Khiếp bỏ mẹ đi ấy...

– Khiếp cái cục «kít» chó.

Hai đứa đã tới khu hàng bán nho, táo, cam ở bên trái đường Lê Thánh Tôn. Danh không nói chuyện nữa. Mắt nó đảo quanh kiếm chiếc thùng gỗ. Lựa vở vai Danh:

– Mày à! Tao thì đọc được «pồ gam» tuồng tao mới sướng rên «mé đìu hiu»...

Danh gật đầu. Nó trông thấy chiếc thùng gỗ, nhanh như chớp, nó lượm rồi chuồn thẳng. Chợ đông người, không ai để ý chiếc thùng gỗ bỏ lây lất.

Danh đã trở về hè phố Lê Lợi, Nguyễn Trung Trực. Đồng nghiệp của nó rùng rùng. Nếu Danh không mặc áo thun để lộ hình xăm hai thằng nhãi trên cánh tay, có lẽ, bọn nhãi chẳng biết nó ở Tế Bần ra.

Danh chăm chỉ hơn trước. Tự nhiên, nó cảm thấy nó có bốn phận đối với Lụa. Bây giờ, chỉ có mình nó xách hòm đi đánh giày. Nó phải làm cả hai buổi mới đủ tiền nộp Quý đen, tiền ngủ và tiền ăn của hai đứa. Rồi tiền mua «xia ra», tiền đi coi cao bồi rạp Long Thuận. Quần áo sẽ rách mòn, mỗi đứa cũng cần thêm một bộ mới cho bảnh bao.

Danh còn nghĩ cả đến chuyện để dành tí tiền còm mua thuốc, lúc đau ốm đóng thuế Quý đen. Những món tiền khiến nó đau lòng mỗi bận nhớ tới là tiền đóng học phí cho Lụa. Danh khôn ngoan. Nó hiểu con nhà Lụa này dám quên ăn, quên ngủ, quên tất cả để mơ ước chuyện đọc được «pồ gam» tuồng cải lương và truyện Tam Quốc.

Chính Danh cũng đang thắc mắc truyện Tam Quốc đọc cho ba nó hồi còn sống đã dặn nó rán học để coi nổi truyện Tam Quốc và đọc cho ba nó nghe. Ba nó chỉ mới kể sơ rằng Trương Phi hét to lắm, rằng Quan Công râu quá rồn mặt đỏ như giấy hồng điều, hai thằng này chơi với nhau như anh em ruột...

Gần đây, nó và thằng Lụa còn cá nhau Trương Phi hạ Quan Công. Danh chắc mẫm truyện Tam Quốc hay y hết tuồng Tác giảng chúa tể rừng xanh. Nó không mơ ước đọc truyện Tam Quốc. Ba nó chết rồi đọc ai nghe. Nó ước mơ Lụa sẽ đi học, sẽ đọc được «pồ gam» tuồng cải lương và truyện Tam Quốc. Rồi những đêm mùa mưa lạnh, hai đứa nằm dưới hiên tiệm buôn Ba Tàu, thấp ngọn đèn cây bàn truyện Tam Quốc thì thật sướng rên «mé đừu hiu»...

Lụa sẽ đọc tới đoạn thằng Trương Phi hét bụi. Sung sướng quá! Những ngày đầu trở về với hè phố của Danh thì Lụa lang thang khu vực lân cận. Nó đi tìm trường học, ngắm bọn học trò đùa rồn cho đỡ thèm. Nó đi cả tuần mà chẳng tìm được ngôi trường tiểu học nào. Trung tâm Sài Gòn không có những ngôi trường vừa tầm mắt nó nhìn. Lụa đã tới trường tiểu học Tôn Thọ Tường. Nhưng ở đây, trường cao quá, lại xây bằng gạch. Có mỗi cái cổng thì giờ ra chơi khoá chặt, Lụa không thể lên vào sân trường, đứng gần bọn nhãi cười với chúng nó hay nhặt giùm hòn bi, cái vòng. Trường này nhiều con gái. Lụa không thích nhìn

con gái nên nó bỏ rơi trường Tôn Thọ Trường. Nó cũng đã mon men sang trường Trương Minh Ký. Song cổng trường gần chỗ đèn xanh đèn đỏ có cảnh sát đứng. Nó ngán cảnh sát, nó sợ trại Tế Bần, bỏ rơi luôn. Lựa kể cho Danh nghe. Thằng bạn nó mắng gở:

– Ngu như con “kẹ” ấy, cỡ tụi mình phải học ở trường trong ngõ hẻm bên Khánh Hội, nghe chưa?

Danh sống bên Khánh Hội từ nhỏ tới lúc ba nó chết. Nó biết rõ ngõ nào có trường. Nó hứa hôm nào rảnh sẽ dẫn Lựa sang Khánh Hội xem trường học trong ngõ hẻm. Khốn nỗi, Danh phải làm cả hai buổi, mười giờ mới gửi hòm đi ăn cơm, thành thử, lời hứa của nó khó thực hiện lắm.

Lựa lủi thủi một mình cuốc bộ qua cầu Mống sang Khánh Hội. Nó đi cùng các ngõ. Và đã kiểm ra một ngôi trường lý tưởng của nó. Trường là căn nhà lá luộm thuộm chẳng khác gì cuộc đời của những người lao động bến tàu. Chân bàn và chân ghế chôn luôn xuống nền nhà đất. Cô giáo xấu xí, mặt rỗ chẳng chịt. Học trò toàn bọn lau nhau, mắt toét, mũi thò lò, bắn thiu kinh khủng.

Hai tiếng đồng hồ lại có một lớp. Từ bảy giờ sáng đến bảy giờ chiều, học cả buổi trưa.

Cô giáo, thỉnh thoảng, ngừng dạy ra đầu ngõ uống ly rau má. Bọn nhãi học trường này nhiều đứa bằng tuổi Lụa. Nhưng tụi nó đã biết làm toán đố. Lớp vỡ lòng rất bọn ranh con vừa đánh vần vừa gặm bắp luộc hay mút đá nhận. Cái quang cảnh chả có gì nên thơ cả. Lụa không tìm thấy sân trường, cây to bóng mát, giờ ra chơi, song nó thấy nó gần gũi ngôi trường này quá và quyến luyến ngôi trường này không biết thế nào mà tả được.

Lụa đã quên ăn, quên trở về ngủ trưa với Danh. Nó đứng ỳ gần trường hóng tai nghe cô giáo giảng bài. Lụa biết thêm truyện ông Thừa Cung. Tối về nó kể cho Danh nghe thay vì bàn truyện Tam Quốc. Cô giáo mập, mặt rỗ, trong đôi mắt của Lụa, đẹp cơ hồ một bà tiên. Cô giáo giảng đi giảng lại chuyện ông Thừa Cung và khuyến bọn nhóc bằng tuổi nó rán theo gương ông Thừa Cung.

Lụa nhớ in vào dạ nó sự tích ông Thừa Cung. Nó ngây thơ ao ước mình được như ông Thừa

Cung. Lụa có ý nghĩ làm nghề chăn heo lợi hơn làm nghề đánh giày. Giá nó chăn heo, nó giả vờ đuổi heo qua đây rồi đứng nghe học trò học, chắc cô giáo sẽ cho nó quét trường.

Đêm đêm nằm ngủ, Lụa chiêm bao ông Thừa Cung. Nó thấy ông Thừa Cung đọc truyện Tam Quốc vanh vách. Nó còn thấy ông Thừa Cung gói đầu lên chiếc hòm đánh giày đọc “pô gam” tuồng cải lương nữa.

Một tuần liền nó lân la ở ngôi trường lý tưởng của nó. Nó không được cô giáo hỏi han nửa lời. Nó hơi buồn, tiếc rẻ mình không chăn heo. Học trường này rẻ lắm, mỗi tháng đóng có mười lăm đồng. Nó tự chửi nó ngu. Phải chi đừng nói năng gì, để Danh lo liệu có phải Quý đen cho nó đánh giày không.

Nhưng chuyện đã lỡ rồi, Lụa đành nín thinh, sợ hé răng Danh lại bảo nó “ngu như con kẹ”. mấy tuần đầu, tối ngủ hai đứa còn kể mộng ước cho nhau nghe. Danh vẫn hứa hẹn “vài tuần” nữa Lụa sẽ đi học. Và Lụa nhủ thầm “sáu tháng” nữa nó sẽ đọc nổi “pô gam” tuồng và truyện Tam Quốc. Riết rồi, Danh đánh giày hai buổi, trưa nó

ngủ trên lầu hay dưới chân cầu thang Bồng Lai, mặc Lụa ăn cơm một mình ở chợ Cũ.

Tối về. Lụa chưa kịp kể chuyện ông Thừa Cung thì Danh đã ngáy khò khò. Sáng dậy, mỗi đứa một nẻo. Thằng xách hòm lên Kim Sơn, thằng cuốc bộ sang Khánh Hội. Lụa ì xác bên Khánh Hội. Trưa nó nhắm nhá mẩu bánh mì không và uống ly nước mía. Nó thấy thằng Danh lăm lăm lì lì nên ngại chẳng dám bàn chuyện đi học. Thật ra thằng Danh khổ sở hết sức. Khách ăn uống ở khu vực Quý đen khá nhiều song càng ngày dân đánh giày nhập hội càng đông. Một nhà hàng có lúc trên mười thằng đánh giày đụng độ. Kiếm ăn khó, tiền thuê không giảm. Luật hè phố khác luật tòa án, chỉ có tăng chứ không hề giảm. Quý đen vẫn là hung thần dưới mắt bọn nhãi. Sợi dây lưng da cá sấu khoá đồng của nó lúc nào cũng có thể quật lên thân thể những thằng thiếu thuế, trốn thuế. Bị cảnh cáo một trận, tổn đến già.

Danh đã tận mắt chứng kiến Quý đen trừng phạt bạn đồng nghiệp của nó. Nó dám nhin ăn, nhin uống, nhin mặc, nhin ngủ, làm úa héo ước mơ của Lụa chứ không dám thiếu thuế Quý đen.

Thiếu thuế Quý đen thì ăn đòn, nhằm ngày vua đánh giày cao hứng, sau trận đòn sẽ nằm tê liệt. Rồi không những ước mơ của Lụa héo úa mà cả hai đứa sẽ chết đói.

Danh thèm sống lắm. Nó thèm nghe Lụa đọc truyện Tam Quốc xem thằng Trương Phi bắn nhanh hay thằng Quan Công bắn nhanh. Nó thèm mỗi ngày kiếm dư năm đồng để đủ tiền đóng học phí và mua tập cho Lụa. Danh thèm bao nhiêu thứ. Rốt cuộc, nó đánh giày dài cả tay, ngồi khom lưng lệch cả xương sống mà chẳng dư đồng nào. Quý đen đã lột của nó hai mươi đồng. Thằng đầu nậu chỗ ngủ lột thêm mười đồng. Hai bữa ăn cơm của hai đứa mất hai mươi đồng nữa. Danh đã nhịn hút thuốc «Ách chuồn», nhịn coi phim cao bồi bắn súng ở Long Thuận. Chủ nhật, chịu hết nổi, nó mới rủ Lụa đi coi cạp cải lương, đứng chờ gần hết xuất cho chủ gánh thả giàn.

Danh không dám nghỉ buổi nào, kể cả những hôm có cảm cúm và tử vi trong báo báo “tuổi con khỉ cần thận tránh ra đường hôm nay”. Nó hết tin tử vi. Vì nó sợ thiếu thuế Quý đen và đói khát. Phần mệt nhọc, phần buồn rầu. Danh biếng nói

chuyện với Lụa. Khiến Lụa tưởng đã trở thành gánh nặng cho Danh. Nó lại chửi rủa nó “ngu như con kẹ”. Lụa khờ khạo thật đấy nhưng nó thừa hiểu giá sống một mình, chắc chắn, thằng Danh sung sướng như tiên. Toàn nó gây cho Danh sự cực khổ.

Nghĩ vậy, Lụa ứa nước mắt không trách Danh lơ là chuyện cho nó đi học nữa. Lụa âm thầm cầu nguyện. Khi thì nó ước đi chăn heo giống ông Thừa Cung, khi thì nó ước lượm được cái bóp đủ sáu trăm năm mươi đồng. Nó ước ao ròng rã một tháng mà cuộc đời không có những ông bụt, những bà tiên trong truyện cổ tích. Cuộc đời chỉ có Quý đen, Quế bệu, thằng đầu nậu chỗ ngủ, dùi cui của cảnh sát và roi vọt của lũ giám thị trại giáo hóa Tế Bần.

Chuyện đi học của Lụa kể như bị Danh quên hẳn. Nó chưa chán sang Khánh Hội nghe cô giáo giảng chuyện ông Thừa Cung, ông Châu Trí, ông Tử Lộ đội gạo nuôi mẹ. Lụa thuộc hết chuyện ba ông này. Nó còn muốn thuộc nhiều hơn song cước bộ mãi mỗi rời chân. Có hôm, nó bị cô giáo đuổi vì có trò mất hai đồng, cô giáo nghi Lụa ăn

cấp. Nó ngại, không qua ngôi trường lý tưởng của nó nữa.

Lựa lang thang như chó mất chủ ngoài Sài Gòn. Nó lại đến trường tiểu học Tôn Thọ Tường. Nó cảm thấy bơ vơ và nhận ra điều thằng Danh đã nói. Lựa đi tìm ngôi trường luộm thuộm ở Sài Gòn. Nó đi tìm để nghe hóng cô giáo giảng bài. Nó thất vọng.

Đúng vào dịp buồn nẫu người của Lựa thì Danh vui như sáo. Chiều nay, Danh về sớm. Nó trườn hòm tới chỗ Lựa đang ngồi ủ rũ, miệng bí bô:

– Tuyệt quá mày ơi, đi ăn đi!

Lựa chưa kịp hỏi han. Danh đã đập mạnh vào vai nó:

– Đừng buồn chảy mặt ra nữa. Đi ăn cơm cà ri gà rồi tao với mày tới Long Thuận coi tuồng “Bắn chậm thì chết”. Tuyệt quá, mai tao đưa mày đi học. Sướng quá, sướng rên “mé đừu hiu”...

Nghe hai tiếng “đi học”, đôi mắt Lựa đương mờ bỗng sáng rực cơ hồ hai ngọn đèn pha xe hơi. Nó nắm bàn tay, đập mạnh xuống hòm đồ nghề của Danh:

– Thế hả?

Danh lè lưỡi, liếm môi lia lia:

– Ông vớ món bở quá...

Lựa nghĩ liền đến giấc mơ của nó:

– Lượm được cái bóp à?

– Con “kệ”!

Lựa mím môi, nhần mặt một cách thích thú:

– Vớ được món gì?

Danh ngồi bệt xuống vĩa hè, mặt hớn hở:

– Tao đánh giày cho một thằng lính thủy mũi lõ. Chả biết Ăng Lê hay Huê Kỳ. Chắc đếch phải Tây. Tây về nước bố nó hết rồi. Tụi nó bảo hồi còn Tây, đánh giày ngon lắm. Thằng mũi lõ này ngộ thật tình. Nó bắt tao với thằng Năm mỗi đứa đánh một cái. Hai đứa đua hoài huỷ. Tụi tao đánh nước bóng loáng. Đánh cả tiếng, thằng lính thủy nhìn tụi tao chằm la ve vào giày nó, cười khoái tởn, lúc nó đứng dậy, nó cho mỗi đứa một tấm giấy bạc. Con mẹ bán thuốc lá bảo đô la Mỹ. Nó đòi cho tao trăm bạc nhưng mới đưa trước ba chục. Tử vi tao hôm nay hên ghê. Mà biết không thằng Năm bán báo đọc vanh vách «tuổi con khi có tiền bộn»...

Danh ba hoa một hồi. Chừng chưa diễn tả hết sung sướng, nó nói tiếp:

– Nó đại ghê, cho những trăm bạc. Hai thằng đi chơi lu bù đêm nay. Mai lấy nốt bảy chục tao cho mày hết tội, tao đưa mày sang cái trường xóm tao ở hồi xưa. Mẹ kiếp, mai ông nghỉ buổi sáng...

Lựa nghe Danh nói tới đâu, tỉnh người tới đó. Nhưng đầu óc nó vẫn cứ quay cuồng ba bốn ý nghĩ. Rồi nó đâm nghi ngờ Danh “phiệu” chuyện để làm vui lòng nó. Lựa ngược mắt hỏi:

– Thật hả?

Danh móc túi ném xuống vỉa hè tập giấy bạc năm đồng.

– Ông nói dối mày làm gì? Mười tờ là năm chịch đấy. Đóng thuế Quý đen rồi. Đêm nay tụi mình nhậu thả cửa.

Đôi mắt Lựa long lanh cơ hồ hai giọt sương mai phản chiếu ánh mặt trời. Chân tay nó run rẩy. Nó đứng lên, ôm chầm lấy Danh:

– Sướng rên «mé đừu hiu»...

Danh gỡ tay bạn ra. Nó khoe:

– Đồng đô la nhỏ bằng đồng bạc giấy của mình mà ư?

Lựa lè lưỡi liếm môi:

– Nó có thơm không?

Danh luôn tay về phía sau gãi lưng:

– O, tao quên không ngửi, nhưng chắc nó thơm phưng phức...

Lựa tiếp lời bạn:

– Thơm là cái chắc, nó ăn những một trăm đồng kia mà... Thằng cha lính thủy ngu như con “kẹ” mà ư nhỉ?

Danh mắng yêu bạn:

– Nó không ngu thì mà ư khỏi có được đi học, con ạ! Thôi đi gửi hòm thằng đầu nậu chỗ ngủ rồi tao với mà ư đi cho khoái tớn.

– Giá thằng năm đừng nhào vô thì mà ư được hai đô la hé?

– Đâu có, thằng mũi lõ bày trò để tui tao đánh đua mà.

Lựa nuốt thêm miếng nước bọt nữa. Lần này, Danh nghe rõ tiếng “ực” và nhìn rõ miếng nước bọt trôi qua cổ học xuống dạ dày Lựa. Nó nhếch mép cười:

– Chi mà tiếc rẻ dữ vậy?

Lựa thở dài:

– Tao mới ngu như con “kẹ”. Giá tao đừng xin Quý đen thôi thì mày đã xí phần của thằng Năm cho tao, tụi mình có hai đồng đô la đổi một đồng còn một đồng cất kỹ, thỉnh thoảng, đem ra ngửi chắc sướng cái lỗ mũi lắm, mày nhỉ?

Danh đập mạnh vào lưng bạn:

– Đừng lo, tụi nó bảo lính thủy lên bờ cả ngàn thằng. Hai cái tàu cặp bến Bạch Đằng lặn. Mai tao sẽ có một đô la nữa cho mà coi. Thôi đi đi...

Lựa tin ở lời Danh nói. Nó cúi xuống lượm chiếc hòm đồ nghề của Danh. Hai đứa song song bước. Chúng nó đi tìm thằng đầu nậu chỗ ngủ, đặt tiền «giường» và gửi hòm. Xong đâu đó, hai đứa đến tiệm Đại Ích ăn mỗi đứa một đĩa cơm cà ri gà.

Túi còn mười tám đồng, hai đứa rủ nhau lên Sài Gòn. Khi chúng rời tiệm cơm Đại Ích, nắng đã tắt hẳn. Trời chiều xám màu. Gió mát lùa vào tâm hồn hai đứa trẻ. Như một đôi chim đã no mồi và tìm thấy tổ ấm của ngày mai, hai đứa trẻ tung tăng bước. Tới bùng binh chợ Bến Thành,

đèn phố bắt đầu lên. Ánh sáng nhiều màu sắc làm chói mắt Lụa.

Nó đã sống ở vỉa hè khá lâu, đã nhìn những ngọn đèn nê ông của các hãng nhấp nháy quảng cáo. Nhưng tối nay nó mới thấy những ngọn đèn nê ông đẹp. Lụa không khác gì một chú bé ở nhà quê mới ra thành phố. Tất cả, đối với nó, đều khác lạ. Từ những ô vuông xi măng nhỏ trên mặt vỉa hè tới tiếng hát khi thì khàn khàn khi thì rống lên, khi thì cầm tịt thoát ra từ mấy cái máy phóng thanh gắn trên cái cột sắt giữa bùng binh đều đáng ngắm nghía, say mê.

Cơn mưa hy vọng đã ào ào đổ xuống tâm hồn đại hạn của nó. Mai Lụa sẽ được đi học. Nó sẽ đọc nổi «pồ gam» tuồng cải lương, chiếu bóng, truyện Tam Quốc và biết thêm nhiều chuyện hay hơn ông Thừa Cung, ông Châu Trí, ông Tử Lộ. Nổi sung sướng dồn vào bàn tay nó. Lụa đắm Danh một cú. Khiến Danh nhăn mặt:

– Mà làm cái gì thế?

Lụa đàn mặt ra:

– Sướng quá, sướng rên «mé đừu hiu»...

Danh chỉ ngón tay vào trán nó:

– Sướng cái con «kẹ» gì mà đâm tao đau thấy mẹ vậy?

Lựa không trả lời câu hỏi của Danh. Nó hất hàm:

– Mai tao đi học, hả?

– Ủ.

– Tao không ngu đâu, tao biết nhiều chuyện hơn mày, ra ghế đá giữa bùng binh tao kể cho mày nghe.

– Thôi tao thích coi tuồng «Bắn chậm thì chết». Con nhà Bảy coi rồi, nó bảo có thằng cao bồi tung đồng bạc lên trần bắn thủng một lỗ giữa đồng bạc.

Lựa toét miệng cười:

– Chắc không nhanh bằng thằng Trương Phi đâu.

Danh bẹo tai Lựa một cái khế:

– Mày đã xem thằng Trương Phi bắn rồi à?

Hai đứa cười khúc khích. Lựa không thể để truyện ông Thừa Cung, ông Châu Trí, ông Tử Lộ mãi trong bụng nó được. Nó cần phải kể cho Danh nghe nó mới hả hê. Lựa quàng tay ngang lưng Danh:

– Hãy còn sớm, mà ời!

– Ủ, còn sớm.

– Ra giữa bùng binh ngồi, tao kể chuyện ông Thừa Cung cho mà nghe.

– Thừa Cung là thằng nào mà mà gọi bằng ông? Nó «chì» hơn thằng Trương Phi không?

– Ông này chần heo chứ không bắn súng.

– Tao «ị» vào chuyện thằng chần heo. Chần heo thì hay ho cái gì cơ chứ?

Lựa cười thầm. Nó nghĩ, mới đứng cửa trường ít ngày đã «kên» hơn Danh nhiều rồi. Nay mai nó đi học, nó còn coi tử vi hàng ngày cho Danh thì phải biết con nhà Danh sẽ lác mắt. Nó dí ngón tay chỏ vào bụng Danh:

– Chuyện ông Thừa Cung hay hơn tuồng Thạch Sanh Lý Thông là cái chắc.

Danh gỡ tay bạn ra:

– Có đoạn «Đàn kêu tích tịch tình tang, Ai đem công chúa dưới hang lên lầu» không?

Lựa lắc đầu. Danh nói:

– Thế thì hay chó gì?

– Hay chứ.

– Hay ở chỗ nào?

– Mà nghe tao kể, mà sẽ khoái chần heo ngay.

– Thật không?

– Thật.

– Nếu tao không khoái thì sao?

– Thì... thì... thì...

Lựa không biết cớ cái gì, cuối cùng, nó thể một câu quen miệng:

– Thì xe lửa cán chết tao!

Danh bị Lựa lôi cuốn. Thật ra nó chịu bạn. Và nó bằng lòng băng qua đường sang bùng binh. Hai đứa ngồi cho chân lên ghế, ngả lưng ra chiều khoan khoái lắm. Danh móc túi đưa cho Lựa điều thuốc “Ách chuẩn” đã nát. Nó giục Lựa:

– Mà đi mời tí lửa đi!

Lựa chạy sang ghế bên cạnh nhặt mẩu thuốc lá còn cháy. Nó mời xong, liệng đi rồi về ghế của nó. Nó hít một hơi dài đoạn đưa cho Danh. Danh móc điều thuốc khác mời lửa. Hai ông nhai phì phà thuốc thơm một cách ngon lành. Danh bảo Lựa:

– Nào kể chuyện thằng Thừa Cung.

– Ông Thừa Cung chứ!

– Ai nói với mày phải gọi thằng chằn heo nó là ông?

– Tao nghe cô giáo bên Khánh Hội dạy học trò.

Danh nín thinh. Một cảm giác êm êm vừa len lỏi vào mạch máu nó làm tâm hồn nó xồn xang. Nó nói rất nhỏ:

– Kể chuyện ông Thừa Cung đi...

Lựa nhả khói thuốc, nó bắt đầu:

– ... Ông Thừa Cung nhà nghèo, mày ạ! Ba má ông ngòm củ tĩ như ba má tụi mình. Ông phải chằn heo, kiếm cơm ăn. Sáng sáng dắt đàn heo ông tạt ngang ngôi trường. Thấy học trò học hành vui quá xá, ông ta đứng cửa học lỏm. Thầy giáo thấy mặt mũi sạch sẽ, cho quét dọn trường học. Ông bỏ nghề chằn heo. Sau ông đồ to lắm, làm quan sung sướng.

Lựa kể xong hỏi bạn:

– Hay không?

– Hay. Nhưng rồi làm quan ông có lấy vợ không?

– Tao không biết. Chả hiểu ông Thừa Cung có trốn viện mồ côi ra không nhỉ?

Danh không trả lời câu hỏi bạn. Nó bắt đầu:

– Còn chuyện gì nữa không?

– Còn.

– Hay bằng chuyện Thừa Cung chứ.

– Hay hơn.

– Chuyện gì?

– Chuyện ông Châu Trí.

– Kể đi!

– ...Ông Châu Trí cũng con nhà nghèo. Ông đến ở nhà chùa, tối quét lá đa đốt lên học, sau ông đỗ đạt, làm quan to.

Danh ném mẩu thuốc lá, nhìn bạn, cười hóm hỉnh:

– Mà muốn làm quan to không?

– Muốn thế nào được.

– Khó gì!

– Có cách à?

– Ừ, mà bắt chước ông Châu Trí đến chùa đốt lá đa lên mà học.

Lựa hích Danh một cái khuỷu tay:

– Rõn hoài mày.

Danh vươn vai:

– Còn chuyện gì nữa không?

– Còn mỗi ông Tử Lộ!

– Ông Tử Lộ chăn heo hay đốt lá đa?

Lựa cười khoái chí:

– Ông này kỳ lắm.

– Ông ấy đi đánh giày à?

– Không.

– Đi đập xích lô nhé?

– Không.

– Thế ông mần chi?

– Ông mồ côi bố, vừa đi học vừa đội gạo lấy tiền nuôi mẹ. Sau ổng làm quan, mẹ ổng chết. ổng khóc và tiếc mình không được đội gạo mãi để nuôi mẹ.

Danh đã đứng lên. Nó nhún vai:

– Ông này kỳ thật. Nhưng đếch hay bằng thằng Trương Phi và thằng Quan Công, hé mày!

Lựa quên bém mất câu thể “Không hay thì xe lửa cán tao”, nó gật gù:

– Ủ.

Danh cũng quên luôn câu thề của bạn. Nó búng ngón tay:

– Đi coi “Bắn chậm thì chết” nhé?

Lựa ngăn ngừa giây lát rồi hỏi:

– Sao không sang Chợ Lớn chơi?

– Chợ Lớn toàn là Ba Tàu thích thú cái khổ gì?

– Thích chứ.

– Thích cái khổ gì?

– Đi coi người ta.

Danh méo mồm chế Lựa:

– Ôi cha, coi người ta à?

Lựa đứng dậy phóng một trái dấm trả lời Danh. Nhưng Danh né kịp. Hai đứa chạy ra bốn cỏ giữa bùng binh đùa rồn nhau như một đôi chó đang thì. Chúng nó lăn lộn trên bốn cỏ, ôm nhau vật lộn. Thỉnh thoảng, có những tiếng kêu «ái ối» và những chuỗi cười ròn tan.

Máy phóng thanh toát ra điệu nhạc vui. Hai đứa nghịch ngợm y hệt như những đứa trẻ vô tư nhất trên đời. Lúc ấy, hình ảnh Quý đen, hình ảnh chiếc hòm đồ nghề cáu bắn đầy vỏ hộp «xia

ra», bàn chải và vải nỉ biến đầu mất. Cuộc đời, dưới mắt chúng, là những ánh đèn muôn màu, là khúc nhạc vui, là bồn cỏ non xanh êm không có cảnh sát đuổi ai hết.

Rõn nhau một lúc, Danh bảo Lựa:

– Tao làm Tạc giảng nhé?

Lựa lắc đầu nguây nguẩy:

– Chơi khôn thế, tao không thèm làm mọi da đỏ đầu.

– Thế mày làm gì?

– Tao làm cao bồi.

– Vậy ông làm «xê ríp», ông đi tóm cổ cao bồi.

Lựa lao người vào Danh «xê ríp» tránh sang một bên. «Cao bồi» Lựa lông nhông xuống cỏ. Hai đứa trẻ cười nắc nẻ. Tiếng cười không bao giờ tìm thấy khi hai đứa xuất hiện trên vỉa hè.

– Ê, Lựa mày làm Trương Phi đi!

– Ờ.

– Tao làm Quan Công nhé!

– Ờ ờ. Mà làm Trương Phi thế nào hả, mày?

– Ba tao bảo thằng Trương Phi hét bụi, mày cứ hét bụi coi...

Danh chụp hai tay vào miệng hú một hồi dài.

– Mày hét như vậy là «kên» số dzách.

Lựa làm liền. Nó hú to hơn Danh. Rồi buông xuôi tay hỏi bạn:

– Còn thằng Quan Công?

– Ba tao biểu thằng Quan Công râu dài quá rồn, mặt đỏ như giấy hồng điều. Ba tao chỉ biểu có thể, ổng chưa biểu nó làm gì thì ổng chết...

Lựa vỗ tay bốp một cái:

– Cho Quan Công và Trương Phi bắn nhau đi!

– Không có súng.

– Thì bắn bằng mồm.

– Ờ nhỉ!

Lựa bỏ Danh đi một quãng ngắn. Bất chợt nó xoay người thật nhanh, chìa bàn tay phải mà hai ngón chỏ và giữa được coi như nòng súng, bắn Danh hai phát liên tiếp bằng đạn mồm:

– Sao mày không chết?

Danh cười:

– Để đi xem tuồng «Bắn chậm thì chết» xem tụi cao bồi này ngã có hay không thì tao học cách ngã cho tuyệt cú mèo, nghe mày. Thôi, đi coi đi kéo muộn.

Lựa không nhắc lại chuyện đi Chợ Lớn nữa. Hai đứa lại khoác vai nhau băng ngang đường sang vỉa hè phố Lê Lai. Men theo vỉa hè, hai đứa đến rạp Long Thuận.

CHƯƠNG 7

Cả đêm, Lụa không ngủ. Nó trần trọc trong nỗi sung sướng. Tin nó được đi học như một ly cà phê đặc thấm vào máu nó, làm nó thao thức tơ tưởng. Ngôi trường lý tưởng bên Khánh Hội hiện ra trong mắt Lụa đẹp hơn cả bao giờ. Hình ảnh cô giáo rỗ huê, mập ú, giảng chuyện ông Thừa Cung, ông Châu Trí, ông Tử Lộ. Hình ảnh bọn nhãi vừa viết bài vừa gặm ngô luộc, mút đá nhận. Hình ảnh những thằng học trò bằng tuổi nó ngồi trên ghế dài chân chôn xuống đất vừa nghe cô giáo dọa nạt, vừa nắm trái dấm gân mặt lên, thách thức dấm đá nhau... Những hình ảnh đó vừa với tầm tay của Lụa. Nó đưa tay với. Gắn tóm được đuôi con chuồn chuồn rồi. Sáng mai là nó có quyền bắt con chuồn chuồn nhốt vào cái hộp đựng thuốc lá ba con số năm, chiếc hộp đựng mộng ước của nó.

Lựa mong chóng hết đêm. Nhưng nó càng mong thì đêm càng dài ra. Mọi đêm, vừa nằm chợp mắt đã sáng. Lựa chỉ mong đêm dài vô tận bằng một tháng để nó ngủ ngon khỏi lo đồng tiền chỗ ngủ, tiền thuê hòm và tiền ăn. Đêm nay nó mong chóng sáng. Đêm dài lê thê.

Lựa cố nhắm mắt ngủ một giấc mà không sao nhắm mắt nổi. Hình như có ai kéo mí mắt nó lên. Lựa tỉnh hơn sáo. Trong khi đó, Danh nằm gối đầu lên hai viên gạch, lót tờ báo cũ, ngáy khò khò. Lựa muốn đánh thức bạn, tán gẫu. Nghĩ sao nó lại thôi.

Nó ngồi dậy, vươn vai. Lát sau nó đứng hằn lên, rời chỗ ngủ, đi lang thang trên hè phố. Nó huýt sáo gió, búng ngón tay tanh tách. Gặp cái lon sữa bò, nó vờn về, dẫn dắt y hệt một cầu thủ biểu diễn đường banh tuyệt diệu. Tâm hồn nó xốn xang. Nó thấy cái gì cũng đẹp, cũng đáng đùa nghịch.

Lựa thơ thần ra mãi bến Bạch Đằng. Nó nhìn bến đò Thủ Thiêm im vắng. Bên kia sông le lói ngọn đèn dầu. Lựa yêu những ngọn đèn dầu quá. Nó tưởng tượng nằm đọc Tam Quốc dưới ngọn

đèn dầu đỡ khổ hơn dưới ngọn đèn cây. Đèn dầu gió thổi mạnh không tắt, chứ đèn cây không có bóng, lấp láy đọc nhức mắt.

Lựa đứng bên bờ sông khá lâu. Khi sương lạnh thấm ướt vai nó và khi xe thổ mộ từ Khánh Hội tấp ngập qua Sài-gòn, Lựa mới trở về chỗ ngủ. Nhạc ngựa dội vào lòng Lựa khiến nhạc trái tim nó đập liên hồi. Nó bước nhanh. Vì nó biết trời sắp sáng.

Danh vẫn ngáy khò khò. Lựa về chỗ, ngả lưng nằm. Nó chớp mắt được một giấc ngắn thì trời sáng hẳn. Nó mở bừng mắt. Danh đã dậy từ lúc nào. Thằng bé đang ngồi ngáp. Nó lết tới gần chỗ Lựa, vỗ lưng bạn:

– Dậy đi mày, dậy đi tụi mình kiếm cơm tấm bì chén cho khoái miệng.

Lựa chụp lấy tay bạn:

– Tao đâu có ngủ, tao thức cả đêm.

Danh dang tay ra:

– Thôi đừng nói phét! Thu dọn chỗ ngủ gấp rồi ra máy nước rửa mặt cho sạch sẽ. Hôm nay mày đi học sương nhé! Sáu tháng mà không đọc được “pô gam” tuồng cải lương thì biết tay ông.

– Tao muốn cắn cổ mày một cái quá, Danh ạ!
Danh luồn tay sau lưng thọc vào bụng Lựa:

– Ông vả rụng hết mẹ nó rằng bây giờ...

Lựa bị cù, cười ré lên. Nó buông cổ Danh ra, xoa tay:

– Thịt mày chắc ngon lắm nhỉ?

– Rông dài mãi, đi xúc miệng rửa mặt cái đã.

Mồm mày hôi rình mà đòi cắn cổ ông à!

Lựa toan thuật cho bạn nghe chuyện của nó tối qua. Nó nín kíp không kể nữa. Ngứa miệng, con nhà Danh nổi nóng ngâm tôm đến mai dẫn sang Khánh Hội thì chết mòn vì chờ đợi mất. Nó ngồi nhồm dậy, níu cổ Danh:

– Sướng rên «mé điều hiu»...

Danh mắng yêu bạn:

– Con “kẹ”, buông ông ra!

Nhưng Lựa vẫn níu chặt cổ Danh:

– Ủ, tao muốn cắn mày một cái quá, Danh ạ!

Cho tao cắn một cái đi.

– Con “kẹ”!

– Con “kẹ” cũng được.

– Rõn hoài.

– Không rõn mà.

Danh lôi Lụa đứng dậy. Hai đứa cất gạch gói đầu và giấy báo lót một chỗ kín. Rồi lững thững ra máy nước. Danh đi trước, Lụa theo sau. Nó ngấm nghĩa Danh không rời mắt, suýt vấp ngã. Bất chợt, nó gọi:

– Danh ơi!

– Gì?

– Hôm nào mày cho tao cắn một cái nhé!

– Mày khùng à?

– Không tao không khùng đâu.

– Không khùng sao mày đòi cắn tao?

– Á, tại tao khoái mày...

Danh nín thinh. Lụa chạy rướn lên đi song hàng với bạn:

– Nhá mày nhé?

– Ủ... Hể cắn đau tao bẻ răng mày đa!

Hai đứa nhìn nhau. Cười, chẳng mấy chốc chúng nó tới máy nước công cộng. Rửa mặt mũi chân tay xong, hai đứa về chỗ ngủ, gặm mỗi đứa một mẩu bánh mì thịt. Chừng chín giờ, Danh xách đồ nghề đi. Lụa hỏi:

– Sao mày bảo hôm nay nghỉ buổi sáng?

– Nói chơi cho vui, đi kiếm tí tiền còm tối nay sang Chợ Lớn.

– Tối nay tao mắc học bài.

– Mà làm như hôm nay đi học ngay ấy!

Danh thoáng thấy nét buồn đọng trên mi mắt bạn, nó nhún vai:

– Ờ nhỉ, tao quên mất. Sáng nay tao đưa mày sang Khánh Hội. Tao với mày cùng lên phố nhé!

– Có gặp Quý đen không?

– Mày đứng bên đây đường, chỗ tiệm thuốc Tây ấy. Tao lấy tiền của bà thuốc lá rồi gửi hòm bà, tao đưa mày sang Khánh Hội.

– Lẹ lên nhé!

– Bộ mày tưởng ông đánh bài cào hả?

– Đâu mà có.

Danh dụ giọng:

– Tao dẫn mày vào ngõ nhà tao ở, hồi ba tao còn sống. Mày biết không, nhà tao kỳ cục lắm. Buổi sáng, nước dâng lên ngập cái sân nhỏ, tao lấy giấy xếp thuyền thả chơi và nghịch nước. Buổi chiều, nước xuống còn tro xinh bùn, thúì chịu không nổi. Nhiều khi cứt đầy vách.

– Mày có câu không?

– Có.

– Mỗi ngày được mấy con cá?

– Hì hì, có hôm giật được cái giày rách tao lại tưởng con cá bự, khoái quá hét om sòm...

– Có ai nghe tiếng mày hét không?

– Có chứ.

– Ai?

– Ba tao.

– Ba mày rầy mày không?

– Không, ba tao biểu bé cái lằm, rồi ba tao dắt tao ra tiệm cà phê. Ba tao uống la ve, tao ăn hủ tíu. Ước gì ba tao còn sống, mày về ở nhà tao, trưa tụi mình câu cá giật được cái giày rách để ba tao dẫn đi ăn hủ tíu mày nhỉ?

Lựa gạt đầu. Nó liếc Danh, thấy khuôn mặt bạn mình gây ra một cách đáng thương hại. Danh nói:

– Số dzách, mày biết không, đứa nào đụng đến người tao, ba tao ỳnh bỏ mẹ nó. Bố nó bênh nó, ba tao cũng khỏi có ngán. Ba tao còn sống thì con nhà Quý đen với Ba rằng vàng chết cha tụi nó rồi. Một hôm, tao chạy ngang đường suýt bị xe cán, lính mã tà tóm cổ tao, bộp tai dọa tao, ba

tao ngồi trong quán la ve chạy ra đòi ăn thua với lính. Mẹ kiếp mã tà ba tao còn chả coi ra gì, nữa là...

Danh say sưa ca ngợi ba nó. Lựa để ý lấy hai giọt nước mắt bạn ứa ra, chảy xuống má. Danh đưa tay áo quạt nước mắt. Lựa vỗ lưng nó:

- Mày dẫn tao về nhà mày nhá!
- Ủ, nhưng đứng ngoài ngõ thôi nghe.
- Sao không vô?
- Chú tao bán mẹ nó mất rồi....
- Uống quá hé!

– Giá chú tao đừng bắt nạt tao, sáng tụi mình sang Sài Gòn đánh giày tối về nhà tao ngủ thì sướng như tiên. Tụi mình trồng một cây vú sữa, hai con gà trống. Tao thích nuôi gà cho nó đẻ, nó ấp ra vô số gà con. Mày thích nuôi gà không?

- Không, tao thích nuôi chó.
- Nuôi chó chán chết, nó không đẻ ra trứng.
- Tao nuôi chó “xi” đực, tao dạy nó đủ trò. Đi đánh giày tao cho nó theo tao. Tao ném cái bàn chải rồi huýt sáo, con chó tao nó chạy ra ngoạm cái bàn chải đem về cho tao chải giày cho khách. Hì hì, khách sẽ lé mắt.

- Tao ghét chó “xi” của mày lắm.
- Sao vậy?
- Nó sẽ đuổi tụi gà của tao.
- Tao dạy nó không đuổi gà mà.
- Mày chắc chứ?
- Chắc.

– Ờ, thế thì mày nuôi một con chó “xi” đực, tao nuôi hai con gà mái và một con gà trống nhé!

Danh đang tưởng tượng một cuộc đời nhỏ mọn, một khung trời hao bươm của nó. Thì Lựa buột miệng nói:

– Nhưng nhà chú mày bán rồi còn chó đâu mà nuôi gà!

Đôi mắt đương long lanh bỗng mờ đi, Danh chết đuối trong sự tuyệt vọng. Giọng nó lạc hẳn:

– Biết rồi, tao biết rồi... Bao giờ có cái nhà mới tao sẽ nuôi gà, trồng cây vú sữa, mày sẽ nuôi chó “xi” đực.

Đột nhiên, Danh hét lớn:

– Thôi dọt đi! Lấy bảy chịch xong xuôi tao đưa mày sang Khánh Hội. Tao không dẫn mày coi nhà tao nữa, chú tao bán mẹ nó từ khuya.

Danh kéo Lụa đi. Nỗi buồn theo hai đứa mon men trên vỉa hè. Tới tiệm thuốc tây Thanh Tâm ở bên đây phố Lê Lợi, Lụa dừng lại để Danh sang Kim Sơn kiểm bà hàng thuốc lá. Nó theo dõi Danh băng ngang đường tới khi Danh lẫn vào đám đông vỉa hè bên kia.

Lụa ngồi xuống thêm hiệu Thanh Tâm, Lòng dạ nó bồn chồn quá thể. Nó đứng lên, ngồi xuống cả chục lần. Lụa vô tiệm thuốc Tây cân xem nặng mấy chục ký cũng đến ba bốn bận. Mà Danh vẫn chưa sang đây.

Sốt ruột chịu hết nổi, Lụa thả đi coi người ta mua bán sách cũ bên vỉa hè. Lụa ngắm nghía những thằng nhóc dở những quyển sách đầy hình vẽ cao bồi đánh nhau với mọi. Lòng nó càng nôn nao. Nó bỏ rơi chỗ bán sách cũ, về hiệu thuốc tây hướng mặt sang bên kia đường.

Lâu lắm, Danh mới băng đường chạy sang. Nó xách hòm đồ nghề khiến Lụa hơi ngờ ngợ. Bộ mặt ỉu xiu của nó làm sự nôn ao của Lụa xẹp xuống. Danh lắc đầu, nhăn mặt:

– Con mẹ ốm hôm nay nó không đi bán.

Lụa ù tai, choáng váng. Nó há hốc mồm:

– Hà?

Danh vỗ vai bạn:

– Mày về đi, chiều bà thuốc lá đi bán, tao lấy tiền cho, rồi mai đi học.

Nó an ủi Lựa:

– Đâu có muộn, hé mày?

Nhưng Lựa đứng chôn chân trên vỉa hè. Nó chớp mắt lia lịa. Nỗi ghen ngào dâng lên vút lấy cổ họng nó cơ hồ tảng đá khổng lồ lấp kín hang không cho người tìm được vàng ra nữa. Nước mắt Lựa bắt đầu ứa ra.

– Mai hãy ồm không ồm, lại ồm hôm nay!

Giọng nói dịu dàng hơn cả bao giờ:

– Thôi mày về chờ tao nghe Lựa. Nó ồm chứ không chết đâu. Chiều này thế nào nó cũng trả tao bảy chục. Tao cho mày hết mày đóng tiền trường còn thừa muốn mua gì thì mua. Mày đừng buồn nghe Lựa. Mày buồn ông hết muốn đánh giày. Mẹ kiếp, chiều nay không có bảy chục mày đem đầu tao ra mà chặt.

Lựa đưa cánh tay áo quệt nước mắt:

– Con mẹ ồm thiệt à?

– Tội nó bảo vậy.

- Rồi nó có trả bảy chục không?
- Trả là cái chắc.
- Nhỡ là nó quýt thì sao?
- Thì tao...

Danh định nói «...thì tao giết nó». Nó nín kíp quả quyết:

– Bà ấy tốt lắm, không quýt đâu. Thỉnh thoảng bà cho tao điếu «Ách chuồn» thì đâu có quýt của tao hả, mày?

Lựa hỏi:

- Bà ốm lâu không?

Danh liếm môi:

- Chắc chiều bả khỏi.
- Sao mày biết?
- Mọi lần bả nghỉ có một buổi, tao hỏi bả, bả biểu bả ốm.

Như nghĩ ra một điều tin tưởng, Danh bảo bạn:

- Bà Sáu đó mày, mày biết bà Sáu không?
- Biết.
- Chả lẽ bà Sáu quýt của mình à?
- Nhỡ bà Sáu ốm lâu thì sao?
- Bà không ốm lâu đâu, mày cứ yên chí, sáng mai đi học là cái chắc.

Danh làm vui bạn:

– Sáng mai tao dẫn mày sang Khánh Hội. Ông chờ mày vô lớp rồi mới về. Sáu tháng mày không đọc nổi «pồ gam» tuồng với truyện Tam Quốc thì mày phải trả lại ông bảy chịch để ông đi ăn mì vịt đáy nhé!

Lựa toét miệng cười. Nó đã bớt buồn. Nó nuốt bọt ực một cái:

– Tao đọc truyện Tam Quốc mày sẽ thèm nhỏ rãi.

– Mày đọc cho tao nghe chứ?

– Ông không cho mày nghe.

Danh dấm nhẹ vào lưng bạn:

– Không cho ông nghe làm sao ông biết thằng Trương Phi bắn nhanh hay thằng Quan Công bắn nhanh.

Hai đứa cười tươi. Danh giục bạn:

– Thôi mày về đi, trưa nay tao không về, tối tao mới về. Nhất định tối nay tao cho mày bảy chịch. Sáng mai ông “ị” vào đi làm nữa, ông dắt mày sang Khánh Hội.... Giờ mày về đi, đứng đây lớ ngớ Quý đen nó tóm cổ nó lôi “lên lầu” thì ồm đòn, con ạ!

Lựa nhảy bổ tới ôm lấy Danh:

– Nhớ nhé, cho tao cắn một cái nhé, mày nhé!

Danh kéo tay bạn ra:

– Thằng này kỳ thấy mẹ....

Nó nháy mắt, hất hất đầu:

– Thôi về đi mày!

Lựa lùi thúi bỏ về. Đi được một quãng, nó ngoái cổ lại. Danh vẫn đứng nhìn nó chưa chịu sang Kim Sơn. Lựa bước thêm mấy bước nữa. Rồi thình lình, nó xoay lưng chạy vù tới chỗ Danh. Nó rúc đầu vào ngực Danh ngóc nức nở.

Danh xoa đầu Lựa. Nó trách bạn:

– Mày hay quá xá. Có gì đâu mà mày khóc?

Kỳ cục ghê đó, xăm hai cái hình trên tay thì không khóc...

Lựa ngước mắt nhìn Danh. Nước mắt nó đầm đìa. Nhưng miệng nó cười tươi. Nước mắt cơ hồ nước mưa tưới xuống nụ hoa cười của Lựa. Và nụ hoa đã nở. Nó dụi mắt vô ngực bạn, nói khẽ:

– Tao về đây, nhớ chiều nhé!

– Ủ.

– Mà đừng nhìn tao nhé!

– Ủ.

– Mà sang Kim Sơn trước đi.

– Thì mà về đã nào.

– Hai thằng cùng đi nhé!

– Ủ.

– Tao đếm một hai ba, hai đứa quay lưng rồi bước, hé mà?

– Ủ.

Lựa đếm “một hai ba” Danh làm theo bạn. Giây lát, thằng thì băng đường sang vỉa hè Nguyễn Trung Trực, thằng thì men theo vỉa hè đi về phía trường kỹ thuật Cao Thắng. Lựa lại mò sang Khánh Hội.

Còn Danh, cả buổi sáng, nó đánh được có hai đôi giày. Vừa làm việc nó vừa nghĩ đến bảy chục bạc “trời ơi” của nó đang nằm trong túi bà Sáu bán thuốc lá. Bây giờ nó mới cảm thấy câu nói “Nhỡ bà ta không trả thì sao” của Lựa thấm thía. Một nỗi buồn len lỏi vào đầu óc Danh. Nó đã hình dung ra bộ mặt thê thảm của Lựa khi thằng ôn này thất vọng.

Mắt Danh hoa lên. Nó nhìn cái gì cũng khác.

Danh chọt tấm vé xổ số cũ nhét vô túi. Nó hí hửng vô cùng. Nó lôi ra đưa lên mũi hít hà. Không có mùi thơm. Danh chọt nhớ là nó đã nhâm, tấm vé xổ số cũ không phải là đồng đô la Mỹ. Nó xách hòm chạy sang nhà hàng Thanh Thế. Gặp thằng Năm đang đánh giày cho khách. Nó trườn hòm tới lo lắng:

– Liệu bà Sáu có quyết của bọn mình không mày?

Năm lắc đầu:

- Tao không biết.
- Nhà bà Sáu ở đâu?
- Tao không biết.
- Bà ấy ốm thật à?
- Tao không biết.

Năm đã gõ bàn chải vào hòm. Khách trả nó ba đồng. Nó thản nhiên đứng dậy, bước ra ngoài tiệm. Danh chạy theo, chụp lấy cánh tay nó:

- Ông hỏi, sao mày cứ bảo không biết?

Năm sửng cồ:

- Thì ông không biết chớ sao!

Danh nghiến răng:

– Mày ngỡ ông ở Tế Bần ra ông ngán vô, ông không dám làm gì mày, hả?

Năm ưỡn ngực:

– Thì mày làm gì ông?

Danh vất thùng xuống vĩa hè. Nó cởi áo ra, vấy tay:

– Nhào vô đi! Ông sẽ cho mày học máu mồm, con ạ!

Năm chột dạ. Nó dụ giọng:

– Tao không biết thì tao bảo không biết, mày làm tàng quá trời.

– Ông làm tàng đấy, ngon không?

– Giỏi uỳnh thẳng khác mới ngon.

– Ông khỏi có ngán thẳng nào nghe. Ngày xưa mày đã bợp tai thẳng Lụa. Hôm nay ông đánh trả thù.

Đôi mắt Danh đỏ ngầu. Nó nghĩ đến Lụa. Nó ngứa chân tay và nó cần phải trút nỗi đau khổ của nó vào thẳng Năm.

– Ê! Thằng chó, nhào vô đi!

Năm cố tránh. Nhưng Danh đã xông tới thoi trúng bụng Năm hai trái liên tiếp. Năm không dám chống trả. Danh nhổ bãi nước miếng:

– Ông chỉ ngán Quý đen thôi nghe, chó con! Mà coi thường bảy chục chó ông cần nó lắm, con ạ!

Danh mặc áo, xách hòm trở về Kim Sơn. Bọn nhãi con nhìn nó gườm gườm, Danh chẳng thèm để ý tới bọn nhãi. Nó thất thủ đến gần bà bán thuốc lá khác, móc túi lấy một đồng mua điều thuốc lá “Ách chuẩn”. Nó đặt ngang chiếc hòm xuống vỉa hè, ngồi lên, hút thuốc. Hít quá nửa điều, nó lân la hỏi bà hàng:

– Bác biết nhà bác Sáu ở đâu không?
– Nghe nói bà ở chợ Cũ.
– Cháu ở chợ Cũ sao cháu không hay?
– Ai mà biết. Mà hỏi nhà bà có việc chi?
– Hôm qua cháu đưa bà đồng đô la, bà biểu đổi cho cháu trăm bạc mà đưa trước ba chục thôi hà...

– Mà chắc đồng đô la Mỹ chứ?
– Cháu đâu có rành, thấy cửa thằng lính thủy mũi lõ cho.

– Thằng mũi lõ phải là Huê Kỳ thì mới chắc đồng đô la Mỹ. Chứ nó là Ăng Lê thì chỉ cho mà y đô la Hồng Kông thôi.

Tự nhiên, khói thuốc phả vào mắt Danh. Nó đưa tay dụi mắt. Nước mắt nó ứa ra. Danh như người mất trí. Nó ấp úng:

– Đồng đô la Hồng Kông thì sao hả bác?

– Đồng đô la Hồng Kông ăn có 30 đồng là đắt rồi. Chắc của mày là đô la Hồng Kông.

Danh đập điều thuốc. Nó dùng gót chân dí mạnh lên đầu đóm lửa mà không biết đau. Tim nó đập mạnh. Mặt nó nhăn nhó, thê thảm. Nó đứng dậy:

– Sao bà Sáu biểu đưa cháu trăm bạc?

– Bà về đưa con bà coi có đúng đô la Mỹ thì mới đưa trăm bạc chứ bộ đưa ngay nhớ là đồng đô la Hồng Kông thì đòi lại mày được à?

Danh xách hòm rời khỏi bà hàng thuốc lá. Nó thần thờ chẳng khác gì vừa ăn đòn Quý đen. Nó lảo bầm:

– Hèn chi...

Trưa hôm ấy Danh buồn quá quên cả ăn. Nó nằm ngủ chân cầu thang Bông Lai. Danh đã «lạy trời» đồng đô la của nó không phải là đồng đô la Hồng Kông. Và nó ngủ đi với hy vọng đẹp nhất đời của nó và của thằng Lụa.

Buổi tối nó về hơi muộn. Giá nó biết thằng Lụa còn tiền ăn cơm, khuya nó mới về. Nó không muốn nhìn bộ mặt thiếu ngủ của Lụa. Tội nghiệp Lụa ngồi bó gối dưới hiệu tiệm khách trú, thấy Danh mắt nó sáng lên. Nó vỗ vập:

– Chiều nay bà Sáu hết ốm chưa?

Danh nói lảng.

– Đi ăn cơm đi, làm gì rồi lên thế?

– Tao không ăn.

– Mà nhịn ăn à?

– Không, tao vui quá hết cả đói. Sáng mai dẫn tao sang Khánh Hội nhé! Hôm nay ông nghe được thêm chuyện nữa buồn cười chết luôn...

Danh níu lấy câu chuyện «buồn cười muốn chết luôn» của Lụa kéo dài những giây hy vọng của bạn. Nó gượng cười:

– Lại chuyện ông Tử Lộ đội gạo vấp té chứ gì.

– Đâu có.

– Thế chuyện gì?

– Chuyện ông Lý Tích.

– Mà kể đi ông nghe xem có buồn cười không?

Lụa chớp mắt liên hồi, liếm ướm cả môi:

– Ông Lý Tích có người chị, mà ọ! Chị ông ốm, ông sắc thuốc cho chị ông uống. Ông nhóm bếp, ngồi xồm thổi lửa thế nào cháy bố nó cả bộ râu cá chốt.

Danh phá ra cười. Lựa khoái chí:

– Ngu thấy mẹ, mà ọ hé!

– Ủ.

– Biểu vợ nó nhóm bếp giùm không biểu lại cướp việc. Cháy bộ râu cá chốt chắc thằng chả tiếc lắm, mà ọ nhỉ?

– Ủ.

– Thế mà cô giáo biểu thằng chả có hiểu. Tao không hiểu «có hiểu» là cái gì. Mà ọ hiểu không?

– Không hiểu. Mà hôm nay cô giáo không đuổi mà, ọ hả?

– Hôm nay tao đứng đằng xa. Nếu không ông đã hiểu «có hiểu» là gì rồi.

– Thôi, đi ăn cơm tao nói cho mà nghe chuyện này.

– Đã bảo tao no ứ họng mà...

– Thì đi xem tao ăn vậy.

Hai đứa kéo nhau đi. Danh khoác vai Lựa:

– Mà ọ đừng buồn nhé!

– Buồn gì?

– Chiều nay bà Sáu vẫn còn ốm mà ạ!

– ...

– Tao dò được nhà bà rồi, mai mà bà chưa đi bán thuốc, tao sẽ đến nhà bà lấy bảy chục.

Danh dấu nhem chuyện đô la Hồng Kông, đô la Mỹ. Nó hích Lựa một cái, quả quyết:

– Nội ngày mai mà không có bảy chục cho mà, ông đi đầu xuống đất.

Nhưng Lựa không nói năng gì. Nó tiu nghỉu, thất vọng. Danh cũng nín luôn. Nỗi buồn như một cái lưới kín chụp lên đầu hai đứa khốn nạn.

CHƯƠNG 8

Nhưng hôm sau bà Sáu thuốc lá vẫn chưa đi bán hàng. Cái sấu của thằng Danh còn nguyên. Và nỗi sấu của thằng Lụa đã cao bằng cái cột đèn hè phố. Bà Sáu ốm lu bù mấy ngày liền. Hễ Danh xách hòm lên Kim Sơn được một lúc, Lụa cũng lần mò lên. Thoạt đầu, nó đứng bên hiệu thuốc tây Thanh Tâm ngó sang. Rồi nóng lòng, nó lội ngược xuống chỗ cầu tiêu công cộng xem giang đông làm xiệc bán thuốc. Những trò ảo thuật, con khỉ hóa trang làm người không quyến rũ thằng Lụa lúc này. Nó đứng ngắm một tí, bỏ đi ngay. Nó lại xem người ta cắt hình vẽ truyền thần và thổi ống tiêu. Nó đi riết, lạc vào Thương Xá. Lụa thơ thần ngó hết thú. Nhạc đĩa the thé mà nó chẳng nghe thấy gì. Nó nom con búp bê xinh đẹp bày trong tủ kính, cứ ngỡ bà Sáu thuốc lá.

Lựa lang thang trên vỉa hè trọn buổi sáng. Trưa nó về chợ Cũ nằm nghỉ, chiều ra bờ sông nhìn lũ điều hâu lười vỗ cánh, sà xuống mặt nước. Nó buồn lắm. Chẳng việc gì làm cả.

Chiều nay nó lại lên Lê Lợi. Lựa đi ngả Nguyễn Huệ. Nó băng ngang đường sang phòng thông tin Huệ Kỳ rồi men theo vỉa hè, lội xuôi về ngả chợ Bến Thành. Đến hiệu sách Khai Trí, Lựa bắt đầu hồi hộp. Nó đứng sững lại, ngó trước ngó sau tưởng chừng Quý đen đang đứng đâu đây. Không có Quý đen, Lựa mím môi can đảm bước thêm. Tới cột đèn sắt. Lựa do dự lúc lâu. Đoạn nó chạy vù sang nhà sách Vĩnh Bảo. Lựa len lỏi vào đám đông đương bu quanh lấy quán bán các bản nhạc cải cách.

Nó ngồi thụp, đưa mắt nhìn qua chân đám người mua bản nhạc. Mắt nó hoa lên. Nó dụi thật mạnh. Lựa đứng dậy, rẽ đám đông chạy vọt sang Kim Sơn. Khi ấy, đèn đỏ đã bật và xe cộ dừng hết. Lựa quên hẳn rằng nó đã lai vãng trên đất Quý đen.

Nó nhào tới chỗ Danh đang đánh giày cho người ngoại quốc. Danh gật đầu, cười toe toét.

Nó ngừng tay móc ở hòm gỗ ra nắm giấy bạc năm đồng:

– Ông biết mà, đô la Mỹ hẳn hoi.

Lựa không hay chuyện gì, nói bừa:

– Đô la Mỹ ăn một trăm ngon ơ

Danh lấy cẳng chân đập bạn:

– Thấy bà Sáu chưa?

– Thấy rồi.

– Bà ốm lâu quá, hé?

– Ủ.

– Mà cứ sợ bả quýt. Bả đang hoang mà...

Lựa nuốt miếng ừng ực. Niềm vui kín cổ họng nó. Nó biết nói gì hơn là nuốt nước bọt? Danh bảo bạn:

– Mai sang Khánh Hội sớm nhé?

– Ủ.

– Hôm nay tao bỏ dũ, đánh toàn mũi lõ. Mẹ kiếp, ông lại có đồng đô la nữa.

– Mà ngủi chưa?

– Rồi.

– Thơm không?

– Thơm như sườn nướng?

Đôi mắt Lụa mơ màng. Đường như nó lại khóc. Danh đưa cái bàn chải cho bạn:

– Đánh thiệt bóng cho thằng mũi lõ này đi, mày.

Lụa với bàn chải, đánh lia lịa. Nó nháy Danh:

– Tao đi học, sáu tháng, tao sẽ đọc được “pồ gam” tuồng. Tao đi xin “pồ gam” về đọc cho mày nghe. Tao không đánh bài cào nữa, không thềm đánh bài cào nữa. Tao để dành tiền mua truyện Tam Quốc kể cho mày nghe thằng Trương Phi với thằng Quan Công.

Danh mãi miết cọ miếng nỉ cho lên nước “xia ra”. Lụa dí ngón chân cái lên mu bàn chân bạn:

– Mày có nghe tao nói gì không?

– Có.

– Tao đã nói những gì?

– Mày sẽ đi học.

– Mày nhắc lại xem nào?

– Mày đi học sáu tháng, mày đọc được “pồ gam” tuồng. Mày đi xin “pồ gam” về đọc cho tao nghe. Mày không đánh bài cào, không thềm đánh bài cào nữa. Mày để dành tiền mua truyện

Tam Quốc kể cho tao nghe thằng Trương Phi với thằng Quan Công...

– Mà mày thích không hả, Danh?

– Thích.

– À, ba mày biểu thằng Trương Phi sao?

– Ba tao nói thằng Trương Phi hét bụi lắm, còn thằng Quan Công râu dài quá rốn, mặt đỏ tựa giấy hồng điều. Ba tao nói thằng Trương Phi chơi thân với thằng Quan Công...

Người khách ngoại quốc ngồi yên ngâm nga ly bia. Để mặc hai đứa trẻ đánh giầy tâm sự. Danh say sưa cộ miếng nỉ. Lựa say sưa cộ bàn chải. Chúng nó cũng chẳng muốn ngừng tay.

Chợt Lựa hỏi:

– Rồi chúng mình sẽ có một cái nhà như nhà mày hồi xưa không?

– Có chứ.

– Hôm nọ mày bảo có nhà mày làm gì nhỉ?

– Tao trồng cây vú sữa, nuôi hai con gà mái với một con gà trống. Tao thích nuôi gà cho nó đẻ, nó ấp ra vô số gà con. Mày thích nuôi gà không?

– Không, tao thích nuôi chó?

– Nuôi chó chán chết, nó không đẻ ra trứng?

– Tao nuôi con chó “xi” đực, tao dạy nó đủ trò. Đi đánh giày tao cho nó theo tao. Tao ném cái bàn chải rồi huýt sáo, con chó của tao chạy ra ngoạm cái bàn chải đem về cho tao chải giày cho khách. Hì hì, khách sẽ lé mắt.

– Tao ghét chó “xi” lắm.

– Sao vậy?

– Nó sẽ đuổi gà của tao.

– Tao dạy nó không đuổi gà của mày.

– Mày chắc chứ?

– Chắc.

– Ờ, thế thì mày nuôi một con chó “xi” đực, tao nuôi hai con gà mái và một con gà trống nhé!

– Ủ.

– Nhớ sáu tháng đọc truyện Tam Quốc cho tao nghe nhé!

– Ủ.

– Mai mày đi học tao đếm từng ngày à!

– Tao còn coi cả số tử vi ở báo cho mày nữa cơ. Mày cầm tinh con khỉ chứ gì?

– Ủ.

– Ôi chao, đi học sướng rên “mé đieu hiu”...

Lựa thôi cọ giày. Nó đút cái bàn chải vào hòm

của Danh. Nó đứng lên vươn vai rồi quay mặt về phía nhà hàng Thanh Thế. Giữa cơn sương rên của Lụa, Quý đen từ trên thêm lồi lên lầu Bồng Lai bước xuống vỉa hè. Lụa đang mãi mê kể giấc mơ của nó cho Danh nghe. Và Danh thì mãi mê nghe Lụa kể. Hai đứa quên mất Quý đen. Trong giấc mơ đẹp không bao giờ có Quý đen cả. Nhưng giấc mơ đâu phải là cuộc đời. Quý đen đảo mắt nhìn đàn em sinh hoạt. Nó đã nhìn thấy thằng Lụa. Nó bước tới gần chỗ hai đứa đang “sương rên mé điều hiu”. Quý đen dặng chân, búng tay tách một cái:

– Ê, nhãi con!

Lụa ngược mắt nhìn. Tiếng nói quá quen đối với nó. Tiếng nói đã rót vào tai nó câu dọa nạt “Ông gặp mày ở Kim Sơn, ông giết mày”... Lụa hoa mắt. Chiếc bàn chải rơi xuống vỉa hè. Nó kêu kinh sợ:

– Quý đen!

Rồi vùng chạy băng ngang đường Nguyễn Trung Trực thoát thân. Tiếng bánh xe hơi rít trên đường nhựa nghe nát cả tim. Danh đứng bật lên cơ hồ trái bóng nảy. Nó la lớn:

– Chết tôi rồi!

Khoảng khắc, Lụa kêu lên thất thanh và bỏ chạy, nhanh quá thể. Đến nỗi Danh không kịp phản ứng gì, bánh xe thắng gấp rít trên đường nhựa, tiếng thắng Danh la lớn. Và mọi người xanh mặt đổ xô xuống đường. Quý đen thản nhiên bỏ đi.

Lụa đã bị chiếc xe Huê Kỳ cán vỡ sọ. Danh bỏ hòm gỗ đầy nhóc tiền chạy ra chỗ xảy ra tai nạn. Nó thấy máu và óc Lụa bắn tung tóe trên mặt đường. Nửa thân hình Lụa nằm dưới gầm xe, hai chân thò ra ngoài. Danh cúi xuống sờ mò đôi chân bạn. Thình lình, nó đứng dậy, dậm chân nghiêng răng ken két:

– Mày ngu như con “kẹ” tao ấy, Lụa ơi! Việc gì mày phải chạy?

Nó ngẩng mặt nhìn trời, dang đôi tay nhỏ bé, phân trần:

– Mày làm gì mà xe nỡ cán mày? Mày ngu như con “kẹ” thì mày chết! Đ. m. mày cứ đứng lại với ông xem nó dám đánh mày chết hay không?

Đám đông bu quanh đèn nghị. Cảnh sát đã tới làm biên bản. Người tài xế và cũng là chủ chiếc xe Huê Kỳ tới vỗ vai Danh.

– Em cậu, hả?

Danh không trả lời. Nó hất tay người tài xế khỏi vai nó. Đôi mắt nó ngẫu đỏ. Nó nhìn quanh một lượt. Không có Quý đen. Danh chớp mắt thật mau. Nó nói đủ nó nghe:

– Thế là mày hết đọc nổi truyện Tam Quốc, hé Lụa. Từ nay ông sống một mình... không có nhà, không có cây vú sữa, không có hai con gà mái, không có con gà trống, không có con chó “xi” đực của mày, không có gì sốt cả, Lụa ơi!

Danh lách đám đông bước lên hè phố. Nó trở về chỗ cũ xách chiếc hòm đựng đầy nhóc bàn chải, “xia ra” bảy chục bạc của thằng Lụa và mớ tiền nó vớ bỏ hôm nay.

Danh thất thểu đi trên hè phố. Tiếng còi xe cấp cứu hú liên hồi. Tai nó đã điếc. Và bây giờ, nước mắt nó mới ứa ra.....